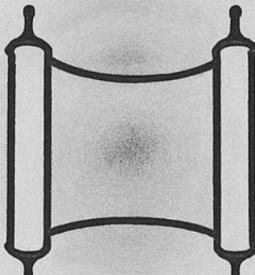

בס"ד

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשויה בהר סיני כו

לע"ג

שמעון בן ישראל
Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חייה
לייטש קאואסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

Introduction

This discourse by the Mitteler Rebbe, Dovber of Lubavitch (1773–1827), son of the Alter Rebbe and second Rebbe of Chabad, explores the inner dimensions of korbanos (offerings), particularly the Tamid sacrifice, and its eternal impact. Delivered in the style of Chabad Chassidus, it reveals the deeper spiritual mechanics behind mitzvos, prayer, and Divine unity, showing how each physical ritual reflects profound metaphysical realities. The discourse centers on the eternal unity formed at Matan Torah, the inner fire of the soul's yearning, and the mystical harmony between human and Divine service.

The continual burnt-offering that was made at Mount Sinai, etc. We need to understand: what is the meaning of “that was made at Mount Sinai”? It implies that the continual burnt-offering was already made and prepared at the time they stood at Mount Sinai, yet we find no mention anywhere that a continual burnt-offering was made at Mount Sinai, nor was the portion of the Tamid recited there—it only came later, as is known.

עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו', ויש להבין מהו העשוייה בהר סיני ומה שבסמוך שבסמוך עשויה והוכנה עלת פמיד בשעה שעמדו בהר סיני ולא נזכר בשום מקום שעשוי עלת פמיד בהר סיני וגם לא נאמר פרשת פמид בהר סיני אלא אחר כן כיוזע.

And we also need to understand the matter of “a pleasing aroma to Hashem”—how is it possible that the physical smell of fat and blood rises upward as a pleasing aroma to the One who has no body, etc.? Even for man below, the smell of fat is not at all pleasant.

וגם יש להבין מהו עננו לריח ניחוח לה, איך יתכן שריח גשמי דחלב ודם יעלה למעלה לריח ניחוח שאין לו גוף כו', וגם לאדם למטה אין ריח חלב ריח טוב כלל.

Furthermore, we must understand the matter of korbanos in general—that their primary purpose is as a pleasing aroma. Why then is it stated regarding “My bread, for My fire-offerings” that it is not for aroma but for food? What is the difference between the pleasing aroma of korbanos and the scent of the incense, etc.?

ועוד יש להבין בכלל עננו הקרבות שהעקר הוא לריח ניחוח, וולפה אמר לחמי לאשי הלחם אינו לריח אלא למאכל, ומהו הפרש בין ריח ניחוח וקרבות לריח ניחוחת כו'.

But behold, it is known the concept from the teaching: “Before the world was created, there was only He and His Name alone.” And we need to understand—now too, is it not still only He and His Name, as it is written: “I, Hashem, have not changed,” etc., and as we say: “You are He...”?

אבל הנה ידוע עננו המאמר דקיים שגバラ העולם הנה הוא ושמו בלבד בלבד, ויש להבין הילא גם עכשוו הוא ושמו בלבד וכן שכתבו אני ה' לא שניתי כו' וכן שאומרים אתה הוא כו'

Also, what does “He and His Name alone” come to exclude? After all, even the ten sefiros are nothing but “the secret of His Holy Name,” as it is written in the Zohar.

וגם מה שאמר הוא ושמו בלבד מהו בא לשולחן, דהיינו גם העשר ספריות איננו רק רצא דשמה קדישא כמו שכתב בזוהר.

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>However, the matter is: in truth, when it says “He and His Name alone,” the word bilvad (alone) means—just as His essence itself is called “One and Alone,” as it says “You alone are Hashem,” so too His essential Name, which is called Malchus of Ein Sof before the tzimtzum and the empty space, is likewise in a state of unity and aloneness, without separateness from His essence at all.</p>	<p>אבל הַעֲנִין הִיא דְּבָרָמֶת מֵהַשְׁנִית הַוָּא יִשְׁמֹו בְּלִבְדֵּי לְשֹׁוֹן בְּלִבְדֵּי הַיְנוּ כִּמו שְׁמַהוּתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ מַתְקָרֵי יְחִיד לְבָדוֹ כִּמו שְׁכָתוֹב אַתָּה הַיְלִבְדֵּק, כִּי שְׁמוֹ הַעֲצֵמִי שַׁהְוָא נִקְרָא מִלְכִיתָה דָּאִין סֻמְךָ קָנָם הַאֲמָצָום וְמָקוֹם פָּנִי כּוֹי גַּם פָּנִ בְּבָחִינַת אַח"פּ וַחֲדִידִי לְלִבְדֵּק וְאַיְנוֹ בְּבָחִינַת נִפְרָד מַעֲצָמוֹתוֹ כְּלָל</p>
<p>Even though it is only the light and radiance of His essence—which is called “light” and not the “luminary”—nonetheless, even what is called Ein Sof is still truly Ein Sof (not merely the “light of Ein Sof” like the light of the sun), for it is called “His Name.”</p>	<p>אָפְּעַל גַּב דָּאִינוּ רַק בְּבָחִינַת קָאָרָר וַיְיַו לְבָד מַמְהוֹתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא מָאָר וְלֹא אָרָמְלָמְקָוּם גַּם מָה שֶׁנִּקְרָא אֵין סֻמְךָ גַּם הַוָּא בְּבָחִינַת אֵין סֻמְךָ מִפְשֵׁת (וְלֹא אָרָר שֶׁל אֵין סֻמְךָ קָאָר הַשְּׁמֵשׁ) שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ</p>
<p>Just like the name of a person refers to his very essence—his name is included within his very being—so too here. It is only when one is called by his name that the name acts like a vessel through which he can be apprehended and called. If there is no name, there is nothing by which to apprehend or call him. This is what is called “the revelation of the essence” (as opposed to the radiance of the sun, which is not the essence revealed).</p>	<p>וְכִמו שֵׁם שֶׁל אָדָם שְׁמוֹרָה עַל עַצְם מַהוּתוֹ מִפְשֵׁת וְנִכְלֵל הַשֵּׁם בְּמַהוּתוֹ מִפְשֵׁת רַק כִּאֵשֶׁר קַרְאִים אֹתוֹ בְּשֶׁמוֹ אֶזְרָךְ שֶׁמֶן הַזֶּה כִּמו כְּלֵי לְהַתְּפֵס בּוֹ לְקַרְאָו לְקַרְאָו אֹתוֹ בְּשֶׁם וְאֵם אֵין שֵׁם אַיִן בְּמִה שִׁינְיָה נִתְּפֵס זֶה נִקְרָא בְּבָחִינַת הַתְּגִלּוֹת הַעֲצָם (וְלֹא כְּדִמְיוֹן וַיְיַו הַשְּׁמֵשׁ שֶׁאִינוּ בְּבָחִינַת הַתְּגִלּוֹת הַעֲצָם רַק אָרוֹן).</p>
<p>And this is specifically referring to His essential Name from before the tzimtzum, which is called His “Great Name”—which is the revelation of His very essence, and it is fully included within Him.</p>	<p>וַיְיַו קָא בְּשֶׁמוֹ הַעֲצֵמִי שְׁלַפְנִי הַאֲמָצָום שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ הַגָּדוֹל שֶׁהַוָּא בְּבָחִינַת הַתְּגִלּוֹת עַצְמוֹתוֹ מִפְשֵׁת וְנִכְלֵל בּוֹ מִפְשֵׁת.</p>
<p>And this is the meaning of what was said: “He and His Name alone”—this was the state before Atzilus and Beriah. But after the tzimtzum, even though there is a return of illumination through the Kav and Chut, this is called the level of light and radiance that extends from His essence like the radiance of the sun, which shines and spreads. This happens through the sheath of the sun, etc., as it says: “For Hashem Elokim is a sun and a shield.”</p>	<p>וְזֶה שֶׁאָמַר קִיְהַוָּא וְשֶׁמוֹ בְּלִבְדֵּי קִיְהַוָּא קָדְם הַאֲצִילִית וּבְרִיאָה אָבְל לְאַחֲר הַאֲמָצָום אָפְּעַל גַּב שְׁחוֹזֵר וּמַאֲיר בְּבָחִינַת קוֹ וְחוֹט וְזֶה הוּא נִקְרָא בְּבָחִינַת אָרוֹן וַיְיַו הַמְתַפְּשֵׁט מִהְעָצָם קִיְוַי הַשְּׁמֵשׁ שְׁמַאֲיר וּמַתְפִּשְׁט וְהַוָּא עַל יְדֵי נִרְתָּק הַשְּׁמֵשׁ כּוֹי כִּמו שְׁכָתוֹב בַּיְמֵשׁ וּמִגְּוָן הַ אַלְקִים.</p>
<p>This is not a revelation of His essence itself, only His glory, radiance, and light alone, as it is written: “In Your light we see light,” as is known (just like a particular name such as Chacham [wise] or Chassid [kind]—this is only the light extending from the essence by which He is called this name).</p>	<p>שָׁאִין זֶה הַתְּגִלּוֹת מַהוּתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ מִפְשֵׁת רַק בְּבָחִינַת הַוּדוֹ וַיְיַו וְאָרוֹן לְבָד כִּמו שְׁכָתוֹב בְּאַרוֹן נִרְאָה אָרוֹן כִּידְיוֹעַ (וְכִמו שֵׁם בְּלִבְדֵּק פָּרָט בְּחַכְמָה וְחַסִּיד שֶׁהַוָּא רַק בְּבָחִינַת אָרוֹן הַמְתַפְּשֵׁט מִהְעָצָם שְׁקֹרְאִים אֹתוֹ בְּשֶׁם זֶה).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשָׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>And this is similar to the Ten Sefiros which are called His Names, like the Name of 72 which corresponds to Chochmah, the Name of 63 which corresponds to Binah, etc.</p>	<p>ונני דמיון לעשר ספירות שנקרה שמו כמו שם ע"ב דוחכמה ושם ס"ג זבינה כו</p>
<p>Which is called “wise” and “understanding,” etc., as is known. However, even after the tzimtzum, the essence of the light of Ein Sof, which is called His essential Name, also remains “He and His Name alone,” just as before the tzimtzum.</p>	<p>שנקרה בשם חכמים ומבין כו' כידוע). ואננו גם לאחר הatzmots דעכמויות האור דאין סוף שנקרה שמו דעכמי גם פן הוא ושם בלבד כמו קדם הatzmots ממש</p>
<p>And this is the meaning of “I am Hashem, I have not changed,” even after the tzimtzum of [the Name] Elokim, etc. The explanation is: “I have not changed” means “He and His Name” remain as before.</p>	<p>ונזהו שאמר אני ה' לא שניתי גם אחר הatzmots דאלקים כו' ופירוש לא שניתי בהוא ושם כמו קדם כו'</p>
<p>Even in the ten sefiros of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, there is a radiance from the Malchus of Ein Sof before the tzimtzum, as stated in Eitz Chayim and in the Zohar.</p>	<p>גם בעשר ספירות דאבי"ע יש הארת מלכות דאין סוף שלפיה הatzmots כמו שכתוב בעז חיים וכן בזוהר</p>
<p>For it says, “He and His life-forces are one, and also His limbs...”—“He” refers to the essence of the Emanator, and “His life-forces and limbs” refer to the lights and vessels of Atzilus.</p>	<p>שיהרי אמר דאייה ותינוי חד וגם גרמויה כו'. דאייה בחינת מהותו ועצמותו של המאציל ותינויו וגרמויה בחינת אורות וכליים דאצילות</p>
<p>And even after the partition—the curtain that separates Atzilus from Beriah, where the kav (line) and chut (thread) cease—nonetheless, it is one.</p>	<p>ונם עד אחר הatzמה שמאפסיק בין אצילותות לבריאה שם גפיסק הקו וחותם כו' מכל מקום קרי אחד</p>
<p>For “I am first” refers to the Malchus of Ein Sof before the tzimtzum, and “I am last” refers to the Malchus of Asiyah.</p>	<p>דאייה ראשון מלכות דאין סוף שלפני הatzmots ואני אחרון מלכות מלכות דעכמויות</p>
<p>And “You shall see that I—I am He,” literally. “Besides Me, there is no Elokim.” Meaning the tzimtzum of the Name Elokim does not conceal at all.</p>	<p>וכן ראו כי אני אני הוא ממש ובלעדיו אין אלקים. שאין הatzmots דשם אלקים מסתיר כלל</p>
<p>From this we must conclude that even in the level of radiance and light that emerges from the kav and chut mentioned above, there is no change; it too is like the essence of Ein Sof mentioned above—“He and His Name alone.”</p>	<p>ומזה מוקרhn לומר גם בבחינת גזוי ואור דקו וחוט הנ"ל אין שנייה להיוות גם הוא כמו בבחינת עצמות דאין סוף הנ"ל שהוא ושם בלבד</p>
<p>And this is the meaning of “I am Hashem”—that the four letters of the Name Havayah correspond to the ten sefiros of Atzilus—“I have not changed.” Also here, “He and His life-forces are truly one,” as above.</p>	<p>ונזהו שאמר אני הווי שך' אותיות שם הווי הן עשר ספירות דאצילות לא שניתי גם פן דאייה ותינוי חד משם כפ"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>And this is what allows there to be union and integration among the three lines of Atzilus—to switch right with left, like the light of chesed in the vessel of gevurah.</p>	<p>וְהוּא מַה שִׁכּוֹל לְהִיוֹת חָדוֹד וְהַתְּבִלּוֹת בְּגַי קָוִין דָּאָצִילוֹת וּלְהַקְלִיר יְמִינָה בְּשָׁמָאָלָא כְּמוֹ אָוֶר הַחֲסָד בְּכָל הַגְּבוּרָה.</p>
<p>This is due to the essence of the light of Ein Sof that shines even in this kav and chut, which is called the radiance of the upper Shechinah—His essential Name—as in “His glory upon the earth,” the radiance of His Name.</p>	<p>שֶׁזֶהוּ מִצְדָּךְ אֶצְם הָאָוֶר דָּאיַן סָוִף שְׁמַאיַּר גַּם בְּקוּ וְחוּיט זֶה שְׁנִקְרָא זַיְהַ שְׁכִינָה עַלְּהָ דָּשְׁמוֹ הַעֲצָמִי כְּמוֹ הַדָּוָה עַל אָרֶץ, הַוְדָּשְׁלָ שֶׁמוֹ.</p>
<p>And this is the meaning of “You are He”—“He” is a term that implies hiddenness, and it also refers to essence—He Himself. And this is “He and His Name,” which is the revelation of His essence, as explained above.</p>	<p>וְזֶהוּ שֶׁאָמַר אַפְתָה הָאָוֶר, הָאָוֶר לְשׁוֹן נְקֻפָּר וּלְשׁוֹן עַצְמָם, הָאָוֶר בְּעַצְמָוּ, וְהַיְנוּ הָאָוֶר וְשֶׁמוֹ שֶׁהָיָה הַתְּגִלּוֹת עַצְמָתוֹ מִפְשֵׁת בְּפַ"ל.</p>
<p>There is no change between before creation and after the entire chain of descent through the kav and chut in the four worlds of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah—it is still “He and His Name.”</p>	<p>אִין שְׁנֵוִי מִקְדָּם שְׁנִגְבְּרָא לְאַחֲר שְׁגַשְׁתְּלִישָׁל מִקְוּ וְחוּט ד' עַוְלָמּוֹת דְּאַבְיִ"ע גַּם כֵּן הָאָוֶר וְשֶׁמוֹ.</p>
<p>“You are He alone,” as above. And as it is written: “You alone are Hashem”—“You are Havayah in the ten sefiros of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, alone”—also now, just as before He emanated.</p>	<p>דְּאַפְתָה הָאָוֶר בְּלִבְדֵּי בְּפַ"ל. וְכָמוֹ שְׁכִתוֹב אַפְתָה הָיְלְבָד אַפְתָה הָוֵי בְּעַשְׂרֵה סְפִירֹת דְּאַבְיִ"ע לְבָדָק גַּם עַכְשִׁיו כְּמוֹ קָדָם שְׁהַאֲצִיל כּוֹ.</p>
<p>And “You”—this very One—“made the heavens and the earth.” That is, You give life, etc., even in the level of the radiation of radiation, after the partition mentioned above—it is all You Yourself.</p>	<p>וְאַפְתָה זוּ הָעַצְמָוּ עַשְׂרֵת הַשְׁמִים וְאָרֶץ שֶׁזֶה אַפְתָה מִתְּהִיכָּה כּוֹ גַּם בְּבִרְכִּינָת הָאָרֶה וְהָאָרֶה שְׁאָחָר הַפְּסָק הַאֲפָסָק בְּפַ"ל הָאָוֶר הַכְּלָל אַפְתָה בְּעַצְמָה שֶׁהָאָוֶר וְשֶׁמוֹ הַגְּדוֹלָה הַפְּנִיל.</p>
<p>“You are He” from the time the world was created, etc. And that is enough for the understanding.</p>	<p>דְּאַפְתָה הָאָוֶר מִשְׁנִגְבְּרָא כּוֹ וְזַי לְמַבֵּין.</p>
<p>And this is [the meaning of the phrase] “King, praised and glorified, forever and ever is His great Name.” The explanation is: His <i>great Name</i>, which is called <i>Shemei Raba</i> (Great Name), refers to His essential Name—Malchus of Ein Sof—before the first tzimtzum, as explained above.</p>	<p>וְזֶהוּ אַלְפָה מִשְׁוֹבֵחַ וּמִפּוֹאָר עַד עַד שֶׁמוֹ הַגְּדוֹלָה, פִּירִישׁ שֶׁמוֹ הַגְּדוֹלָה וְנִקְרָא שְׁמִיה רְבָא הַיְנוּ בְּשָׁמָה הַעֲצָמִים קָמְלָכוֹת דָּאיַן-סָוִף שְׁלֵפָנִי הַצְּמִצּוֹם הַרְאָשָׁוֹן בְּפַ"ל.</p>
<p>And He is called “a King exalted alone,” etc. And this is [the meaning of] “the only One, the Living of the worlds, King”—that from the level of <i>Yachid</i> (“Only One”), <i>He and His Name alone</i>, the level of Malchus of Ein Sof is drawn down to be called <i>the Living of the worlds</i>, as it says: “Your kingship is a kingship over all worlds,” as is known.</p>	<p>וְנִקְרָא מֶלֶךְ מְרוּמָם לְבָדוֹ כּוֹ, וְזֶהוּ יְחִיד חֵי הַעֲולָמִים מֶלֶךְ שְׁמַבְּחִינָת יְחִיד הָאָוֶר וְשֶׁמוֹ בְּלִבְדֵּי נְמַשֵּׁה בְּחִינָת מֶלֶכְתָה דְּאַיְרָסָוּף לְהִיוֹת נִקְרָא חֵי הַעֲולָמִים וּכָמוֹ שְׁכִתוֹב מֶלֶכְתָה מֶלֶכְתָה כָּל עֲולָמִים בְּפִידּוּעַ.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשָׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>And this King is praised and glorified <i>forever and ever</i>, etc. This corresponds to what is known: that the aspect of Ein Sof extends upward to infinite heights and downward to infinite depths.</p>	<p>ומלך זה קשובה ומפואר עזיז עד כו', והוא מה שאין דבנית אינסוף למלוכה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית.</p>
<p>And here, there are two explanations: One is from above to below—namely, that this King is praised and glorified through the abundant chain of descent of kav and chut throughout Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, until the angels of Asiyah, who receive from the Malchus of Asiyah.</p>	<p>וכו יש כאן ב' פירושים: א' מלמללה למטה והוא מה שהאלך הנה קשובה ומפואר קרייבו השתלשות דקן וחוט באב"ע עד מלאכים דעשיה שמקבלים ממלכות דעתיה.</p>
<p>Because "In the place of His greatness, there You find His humility"—meaning that He descended and contracted His light through many contractions in the chain of descent of the ten sefiros, which in and of themselves are not [truly] His attributes at all, and are only called "wise," "understanding," etc.</p>	<p>לפי שבמוקם גודלו שם אקה מוצא ענוונותו שירד וצמצם ארו ברב צמצומים בהשתלשות דעשות ספירות שמאז עצמו לאו מפל איננו מדות כלל ונגרא חכמים וمبין כו'</p>
<p>And as it is written: "Yours, Hashem, is the greatness, and the might..." etc., as is known. But through many contractions—stemming from His essential abundance of good—the flow [of energy] extends from the revelation of the light of Ein Sof, of His <i>Great Name</i>, all the way down, to the lowest levels.</p>	<p>וכמו שבתוב לך הו' הגודלה והגבורה כו' פידוע. אבל עלינו ריבוי הצמצומים מצד רב טוב העצמי נמשך השפע מגילוי אור אינסוף דשםו הגודל עד למטה מטה מאז.</p>
<p>That is: all the way down to the level of Malchus of Asiyah, which brings into being the heavens and the earth and everything within them in the physical realm—including even the inanimate and vegetative.</p>	<p>דרכנו עד בנית מלכות דעתיה שאינה השמים והארץ ונכל אשר בהם בגשמיota כמו גם לדומם וצומח גשמי</p>
<p>For there is no blade of grass that does not have a mazal, etc., just as "You made them" in the physical realm of Asiyah.</p>	<p>שאין לך עשב שאין לו מלכרי כמו אקה עשית בעשיה גשמיota</p>
<p>And as it is written: "His kingship rules over all"—even beneath the earth, in the chambers of the kelipos nogah, and even in the three completely impure kelipos, such as in the seven lands below, in Sheol and Avadon.</p>	<p>וכמו שבתוב ומכוותו בכל משלחה אף בתחת הארץ ביהיכלות הקליפה נוגה ובגי קליפות טמאות כמו ב'</p> <p>ארצות שלמטה ושאלול ואבדון</p>
<p>As it is written: "And from beneath the earth—there is nothing else." Likewise: "If I ascend to the heavens, You are there; and if I make my bed in Sheol—behold, You are there."</p>	<p>וכמו שבתוב ומתחת הארץ ממש אין עוד. וכן אני אפק שמים שם אקה ואציה שאול הארץ.</p>
<p>For He equates and unifies the highest levels in the chain of descent with the lowest, because before Him, all is truly considered as nothing—darkness and light are equal.</p>	<p>דעתו משומן בכל היוצר עליון בהשתלשות עם היוצר תחתון משומן בכל קפיה כל מפשח חשב על-כון בחשוכה כאורה כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעִשּׂוֹת בְּהַר סִינִי כו

And all this is the concept of the extension of Ein Sof downward—infinitely, through descent after descent, etc.	ונכל זה ענינו בחייבת התחפשות איזנ-סוף למטה מטה עד אין מקלית ביריה אחר ייריה כו'
And this is the meaning of “[He is] praised and glorified by the mouth of all,” from the beginning of all levels until the very end of everything—from His great Name mentioned above. And that is enough for the understanding.	ונזהו ממשוה ומפואר בפי כל מיריש כל דרגין עד סוף הפל משמו הגדול הפניל ודאי לאבין
And the second interpretation is regarding the ascent from below to above. This is what is said—that Ein Sof ascends upward and upward without end, meaning there are elevations upon elevations without limit, etc.	ופירוש ה' בבחינת העילאה מלמטה למעלה והוא מה שאמר דאיינ-סוף למעלה מעלה עד אין קץ וקינו בבחינת עליוי אחר עליוי עד אין קץ כו'
The idea is that every ascent from below to above happens specifically through song, and therefore all creations say <i>shirah</i> (song), even inanimate and plant life, etc., since there is no blade of grass that does not have a mazal, etc.	והענינו הוא כל העילאה מלמטה למעלה הוא בשירה ווקא ועל-פון כל הבראים אומרים שירה אפלו זונם וצומחה כו' להיות שאנו לך עשב שאנו לו מזל כו'
And it rises to its root in the spirituality of the mazal that grows it, etc. Similarly, the spiritual mazal itself also ascends in song to its own root and quarry, in the outer realms of the dregs of the <i>Ofanim</i> (angelic wheels), as is known.	ועולה לשרשו ברוחניות דמץ הפגנלו כו'. ועל דרך זה גם המזל הרווחני עולה גם הוא בשיר למעלה בשרשו מהצוב מחייזנויות דשMRI הראפנים בידוע
And similarly higher and higher—every effect ascends to its cause: until the <i>Ofanim</i> of Asiyah and the holy <i>Chayos</i> of Yetzirah ascend into Beriah; and Beriah ascends into Atzilus; and Atzilus ascends beyond Atzilus, to the highest elevations at the beginning of the kav and chut mentioned above.	ועל דרך זה גבורה כו' כל עולות עולה לעילתו עד אופנים דעשית וסיות הקוץ דיצירה עולמים בבריאה ובריאה באצלות ואצלות למעלה מהאצלות עד רום המעלות בראשית הקו וחותם הפניל
For within the Malchus of Asiyah, which brings forth the angels of Asiyah, is enclothed the Malchus of Yetzirah; and within the Malchus of Yetzirah is enclothed the Malchus of Beriah; and within the Malchus of Beriah is the Malchus of Atzilus—until the Malchus of Ein Sof that is in the kav and chut, as above.	לפי שבמלכות ועשיה שמהו מלכים ועשיה מלובש מלכות דיצירה ובמלכות דיצירה מלובש מלכות דבריאה ובמלכות דבריאה מלכות דאצלות עד מלכות דאיינ-סוף שבקו וחוט הפניל
And even in the level of Malchus of Ein Sof itself, which is called <i>His Great Name</i> , as explained above—even there, there are infinite elevations beyond measure, all within the realm of the world of Ein Sof itself.	עד גם בבחינת מלכות דאיינ-סוף עצמו שנקרא שמו הגדול הפניל גם שם יש ריבוי עליות עד אין שיעור כלל והכל בבחינת עולם האיינ-סוף עצמו
And this is the concept of <i>fifty thousand jubilees</i> —for the seven thousand years correspond to seven years and are called a <i>Shemitzah</i> ; and there are seven <i>Shemitzos</i> and a <i>Yovel</i> (Jubilee), and then again seven more <i>Shemitzos</i> and a <i>Yovel</i> .	ונזהו ענין נ' אלףים יובלות זו אלףים שניין קוי ז' שנים ונקרא שמטה ויש ז' שמשיטין ועל דרך זה יובל וכו' שמשיטין אחריו יובל

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>And all of it is elevation after elevation, etc., until fifty thousand jubilees. And all of them are nullified and included within the level of His <i>Great Name</i>.</p>	<p>וְהַפֵּל בְּעַלְיוִי אַחֲרָ עַלְיוִי כֹּי עַד כֵּי אֶלְפִּים יוּכְלֹות וְהַכֵּל בְּטַלְיוֹן וּבְכַלְיוֹן גָּלָן בְּבִחִינַת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל</p>
<p>This is the aspect of the engraving of letters in the Primordial Torah—that which He measured within Himself, potentially, both in the descent to no end and in the ascent to... (as above).</p>	<p>שֶׁזֶהוּ בְּבִחִינַת חַקִּיקַת אָוֹתִיּוֹת בְּתוֹרַה הַקְּרָמָנוֹת מִה שְׁשַׁעַר בְּעַצְמוֹ בְּפָתָח בֵּין בִּירִידָה עַד אֵין תְּכִלַּת וּבֵין (בְּעַלְיהָ עַד כֹּי)</p>
<p>This is only the aspect of the revelation of the light of His Essence alone. And since He is, in His Essence and Being, in a state of Ein Sof, therefore His <i>Great Name</i> is also truly Ein Sof.</p>	<p>שָׁאַינוּ רַק בְּבִחִינַת הַתְּגִלּוֹת אָוֹר עַצְמוֹתָו לְבַד. וְלֹפִי שַׁהֲוָא בְּעַצְמוֹתָו וּמִהוּתוֹ בְּבִחִינַת אַיְזָסּוֹף גַּם שְׁמוֹ הַגָּדוֹל אַיְזָסּוֹף מִפְּנֵשׁ</p>
<p>(Even though it would have been fitting to say about the aspect of the upward ascent that “He has no beginning, preexistent to all,” etc.—Ein Sof meaning: no end to His extension—it is explained elsewhere that even the ascent is an extension, only in the form of elevation and contraction to ascend level after level, as above.</p>	<p>כַּגְמַן שְׁהִיא רָאוּי לֹוּמָר עַל בְּבִחִינַת הַעַלְיהָ אֵין לוֹ תְּחִלָּה קְרָמָוֹן לְכָל כֹּי דְּאַיְזָסּוֹף הַיְנָנוֹ אֵין סָוִף לְהַתְּפַשְׁטוֹתָו, מְבוֹאָר בְּמִקְומָם אַחֲרָ גַּם הַעַלְיהָ הַוָּא בְּבִחִינַת הַתְּפַשְׁטוֹת רַק שַׁהֲוָא בְּבִחִינַת הַעַלְאהָ וְצְמַצּוֹם לְעַלּוֹת בְּעַלְיוִי אַחֲרָ (עַלְיוִי כְּנָל)</p>
<p>But this is of no comparison whatsoever relative to His Essence and Being, Who is exalted alone and separate from both of these attributes of chesed and gevurah, which are included in His Essence, etc. And that is enough to understand.</p>	<p>אָכֶל אַיְזָנוֹ זֶה עַרְךָ קָל לְגַבֵּי מְהוֹתוֹ וּעַצְמוֹתוֹ שְׁמַרְוָמָם לְכָדוֹ וּמְבָדֵל מִשְׁתַּיִם מִדּוֹת אֶלְיוֹן דְּחַסְד וְגַבּוּרָה בְּכָלּוֹלִים (בְּעַצְמוֹתוֹ כֹּי וְךָ לְפָנֵינוּ)</p>
<p>And this is [the meaning of the verse]: “For with You is the source of life”—the source of all light, the supreme, simple delight that ascends in level after level to the heights of all heights, and shines and spreads downward into all the World to Come.</p>	<p>וְזֹהוּ כִּי עַפְקָ מַקְוָר חַיִם מַקְוָר כָּל אָוֹר הַתְּעִנָּג הַעַלְיוֹן הַפְּשָׁוֹת שְׁעוֹלָה בְּעַלְיוִי מִזְרָח עַלְיוִי בְּרוּם הַמְּעֻלָּות וּמְאֵיר וּמְתַפְּשֵׁת לְמַטָּה מִטָּה בְּכָל עַזְקָם הַבָּא</p>
<p>And [also] the World to Come that was created with a Yud, etc., and in every <i>Shemitah</i> and <i>Shemita</i> of the fifty thousand <i>Yovelos</i>.</p>	<p>וְעוֹלָם הַבָּא שְׁנָבְרָא בְּיוֹ"ד כֹּי שְׁבָכְל שְׁמַטָּה וּשְׁמַטָּה כְּנִי אֶלְפִּים יוּכְלֹות</p>
<p>And this is “forever and ever”—in the level of eternity that is truly Ein Sof: “praised and glorified”—the level of the King, the <i>Yachid</i> (the One), extending both upward to no end and downward to no limit.</p>	<p>וְזֹהוּ עַד כֵּד בְּבִחִינַת נַצְחִיוֹת דְּאַיְזָסּוֹף מִפְּנֵשׁ כֹּי מִשּׁוּבָח וּמְפֹאָר בְּבִחִינַת מֶלֶךְ יְחִיד זֶה לְמַעַלָּה עַד אֵין גַּז וּלְמַטָּה עַד אֵין תְּכִלַּת</p>
<p>(And “forever and ever” may be interpreted as the eternity of Ein Sof, whether in the descent to the lowest levels—like “Living and Enduring... He shall reign forever and ever”—or in the upward direction: “forever and ever” in the eternity of His very Essence.)</p>	<p>וַיַּתְּפִרְשֵׁ אַדִּי עַד בְּנַצְחִיוֹת דְּאַיְזָסּוֹף בֵּין בִּירִידָה לְמַטָּה מַטָּה כָּמוֹ סִי וְקִים לְעַד יְמָלֵךְ לְעוֹלָם וְעַד כֹּי בֵּין לְמַעַלָּה (עַד כֵּד בְּנַצְחִיוֹת דְּעַצְמוֹתוֹ מִפְּנֵשׁ</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כֹּו

<p>And all of this is within His <i>Great Name</i> alone: “praised and glorified forever and ever”—without interruption and without any measure at all.</p>	<p>וְהַפְּלִבְשֶׁמוֹ הַגָּדוֹל בָּלְבָד מִשּׁוֹבֶח וּמִפּוֹאֵר עָדִי עַד בְּלִי. הַפְּסִיק וְשַׁעֲוָר פָּלִיל</p>
<p>(Just as the lofty souls of the Patriarchs and of Moshe, etc., praise His Great Name, as above—<i>selah</i>, without interruption—ascending ever upward; and the lower souls of the righteous below draw down from His Essence, blessed be He, through Torah and mitzvos.</p>	<p>וְכִמוּ נִשְׁמֹות הָגָבוֹהֹת דְּאֶבֶות וּמִשָּׁה כֹּי יְהִלְלוּ שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַפְּנַיְל סָלָה בְּלֹא הַפְּסִיק לְמַעַלָּה מַעַלָּה וּנְשָׁמֹות צְדִיקִים גָּדוֹלָות לְמַטָּה מִפְּתָחָה מִמְּשִׁיכִין מִפְּהָוֹת יְתִבְרָךְ (בְּפִתְשִׁיכָה וּמִמְּשִׁיכָה טוֹבִים)</p>
<p>And all of it is truly one, for: “I, Hashem, have not changed”; and “You are He before the world was created, and You are He after the world was created,” etc.</p>	<p>וְהַפְּלִבְשֶׁמוֹ שְׁהָרִי אַנְיָה הִי לֹא שְׁנִיתִי וְאַתָּה הַוָּא עַד שְׁלָא נְבָרָא וְאַתָּה הַוָּא מְשִׁנְבָּרָא כֹּי</p>
<p>For the two aspects—descent and ascent—from the Essence of Ein Sof are not a change, nor are they opposites at all, relative to the level of His Essence and Being.</p>	<p>דְּשִׁמְיִבְחִינּוֹת דְּעַלְיָה וּוּרְדִּיה מִעְצָמוֹתָו דְּאַיְן-סָוֶר אֵין זֶה שְׁנִי וְלֹא שְׁנִי הַפְּכִים בָּלְלָל גַּבְיִ בְּחִינָת מַהוּת וּעֲצָמוֹת</p>
<p>Like the analogy of a perfect circle, which has no up or down, as is known. And that is enough to understand.</p>	<p>כְּמַלְלַה עַגְוָל עַצְמוֹ שָׁאַיְן בּוּ בְּחִינָת מַעַלָּה וּמַטָּה כִּידּוּעַ וְדַי לְפָבִין</p>
<p>And behold, in order to draw down from the level of His <i>Great Name</i> mentioned above—which is higher than the entire chain of descent of the aforementioned kav and chut into the ten sefiros of Atzilus, where He is called “wise” and “understanding,” “great” and “mighty,” etc., and also to be the source for the World to Come below, which is called <i>Eden</i> that will be revealed below just as it is above—</p>	<p>וְהַפְּהָבְכָדִי לְהַמְּשִׁיךְ מִבְּחִינָת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַפְּנַיְל שְׁלָמָעָלָה מִן כָּל הַהַשְׁלָמָלְשָׁלָוֹת דָּקוּ וְחוֹט הַפְּנַיְל בְּעַשְׁר סְפִירֹת דְּאַצְּילָות לְהִיּוֹת גְּגָרָא חֲכִים וּמְבִין גָּדוֹל וּגְבוֹר כֹּי, וְגַם לְהִיּוֹת מְקוֹר לְעֹלָם הַבָּא ? מַטָּה שְׁגָרָא עַד שְׁגָרָא עַד שְׁגָרָא לְמַטָּה כְּמוֹ לְמַעַלָּה מַטָּה</p>
<p>behold, this must be through an intermediary level that is called <i>middle</i>, which can connect the beginning to the end of all.</p>	<p>הַבָּה זֶה צָרָךְ שְׁיִהְיָה עַל-יָדֵינוּ בְּחִינָת מִמּוֹצָע שְׁגָרָא אַמְצָעִי שִׁיּוּכָל לְחִבָּר מַרְאֵשׁ לְסָוֶר הַכָּל</p>
<p>And this is through the level of <i>Yaakov</i>, who is called <i>the middle bar</i> (<i>beriach hatichon</i>) that passes through from one end to the other—</p>	<p>וְהִנֵּנוּ עַל-יָדֵינוּ בְּחִינָת נַעֲקָר שְׁגָרָא בְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן שְׁמָבְרִיחַ מִן הַקָּצָה אֶל הַקָּצָה</p>
<p>(this is the middle line of the <i>Tree of Life</i> in Atzilus, which even though it is only in Atzilus, where the three lines are separated from the light of Kesser—its root ascends into the inner dimension of the supernal Kesser, which is the all-encompassing Kesser of Ein Sof, in which the Essence of the Infinite One, blessed be He, literally resides. As it says in the <i>Tikunei Zohar</i>: “The light of Ein Sof is within, and Kesser Elyon is outside; the Ein Sof Itself is within,” etc.)—</p>	<p>שְׁזָהָו בְּחִינָת קו הַאַמְצָעִי דְּעַז הַחַיִם שְׁבָאַצְּילָות שְׁגָם שְׁאַיְנוּ אֶלָּא בְּאַצְּילָות שְׁגָתְחָלָקָו הַגִּי קְוִים מְאוֹר הַפְּתַח אֶכְל שְׁרָשָׂו עַלָּה הַוָּא בְּפָנִים יוֹתָה הַפְּתַח הַפְּלִיל שְׁהָוָא כְּתַר מְלִי דְּאַיְוָסָו שְׁשָׁם שְׂוֹרָה בְּחִינָת עֲצָמוֹת אַיְוָסָו בְּרוֹקָה הַוָּא מַטָּשׁ וּכְמוֹ שְׁבַתּוֹב בְּתִיקְוִנִים דָאָר אַיְוָסָו מְלָגָו כְּתַרָּא עַילְאָה מְלָכָר אַיְוָסָו מַטָּשׁ מְלָגָו (כוֹ)</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

and since he is called the <i>middle bar</i> , this is like the inner pillar that connects the roof to the floor—so too, it stretches from the uppermost edge in the innermost part of the general Kesser above, down to the Malchus of Malchus of Asiyah, the very lowest level.	ומماחר שנקרא ברית התקון הרי זהו כמו עמוד התווך שמחבר הגג לרצפה כברית מזקאה העליון שבפנימיות הכתיר הפלוי ה"ל עד מלכות מלכות דעתה היותר אחרון כו'
And this is the level of the Name <i>Mah</i> (45) from within Adam Kadmon, which is called “its path,” etc., and “the trunk of the tree,” etc.	ונינו ב Hint שם מה המגו דאדם קדמוני דאייה אורחא כו' ואייה שקיו דאלנא כו'
and it is the kav and chut itself, which passes through from the beginning of the stature of Adam Kadmon to the heel of Adam Kadmon, which ends at the end of Asiyah.	וهو בא Hint הקו וחוט עצמו שעובר מראשית דקומה אדם קדמוני עד הקעקב דאדם קדמוני שעוביים בסוף דעתה
And even though the kav and chut are interrupted between Atzilus and Beriah, nevertheless it shines through the curtain, at least.	ונא על פי שגפוך הקו וחוט בין אצליות לבריאה הרי הוא מאיר דרכ מסך על כל פניהם
(And as is known, the entire chain of descent of Beriah, Yetzirah, and Asiyah encloses only the Netzach-Hod-Yesod of Adam Kadmon, etc.)	וכמו שיזוע דכל ההשתלשות בפי"ע אין מלכיש רק). (לנצח-הוד-יסוד דאדם קדמוני כו'
And this will be understood through a preface concerning the calling of the two names, Yaakov and Yisrael. For seemingly they are very distant in comparison: <i>Yaakov</i> is [composed of] “Yud” + “Eikev” (heel), which refers to the foot, while <i>Yisrael</i> means “Li Rosh” (“to Me, a head”)—which is like comparing the heel to the head.	ויבנו זה על פי הגדמה בענין קריאת ב' שמות דיעקב וישראל כל אורה רוחקים זה מזה בערך דיעקב י"ז יעקב דרגל וישראל לי ראש והריה זה בערך רגל לגבי ראש.
Therefore it says: “No longer shall your name be called Yaakov, but rather Yisrael, for you have struggled with Elokim...”	ועל כן אמר לא יעקב יאמר עוד שמה כי אם ישראל כי שרים עם אלקים כו'
However, there are three levels of man—corresponding to the levels of Nefesh-Ruach-Neshamah: <i>Neshamah</i> in the brain, <i>Ruach</i> in the heart, and <i>Nefesh</i> in the liver, etc.	אבל הנה יש ג' מדרגות דאדם והינו ב Hint נפש-רוח-נפשה: נפשה במוח ורוח בלב ונפש בכבד כו'
And <i>Yisrael</i> , “Li Rosh,” refers to the Neshamah in the brain, as in the statement “Yisrael rose in [His] thought.” And it is called “My firstborn son Yisrael,” referring to the drop in the father’s brain.	וישראל לי ראש בנטמה שעומת במאמר ישראל עליה במקשנה כו' ונראה בני בכורו ישראל ישראלי בטפה שעומת קאכ כו'
And what is called <i>Yaakov</i> corresponds to the level of Ruach and Nefesh, which are in the emotional attributes in the heart and in the Netzach-Hod, which are called the thighs. And these are the 70 souls who descended from the loins of Yaakov, etc.	ומה שנקרא יעקב הוא ב Hint רוח ונפש שנן במדות שבלב ובנצח-הוד שנקרא ירכיהם והן ע נפש יוצאי ירכ יעקב כו'

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

<p>As it says: "Yaakov shall take root, Yitzitz (will blossom) and flower Yisrael"—like a son who, even though his source is in the inner mind of the father and resembles him, he is still called "the thigh of his father" once born and becomes an independent entity.</p>	<p>וכמו שכתבוב הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל: כמו הבן שגם ששורשו בפנימיות מוחין שבאכ והוא בדומה לו מפל מקום נקרא קרעה לאבויי קשנהול ונעשרה בריה בפנוי עצמו</p>
<p>And all is one, for the beginning is embedded in the end. And since <i>Yisrael</i> is "Li Rosh" and called <i>Reishis</i> (beginning), therefore he is also called <i>the thigh of the father</i>. And that is enough to understand.</p>	<p>והכל אחד דנעוץ ראש בסוף ולפי שישראל לי ראש ונקרא ראשית על-פני נקרא קרעה לאבויי כוי זדי לעכין.</p>
<p>And we must preface to this the concept of <i>Nefesh-Ruach-Neshamah</i> (Naran), which are in the three vessels: brain, heart, and liver, as mentioned above.</p>	<p>ויש לנו קדמים לזה ענין נפש-רווח-נפש מה שהוא בגין כלים ��מוח ולב וכובד פנ"ל</p>
<p>Behold, there are three types of "man": one is the man in <i>Chochmah-Binah-Daas</i> (Chabad) of the brain; the second is the man in the emotional attributes; and the third is the man in <i>Netzach-Hod-Yesod</i>. In each, there is integration of a thing and its opposite, and this is what is called "Adam," as is known.</p>	<p>זהנה ג' מיני אדם הם: א' אדם בכחמה-בינה-דעת шибמות, ב' אדם שבחמות, ג' אדם שבחזחה-הוד-יסוד. ובכל אחד יש התפללות ذכר והפכו, וזה נקרא אדם כידוע.</p>
<p>However, these three types of man are chained one from the other: the lower is included in the one above it, and it also includes the one beneath it, etc.</p>	<p>אבל ג' מיני אדם הלאו משלשלים זה מטה, והתקoton נככל בעליון שעליון וככלול הוא למתהון שלמטה מענו כוי.</p>
<p>For although man is composed of 248 specific limbs, there are three limbs that are called general limbs—the brain, the heart, and the liver. These include many specific limbs, since they are general vessels for the three general lights, which are <i>Nefesh</i>, <i>Ruach</i>, and <i>Neshamah</i>.</p>	<p>זהנה אף על פי שהאדם כולל מרים ח' איברים פרטיים, יש בהם ג' איברים שהם המוח והלב וככלול שנקראים ג' איברים כללים שכוללים מה איברים פרטיים, לפי שהם ג' כלים כללים לג' אורות שהם כללים, והם בחינת נפש-רווח-נפש</p>
<p>And they are also included within each other, for these three powers—<i>Nefesh</i>, <i>Ruach</i>, and <i>Neshamah</i>—are general powers, called <i>hiyuli</i> (potential), and not like the other powers in a person, which are only individual powers.</p>	<p>ונם הם נכללים זה בזו, כי הנה ג' כוחות הכללו נפש-רווח-נפש מה הם בחינת כוחות כללים נקראים היולי, ולא כשאר כוחות שבאדם שהוא רק כוח פרט לבד.</p>
<p>For example, the power in each limb individually is only a specific, limited force—according to that limb's nature and vitality. And it has no inclusion or sharing with another limb's power.</p>	<p>כמו הכח שבקכל אבר בפרט אין אלא כוח פרט מצחצחים רק לפי ערך אותו מוגי חיותו של האבר הנה בפרט בלבד, ואין בו שתווף והתקלות מפה אבר זולתו.</p>
<p>Like the power of vision in the eye, which depends on the material composition of that limb alone; so too, the power of hearing in the</p>	<p>כמו כח הראייה שבקין לפי הערך מזגו בפרט בלבד, וכן כח השמיעה באין. וכן כל איברי הראש כל אחד מיניהם בפנוי עצמו.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כֹּו

ear. And similarly, each limb of the head has its own unique function.	
And likewise, all the limbs of the body—each one is a specific and individual vessel.	ונכו שָׁאָר אַיְבָּרִי הַגּוֹף כֹּו
But these powers—the power of the brain in the head and the emotional powers in the heart—include within themselves many specific powers of many particular limbs.	אֲכָל כּוֹחוֹת הַלְּלוּ דְּכַעַת הַמּוֹעֵד שֶׁבְּרָאָשׁ וּכְעַמְדוֹת שֶׁבְּלָבֶן, נְכָלְלִים בָּהֶם כָּפָה כּוֹחוֹת פְּרָטִים שֶׁל אַיְבָּרִים פְּרָטִים רַבִּים
For example, in the brain of the head are included the power of vision, the power of hearing, and all the particular organs of the head, etc.	כְּמוֹ בְּמִזְחָה שֶׁבְּרָאָשׁ כָּלּוֹלִים מִן כְּרָאָה וּכְעַמְיוֹעָה וְכָל פְּרָטִי אַיְבָּרִי הַרָּאָשׁ כֹּו
And the idea of this inclusion is that it is a general power for everything that will later come into individual differentiation, when the limbs are analyzed physically and spiritually—each according to its makeup and nature.	וְעַנְנֵן הַתְּפִלּוֹת הַזֹּאת הוּא שֶׁהוּא כַּה כָּלְלִי לְכָל מָה שִׁבְּבוֹא בְּהַתְּמִלְקָוֹת פְּרָטִים לְפָרָטִי נְתֻוֹת הַאֲבָרִים בְּגַשְׁמִיָּה וּבְרוּחָנִיָּה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מִזְגָּוּ וּטְבָעוֹ
All of it is contained together, in hidden form, in the brain—before it comes to be differentiated into many specific parts of all the limbs, in their physical and spiritual formation, as matter and form in each one according to its nature.	הַכָּל כָּלּוֹלִים כְּאֶחָד בְּהַעַלְמָם בְּמִזְחָה שֶׁאִינוֹ בָּא עֲדֵין לְבִחְנִית הַתְּמִלְקָוֹת הַפְּרָטִים, אֶלָּא מִפְנֵי יָבוֹא לְבִחְנִית הַתְּמִלְקָוֹת רַבִּי הַפְּרָטִים שֶׁל כָּל הַאֲבָרִים בְּגַנְתּוֹת גְּשָׁמִי וּרוּחָנִי, בְּחַמֵּר וְצָרָה שֶׁבְּכָל אֶחָד לְפִי טְבָעוֹ
(And like in the formation of a child—his origin is from the brain of the head, which includes the entire branching out of the structure of the limbs and all specific faculties that later take shape.	וְכָמוֹ בִּיצְרָת הַנּוֹלֵד שְׁתַּחַלְתּוֹ נַצֵּר מִן הַמּוֹעֵד שֶׁבְּרָאָשׁ שֶׁהוּא הַפּוֹלֵל כָּל הַסְּמִעּוֹת חֲלוּקִי אֲבָרִים וּכְחוֹת פְּרָטִים שֶׁמְצִיטֵּר אֶחָר כֶּךָ).
Like the spiritual drop [of seed] which included spiritually and in great concealment all the details of the faculties and limbs, as we see in an astrological tool, all the parts of an apple are contained in the seed that is planted, etc.)	וְכָطָף הַרוּחָנִית שְׁהִיָּתָה כּוֹלֶת בְּרוּחָנִיָּה וּבְהַעַלְמָם גְּדוֹלָה כָּל פְּרָטִי נְתֻוֹת הַכּוֹחוֹת וּהַאֲבָרִים, כְּמוֹ שְׁרוֹאִים בְּכָל (הַאֲסְטְּרוֹלוֹן) גָּכְלָה קְפָפּוֹת בְּגַרְעִין שְׁוֹרְעִין כֹּי
And this is what is called <i>koach hiyuli</i> (potential power) in spirituality—and so it is in physicality as well, in the structure of the vessels, that there is a general and potential vessel.	וְזֹהוּ הַגְּקָרָא כַּה הַיּוֹלִי בְּרוּחָנִיָּת, וְכָה הוּא בְּגַשְׁמִיָּה גַּם (בְּבָנָנוּ הַכְּלִים שִׁינֵּשׁ כָּלִי כָּלְלִי וְהַיּוֹלִי
However, behold, the three types of Nefesh-Ruach-Neshamah (Naran) powers in the brain, heart, and liver mentioned above—each is included in the other.	אָמַנָּם הַגָּה גַּי מִנִּי כְּחוֹת נְפָשָׁר וְרוּחָנִית נְשָׁמָה שְׁבָמוֹת וְלִבְנָה וְכָבֵד הַפְּגַל זֶה נְכָלְלִים בָּזֶה

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

<p>That is, the higher <i>koach hiyuli</i> (potential power) is considered more general—this is the vessel of the brain. And the vessel of the heart, which is beneath it, is included within it, since it receives from it: the <i>Ruach</i> in the heart receives from the <i>Neshamah</i> in the brain.</p>	<p>זהינו הכח ההיولي היוצר עליון גakra כלוי יותר, והוא כלוי המות. וכל הלב הפקחון הימנו נכלל בו לפיה שמקבלי ממנה: רוח שבלב מqbיל מבחן נשמה שבמוח.</p>
<p>If so, the vessel of the brain includes everything. But the vessel of the heart is not as general—it only includes what branches out from it below, not what is above it.</p>	<p>ואם כן כל המות כולל הכל. אבל כל הלב אינו כלוי כל כך רק לכלול מה שמסתעף ממנה בלבד ולא למעלה. הימנו</p>
<p>And in relation to the level of <i>Nefesh</i>, which receives from the <i>Ruach</i> in the heart, it is called general—as it is known that “the heart distributes to all the limbs,” meaning that the <i>Ruach Chayim</i> (life-breath) in the heart influences the blood, which is the <i>Nefesh</i> in the left chamber, where the select blood from the liver rises.</p>	<p>והואlegate בבחינת נשש שמקבלי מרום שבלב גakra כלוי, בידוע הלב פליג לכל שיפין: זהינו שרות הרים שבלב משפע לדם, הוא הנפש שבחליל השמאלי שם. עולה המבחר מדם שבכבד</p>
<p>And the vessel of the liver, where the level of <i>Dam</i> (blood) is the <i>Nefesh</i>, is called a particular and a branch compared to the <i>Ruach</i> in the heart.</p>	<p>וכלי פקיד ששם בבחינת דם הוא הנפש גakra פרט וענור.legate בבחינת רוח שבלב</p>
<p>But even it is called general in relation to the branches that extend from it, which are the external life-forces in the limbs, in the blood vessels that surround and circulate, etc.</p>	<p>אבל גם הוא גakra כלויlegate ענפים המסתעפים ממנה, שהן חיוניות הרים שבאברים, שבגידי הדם שטובבים והולכים כו'</p>
<p>But it is in a minimal and most contracted state—and included in the <i>Ruach Chayim</i> of the heart, just as <i>Ruach</i> is included in <i>Neshamah</i> in the brain, which is the general power, the original source that includes everything—even down to the toenail.</p>	<p>אלא שהוא במעט וצמצום היומר אחרון, ונכלל ברים הרים שבלב, כמו שרות נכלל במוח שבמוח, שהוא בבחינת הכח הפלילי המקור הראשון הכליל עד צפורה גראן</p>
<p>For both of the powers in the heart and liver—<i>Ruach</i> and <i>Nefesh</i>—are included within it.</p>	<p>שביל שני הכוחות הלב וכבד, בבחינת רוח-נפש, כלולים בו.</p>
<p>And as is known, the sinews of the brain extend until the end of the heels, and also the fact that the heart distributes to all limbs via sinews and arteries—all of it is included in the brain.</p>	<p>ובידוע גידי המות מתחפשים עד סוף העקבים, וגם מה שהלב פליג לכל שיפין בגידי ועורקים—נכלל הכל במוח.</p>
<p>And also, the fact that the blood is the <i>Nefesh</i> (soul)—its movement and sensation are all extended from the brain.</p>	<p>וגם מה שהדם הוא הנפש מתחפש בתקועה וברגשה הכל מון המות.</p>
<p>For through the will in the thought of the brain, every movement is activated and every particular sensation is felt.</p>	<p>שהרי ברצון שבמוחה שבמוח יגיע כל תנועה וירגש כל הרגשה פרטיה.</p>
<p>As in the verse: “He who increases knowledge increases pain,” etc.</p>	<p>כמו (קנלה א', י"ח) יוסף דעתו יוסף מכואב כו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעִשּׂוֹתָה בְּהַר סִינְיָה כֹּו

Therefore, it is called the most general <i>koach hiyuli</i> (potential power) of them all.	וְעַל פָּוּ נִקְרָא כַּח הַיּוֹלֵד הַיּוֹתֵר כָּלְלִי מִפְּלָמָם
After it branches the power of the heart, which is a more particular <i>koach hiyuli</i> —the power of <i>Ruach</i> in the heart, which is also a <i>koach hiyuli</i> over all the life-force in the blood of the limbs below it, which is enclothed in the liver.	וְאַתָּרוּ מִסְתַּעַף כַּמְּה כַּלְבָּשׁ שֶׁהָאָהָרָה כַּח הַיּוֹלֵד פָּרְטִי יוֹתֵר, שֶׁהָאָהָרָה פְּנֵי קָרוֹת שְׁבָלָבָן, שֶׁגּוֹם הוּא הַיּוֹלֵד עַל פָּלָה הַחַיָּה שְׁבָדֵם הַאֲכָרִים שְׁלֹמְטָה הַיּוֹמָנוֹ הַמְּלֻבָּשׁ בְּכָבֵד.
And the blood, which is the <i>Nefesh</i> in the liver, sends external vitality to all the limbs.	וְהַקְּרָם הוּא הַנְּفֵשׁ שְׁבָכְבֵד שׁוֹלֵחַ חַיּוֹת חִיצׁוֹנִי לְכָל הַאֲכָרִים.
It too is a <i>koach hiyuli</i> that includes them all together, but it is a more particular <i>koach hiyuli</i> —	וְגַם הוּא כַּח הַיּוֹלֵד הַפּוֹלְקָם יְחִידָה, אֲכָל הוּא כַּח הַיּוֹלֵד פָּרְטִי יוֹתֵר.
for it first receives from the heart and is included in it, and the heart receives from the brain and is included in it, as explained above.	שְׁהָרִי הוּא מַקְבֵּל מִן הַלְּבָב פְּתַחַתָּה וְגַנְכָּל בּוֹ, וְהַלְּבָב מַקְבֵּל מִן הַמַּוח וְגַנְכָּל בּוֹ כְּגַם.
And these are the three vessels for <i>Nefesh-Ruach-Neshamah</i> , in the form of general <i>kochos hiyuli im</i> , where the lower is included in the one above it.	וְהַן גַּי בְּלִים לְגַפְשִׁירַתְנְשָׁמָה בְּבִחִינַת כְּחוֹת הַיּוֹלִים כְּלִילִים, וְהַתְּחִתּוֹן גַּנְכָּל בְּעַלְיוֹן שְׁעָלִיו.
And they are the three types of man: specifically, <i>Chabad</i> (mind), <i>Chagat</i> (emotions), and <i>Nehiy</i> (function), and the one that includes them all together is <i>Chabad</i> in the head.	וְהַם גַּי מִינֵּי אָדָם בְּפִרְטָה: חַכְמָה-בִּינָה-דִּעָת, חַסְדָּג-אֲבוֹרָה-תִּפְאָרָת, נִצְחָה-הַדִּיסּוֹד, וְהַפּוֹלְקָם יְחִידָה הוּא חַכְמָה-בִּינָה-דִּעָת שְׁבָרָאָשׁ
And this is the <i>Neshamah</i> in the brain, which is called the general <i>Adam</i> , that includes the man of the emotions and the man of <i>Netzach-Hod-Yesod</i> , etc. And that is enough to understand.	וְזֶהוּ הַנְּשָׁמָה שְׁבָמוֹת שְׁנִקְרָא אָדָם כָּלְלִי שְׁכּוֹלֵל לְאָדָם שְׁבָמוֹת וְאָדָם שְׁבָנָצָח-הַדִּיסּוֹד כּוֹ וְרַדִּי לְמַבִּין
And this is [the meaning of] “For man is [like] the tree of the field,” for example: a tree whose roots draw nourishment from the earth, and it is from the drawing up through the roots that the primary growth of the body of the tree and its branches occurs.	וְזֶהוּ כִּי הָאָדָם עַצְמָה עַצְמָה, עַל דָּרְךָ מַשְׁלֵּחַ: אַיִלּוֹן שְׁשָׁרָשִׁי יְוָנָקִים בָּאָרֶץ, וְמוֹן הַיּוֹנִיקָה שְׁבָשָׁרִים עַיְקָר הַאֲמִיקָה שֶׁל גּוֹר הַאַיִלּוֹן עַם הַעֲנָפִים
And even though from the branches [themselves] there extend further branches to branches until the top of the tree, all of it comes from the roots—	וְגַם שְׁמַנוּ הַעֲנָפִים יִסְתַּעַפּוּ עַד עֲנָפִים לְעֲנָפִים עַד רַאֲשׁוֹן הַאַיִלּוֹן, הַכָּל הוּא מִן הַשְּׁרָשִׁים
for if the moist vitality of the root-drawing dries up, all the branches dry out and nothing will grow.	שָׁאָם יִבְשֶׁשׁ לְחַלְחוֹתָה יְנִיקָה שְׁבָשָׁרִים, יִבְשֶׁשׁ כָּל הַעֲנָפִים וְלֹא יִצְמָח מִאוֹמָה.
Nevertheless, the earlier branches are more general in relation to the nourishment from the roots, and the branches in the middle are more particular, and are included in the earlier ones;	וְעַל כָּל פְּנִים, הַעֲנָפִים הַרְאָשׁוֹנִים יוֹתֵר כָּלְלִים לִיְנִיקָה הַשְּׁרָשִׁים, וְהַעֲנָפִים שֶׁהָם בְּאַמֵּץ יוֹתֵר פָּרְטִים וְגַנְכָּלִים בְּרָאָשׁוֹנִים.

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

and the last [branches] are even more particular. (And one cannot say that the intermediate branches only include the branches that emerge from them, for there are also [other] branches that emerge afterward from the tree independently—	והאחרונים יותר פרטיים. (ואי אפשר לומר שהענפים האמצעיים כוללים רק לענפים שמאזענים מלהם, כי יוצאים אחריהם ענפים מן האילן בפני עצם
rather, they [the intermediate branches] include the nourishment for the branches that emerge afterward, and the earlier ones include the nourishment for the branches in the middle, etc.).	רק שהם כוללים ליניקת הענפים ישוצאים אחר כה, (והראשונים כוללים ליניקת הענפים שבאמצעם יותר).
But this is not like the model of man with the three powers mentioned above, for the head of the tree is the most refined growth, and what is near the root is lower, and is [actually] the last of all.	אינו זה דומה עם ציריך אדם בגין כחות הנ"ל, בראש האילן הוא האמיהה הפשטיה יותר, וסMOVED לשרש גרען והוא אחרון מכם כו'
But [rather, the tree] is like the model of man in the three powers mentioned above—that the first power includes them all.	ואלא שזהו כמו ציריך אדם בגין כחות הנ"ל, שפהן קראשון פולל את כלם כו'
And this is [the meaning of] "For man, in the structure of his stature and in his growth, is similar to the tree of the field"—that he grows from the root in the earth as a generality, and branches out to particulars and particulars of particulars, as explained above. And this is enough for one who understands.	ונזהו כי האדם בבניו קומתו ובצמיחתו דומה לעין השדה, שיאים מון השרש שבארץ בכלל ומסתעף לפרט ופרטם. פרטים, וככ"ל, ודי לאמינו
And it is understood from all of this regarding the three general faculties mentioned above, that it is specifically through the level of the Neshamah in the brain—which is the most general level of the "Adam" (man)—that all the specific life-force of the Nefesh spreads to all the limbs, both the inner and outer [aspects], down to the toenail, with one unified connection and bond from head to foot.	ונמצא מובן מכך זה בגין כוחות הכלליים הנ"ל שעל ידי בוחינת הנשמה שבמוח שהוא בוחינת אדם הכללי יותר הרי מתחפש על דוד וקוא כל פרט החיות של הנפש בכלל האברים פנימי וחיצוני עד צפreno הרגל בקשר וחיבור אחד מראש לסוף
For even what the heart channels to all the limbs, and what the Nefesh receives from the Ruach and transmits to the outer limbs as explained above—all of it comes from the brain in the head, because everything is included within it.	כי גם מה שהלב משפיע לכל האברים ומה שהנפש מקבל מרווח ומשפיע לחיצוניות האברים כפ"ל—הכל הוא מון המוח שבראש כי הכל כוללם בו
And according to this, the Neshamah in the brain is truly an intermediary level—to bind and connect from the essence of the soul itself, which is completely spiritual and devoid of any physical vitality, to bring and extend life-force into the entire body, into every specific detail and every limb of the body in both spiritual and physical structure, down to the very last and lowest limb.	ולפי זה הרי הנשמה שבמוח בוחינת ממוצע מנצח לחבר ולקשר מעצם הנפש מנצח שהוא רוחנית לגמרי. משלחת מכל חיota גשמי, להביא ולהמשיך החיות בכלל הגוף בכל פרט ופרט בכל האברים שבוגור בנותו. קריותני וגשמי עד האבר האחרון יותר מכם כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>(And this is like the moisture in the drawing from the roots of the tree, which flows and travels through the body of the tree from beginning to end, and spreads to every branch down to the very last branch...)</p>	<p>וַיְהִי כְּמוֹ הַלְּחֹזִית שְׁבִינִית הַשָּׁרְשִׁים שְׁבָאֵלָן שְׁעוֹבֵר וְהַוְּלָךְ בְּגַוְּרָה הַאִילָן מִתְחַלְתּוֹ לְסָופּוֹ וּמִתְפַּשֵּׁט (בְּכָל עַנְפָּה עַד הַעֲנָפָה אַחֲרָוֹ יוֹתֵר כו')</p>
<p>(And in man, this means that he can feel himself with a general sensation from head to foot in a single moment—this itself is proof that there is a form of connection and unity from the essence of the soul from head to foot as one, as explained elsewhere.)</p>	<p>וְכָאֵד הַגָּהָה מֵה שִׁיכּוֹל לְהַגְּגִישׁ אֹתְהַעֲצָמוֹ הַרְגְּשָׁה כָּלִילַת מְרַאַת לְרַגֵּל בְּבֵית אַחֲת—זֶהוּ הַרְגְּשָׁה שִׁישָׁ בָּזָה בְּחִנָּת הַתְּקָשָׁרוֹת וְחַיּוֹר מִעֲצָם הַנֶּפֶשׁ מִרְאַת לְרַגֵּל אַחֲד, וְכָמוֹ שְׁפָתוֹב בָּמָקוֹם אַחֲרֵי</p>
<p>And this is the level of Nefesh–Ruach–Neshamah (Naran) in man, within the form of his stature; and the encompassing level is the Chayah–Yechidah dimension, from which there radiates a general light that includes the head and foot as one.</p>	<p>וַיְהִי בְּחִנָּת נֶפֶשׁ רֹוחַ נֶשֶׁמָה דָּאֵד שְׁבָצִיּוֹר קֹמָה, וּמִקְרֵב בְּחִנָּת חַיָּה יְחִידָה שְׁבָא מִשְׁמָם הָאָרֶה כָּלִילַת לְכָלָל רָאֵשׁ וּרְגֵל פָּאַחַד</p>
<p>And after this, the analogy from all this will be understood concerning the structure-image of the Creator of Genesis, which is the level of the Supernal Man upon the Throne, etc., who includes the three levels of Nefesh–Ruach–Neshamah mentioned above, which are enclothed in the three vessels of moach, lev, and kaveid (brain, heart, liver) as explained above in vertical order.</p>	<p>וְאַחֲרֵי יָבוֹן קָדְמָה מִפְּלָא זֹאת בָּעֵנִין צִוְּרָ קֹמָה שֶׁל יָצַר בְּרָאִשְׁתִּית שַׁהְוָא בְּחִנָּת אָדָם הַעַלְיוֹן שְׁעַל הַכְּפָא כֹּי שַׁהְוָא כָּולֶל שְׁלֹושׁ מִזְרָגוֹת דָּנֶפֶשׁ-דָּרוֹמָה-נֶשֶׁמָה הַנֶּלֶל שְׁאַלּוּבָשִׁים בְּשָׁלֹשָׁה כְּלִים דָּמוֹת וּלְבָרְכָה כְּפָנֵל בָּאוֹרֶךְ,</p>
<p>And this is what is said in the Zohar: “Three rule above: the brain, the heart, and the liver,” etc.—these are three general vessels for the Nefesh–Ruach–Neshamah of Atzilus. And the most inclusive is the level of the upper mochin in the head, and that is the level of Yisrael de-le’eilah (Supernal Yisrael), Li Rosh (“to Me is the head”), for Yisrael below arose there in thought and the mochin in the head, etc., as it is written: “Beni bechori Yisrael” (My firstborn son, Yisrael), whose source is in the mind of the father—meaning the inwardness of Abba–Ima within Ze’ir Anpin.</p>	<p>וְהָא מָה שֶׁאָמַר בְּזָהָר דְּתַלְתַּת שְׁלִיטִין אִינוֹ לְעִילָא: מוֹתָחָ וּלְבָאָ וּכְבָדָא כֹּי שָׁהֵן שְׁלֹושָׁה כְּלִים כָּלִילִים לְנֶפֶשׁ-דָּרוֹמָה-נֶשֶׁמָה דָּאַצְּלָוֹת, וְהַכּוֹלֶל יוֹתֵר הוּא בְּחִנָּת הַמּוֹחִין הַעַלְיוֹנִים שְׁלֹוֹנִים שְׁבָרָאֵשׁ וְהָוָא בְּחִנָּת יִשְׂרָאֵל דָּלְעִילָא — לִי רָאֵשׁ, שִׁישָׂרָאֵל שְׁלָמָה עַלְהָ שְׁמָם בְּמַחְשָׁבָה וּמוֹחִין שְׁבָרָאֵשׁ כֹּי וְכָמוֹ שְׁפָתוֹב “בְּנֵי בְּכֹורִי יִשְׂרָאֵל”, שְׁשָׁרָשִׁים בְּמִזְמָת הָאָב שַׁהְוָא בְּחִנָּת פְּנִימִיּוֹת אַקְאָ-אַיִּמָא שְׁבָזְעִיר אַנְפִּין כֹּי</p>
<p>(And in the general order of the entire chain of worlds, this refers to the mochin of Adam Kadmon, who is called Adam of Beriah in general. And through Arich Anpin and Atik, is called Adam of Yetzirah, and the Abba–Ima within Ze’ir Anpin are called Adam of Asiyah.)</p>	<p>וּכְלָלוֹת כָּל הַהַשְׁפָלָשָׁלוֹת הוּא בְּחִנָּת מוֹחִין דָּאֵד קְרָמוֹן שְׁנָקְרָא אָדָם דְּבָרִיאָה בְּכָלֶל, וּלְלִידִי אַרְיךָ אַנְפִּין וּעַמְּיקָ נִקְרָא אָדָם דִּיצְרָה, וּאַבְּאָ-אַיִּמָא שְׁבָזְעִיר אַנְפִּין נִקְרָא אָדָם דְּעַשְׁיָה</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

And this is the meaning of “For My honor I created him, I formed him, I even made him”—these are the three types of Man of Beriah—Yetzirah—Asiyah, which are the three levels of Nefesh—Ruach—Neshamah, namely: Neshamah in Beriah, Ruach in Yetzirah, and Nefesh in Asiyah.

And likewise in the general line (kav ha-yosher), that the root of the souls of Israel is in the thought and inner mochin of Adam Kadmon, which is called Adam of Beriah, etc., and this “Adam” is the most inclusive general man, who includes even until the end of Asiyah—as is known, that the heel of Adam Kadmon terminates at the end of Asiyah.

And therefore, it is specifically through Yisrael, whose root is above—at the level of Neshamah in the upper mochin of Adam Kadmon—that there is drawn and connected the radiance of the Infinite Light (Ohr Ein Sof) Itself from before the tzimtzum of the straight line (kav ha-yosher), which is called “His Great Name,” as explained above (which is like the connection of the light of the essential soul in the lower human being, as discussed above), to every specific detail of the chain of worlds (hishtalshelus) of the straight line, from the head of Adam Kadmon to the end of Asiyah.

Just like how the light extends from the brain in the head to the heel of the foot, as explained above—except that it comes in three levels: Nefesh—Ruach—Neshamah, through three general vessels, and each level gives rise to a more particular subdivision stemming from it, the lower always being included in the higher, as explained above with the three general powers of Nefesh—Ruach—Neshamah in their respective vessels.

ונזהו "לכבודך בראתיו יצרתיו אף עשייתיו" שהן שלושה מיני אדם זבריאה-יצירה-עשיה, והן שלוש מדרגות הנ"ל בנטש-ירוח-ונשמה, והינו נשמה בבריאה, ורוח ביצירה, ונפש בעשיה בפרט.

וכו הוא בכללות זקוח (קום כי"ר), ששרש נשמות ישראל במוחשנה ומוחין פגימות זאדים קדמוני שגרא אדים דבריהם כו', ואדם זה הוא אדים הכללי יותר שכלל עד סוף העשיה בנו"ע דעקב זאדים קדמוני מסתים בסוף העשיה.

על-כן עליידי ישראלי זוקא שקשישם למעלה מעלה בבחינת נשמה שבמוחין העליונים זאדים קדמוני — גמיש ומחבר בבחינת הארץ אור-אין-סוף מפש שלפני האצומים זקוח ח"ז שגרא اسمו הגדול הנ"ל (שהוא קדמוני חיבור או רשותם הנפש הרוחנית באדם הפתחותו למטה פ"ל) לכל פרט ופרט מפרטיו ההתלישויות זקוח המתחלק מראש א"ק עד סוף העשיה

כמו שהולך ומתקשט מן המוח שבראש עד עקב הרגל הנ"ל — רק שהוא בשלוש מדרגות בנטש-ירוח-ונשמה בשלושה כלים כלליים לפרטיהם שמסהעבים מלה, והולך ובא מכלל אל פרט שלו המסתער מאננו, והפתחותו נכלל בعليו של מעלה מאננו הנ"ל בשלושה כו' כליים בנטש-ירוח-ונשמה בשלושה כלים שלם

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

In general: what is drawn from the general Neshamah of Adam Kadmon (like Adam HaRishon below, of whom it is said “He breathed into his nostrils a living soul” — referring to the general Neshamah) into the level of Ruach of the Man of Yetzirah (which is primarily through Atik Yomin and Arich Anpin, which are the middos [emotions] in the heart, and they are included in the mochin of Adam Kadmon), and from there to the level of Nefesh of the Man of Asiyah, which is Ze’ir Anpin of Atzilus, which corresponds to Netzach, Hod, and Yesod in general — and from there to Malchus of Atzilus and into Beriah, Yetzirah, and Asiyah itself.

That is: the most inclusive general category is the illumination of the light of the Neshamah of the “Man of Beriah” (Adam de-Beriah) itself — and this was the state of Adam HaRishon before the sin, whose head was in the intellect of Chabad of Beriah (just as in the aspect of Adam Kadmon in general with regard to Beriah-Yetzirah-Asiyah within Atzilus, as it is written “For My glory I created him, formed him,” etc.).

And from Adam HaRishon, whose head is in Beriah, the Patriarchs (Avos) receive — they are the Chariot (*merkavah*) in the aspect of the middos (Chesed–Gevurah–Tiferes) of the Ruach of the “Man of Yetzirah.” And from them it spreads to the 70 souls of Yaakov, which are divided into the 600,000 souls of Israel — called Yaakov, which is the idea of “the child is the leg of the father,” as explained above.

And the root of the souls of Israel is in the supernal thought and intellect above, in the “head is Mine” (*Li Rosh*) — and it is all one, except that this is the first inclusive root, and Yaakov is the outgrowth and final extension. Therefore he is called “the middle bar” (*beriach ha-tichon*) that passes from the brain in the head to the heel of the foot.

And this is from the aspect of Malchus of the Ein Sof, which is called “His Great Name,” all the way to the end of Nefesh of Asiyah (as is known that the vessels of Ze’ir Anpin are comprised of three levels — inner, intermediate, and outer — head, body, and

ובכללות הכל קיה שגמיש מבחן נסמה כללית זו
קדמון זבריאה (כמו אדם קראשון למשה זכויות ויפה
באפיו נשמה חיים — נשמה כללית) לבחן רוח
וזדם זיצירא, שהו בבחן ע”ב ואימ”, שהו בבחן
המדות שבלב בזרק כלל, ונקלים במוחו זו
קדמון, והם מקורים לבחן נפש זוadam דעתה, שהו
בחן ז”א דצילותות שהוא בבחן נ”ה בכל, וממש
לבחן מלכות דצילותות בבי”ע מפש

זהינו, שכלוי היוצר פולל הוא הארת אור הנשמה
וזדם זבריאה מפש, שהו קיה אדם קראשון קם
ההטא — שראשו במוחו זבריאה (כמו
בחן אדם קדמון בכללות זבריא שפצלות, כמו
שפטוב: לבודי בראתיו יצרתי וכו’).

ומאךם קראשון שראשו בבריאה מקבלים האבותיהם
הארוכה בבחן מדות קג”ת דרום זדם זיצירא,
ומהם מתרשת בענ”נ נפש דיעקב שמתהלקם לס”ר
נשומות ישראל, שנקרו יעקב, שהו עניין ברא קרע
זאפה כנ”ל

ושרש נשי בלהשבה ומזה עליונות שבראש לי ראש
— והכל אחד. רק שזה בשרה הכלול קראשון, ויעקב
הוא היוצא ומסתער אחרון. ועל פן נקרו בריה התקין
שembraya ממוח שבראש יעקב הרגל

והוא מבחן מלכות זוין סוף שנקרו שם הגדול עד
סוף נפש דעתה (כידוע של”ג כלים זויא כלולים מג’
מרקגות: פנימי, אמצעי וחיצוני — ראש, תוכ, סוף,
ונעשים נ”רין בבי”ע).

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

end — and these become Nefesh–Ruach–Neshamah in Beriah–Yetzirah–Asiyah).	
Thus even the Nefesh of Asiyah has its root in the external vessels of Ze’ir Anpin — this is the level of Yaakov, in the 70 souls included in the 12 tribes, which subdivide and spread throughout Beriah–Yetzirah–Asiyah into 600,000, etc., and this is understood).	ונמצא גם בבחינת נפש דעתו שראשו בחריציות כלים זו"א — שזו בבחינת יעקב בע"נ נפש הפלולים בשנים עשר שכבים, שמתחלקים ומתפזרים בבי"ע לס"ר. גנו, ורק"ל.
For in a general sense, all of Beriah–Yetzirah–Asiyah is within Atzilus, as explained above — thus the Neshamah of Beriah within Atzilus is the level of Adam Kadmon; the Yetzirah (Ruach) is through Atik Yomin and Arich Anpin; and the Nefesh of Asiyah is Ze’ir Anpin.	לפי שברורה כלות הכל בבי"ע שפאתיות בנו"ל — הרי נשמה דבריה דאצלות היא בבחינת אדם קדמון, וכיירה קרות בע"י ואימ"ם, ונפש דעתה בז"א.
And the Patriarchs were a chariot in their source in the middos (Chesed–Gevurah–Tiferes) of Atik Yomin and Arich Anpin, which are called “Yemei Kedem” (days of antiquity), and from there it extends to the Netzach–Hod–Yesod, etc., which are the level of the 70 souls of Yaakov.	שהאבות היו מרכבה בשער שרים בבחית דע"י ואימ"ם, שגעראים ימי קדם. ומשם נמשך לנו"ה וגנו' שהוא בבחינת ע"נ נפש דיעקב.
And it is known regarding the phrase “Shamah Shamo Shiv’im” — that it refers to Malchus of Atzilus, which includes the 600,000 souls of Israel.	וכמו שידוע בענינו ישבם שם ע"נ — שהוא מלכות דאצלות שפוללת ס"ר נשות ישראל.
And this is, in a general way, what is meant by Yaakov being the “middle bar” (<i>beriach ha-tichon</i>) that passes from the upper extremity of the intellect of Adam Kadmon — which is drawn from His Great Name (i.e., Malchus of the Ein Sof itself) — to the final extremity of the 70 souls of Yaakov in Beriah–Yetzirah–Asiyah, etc., and this is understood.	וזה דרכ כלות — הוא שגURA יעקב ברכיה התיוכן שمبرיח מקצתה העליון דמוחיו ואדם קדמון, שיימשך ממנה הנזול דמלכות אין סוף עצמו — עד קציה האחרון דע"נ נפש דיעקב בבי"ע וגנו', ורק"ל.
And so it is likewise on a more specific level regarding the seventy root souls of Israel themselves, who descended below into bodies that possess the image of full human form from head to foot — just as Adam HaRishon included everything, as it is written, “and He blew into his nostrils a soul of life,” a soul that flies forth and gives life to the worlds. This refers to the sefirah of Malchus of the Ein Sof itself, which extends until the Patriarchs, who are the middos (as mentioned above), and from the Patriarchs to the children — these being the seventy souls who stood in Egypt, etc.	וכה הוא ג"כ בדרכ פרט בס"ר נשי"ע עצמן שיצאו למטה בגופים שיש בהן ציר קומיה מראש לרגל, כמו א"ה כי כולם הכל כמ"ש ויפח באפיו נ"ח נשות דפרקא מחייב הульמים שהוא מלכות דאייז"סוף עצמו ומתרפש עד האבות שהן המדות בנו"ל ומאותות לבנים שהן ס"ר שעמדו במאורים כר'

mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

<p>And these seventy also are called roots for all generations branching out from them in the form of a full human structure, in the three levels of Nefesh-Ruach-Neshamah mentioned above. And this is that the generation of Moshe was the seventy in the level of Neshamah in the intellectual faculties (Chochmah and Binah) in the head—since they received the Torah face to face, etc.—and included what branched out from them in the middos of the heart, the level of Ruach of Yetzirah.</p>	<p>וגם בס"ר ה'לו ה'ר נקראים שרים לכל דורות המסתעים מ'ו ב'יר קומת אדם ב' מקרנות ק'ר"נ הנ'ל והוא שדור של משה היה בס"ר בבחינת נ'לה במוחיו ד'כמה שבראש ש'ר'י פ'ש'ק'ל'ו ה'תורה פ'נים בפניהם כ' ו'כלים מה ש'מסתער מ'ם במדות ש'בלב בבחינת רוח ד'יצירה</p>
<p>Like through the generation of David and Shlomo, and through the later prophets, who were in the level of Netzach and Hod, etc.—this is until the generations of the Tannaim and Amoraim. And after them are the later generations, which are in the level of the heels, and called Ikvasa d'Meshicha (the heels of Moshiach).</p>	<p>כמו עד דורו של ק'וד ו'למה ועד דורות נ'באים האקרים נ'הו בבחינת נ'ו"ה כ'ו ש'הו עד דורות התנאים ו'אמוראים ואחריהם הוא הדורות אקרים ש'הו בבחינת ע'קים נ'ראים ע'קבות מ'יח'א</p>
<p>Nevertheless, they are also called “children,” and this is the concept of “a son is a leg of his father”—this is the matter of Yaakov, who extends to the very end of the heels from the intellect in the head, in general as above, and in more particular terms. And in every generation there is an image of the full form—of the heads of the thousands, etc.—the level of the “eyes of the congregation,” which is the intellect in the head.</p>	<p>ואף-על-פי'נו נ'ראים בנים ג'כ והוא ע'ן ברא כרעה ד'ב'יה ש'הו ע'ן יעקב ש'מבר'ה ל'ק'ה ה'א'ר'ן ד'ע'קים מ'מ'וח'ן ש'בראש ב'כל'ות כנ'ל ו'בר'חות יותר וגם ב'כל דור ו'דור יש צ'יר קומ'ה ד'רא'ש א'ל'פים כ'ו בבחינת ע'ני ה'ע'ה ש'הו בבחינת מ'וח ש'בראש</p>
<p>And there are souls for the thousands that are in the level of the middos—love and fear—Ruach of Yetzirah, the external level in the heart. And they include all that branches out from them in the level of action of mitzvos alone, which is Nefesh of Asiyah, which is called the heels, etc.</p>	<p>ו'יש נ'ש'מו'ת לא'ל'פים ש'הו בבחינת מ'ות א'וב ו'ירא ר'ה ד'יצ'ה בבחינת ח'צ'נו ש'בלב ו'כל'לים כ'ל ה'מ'סתער מ'הם בבחינת מ'ע'ה המ'אות ל'בד ש'הו נ'פ'ש ד'ע'ה ש'ג'ר'א ע'קב'ים פ'ו</p>
<p>And in the general context of Adam Kadmon, the final generation is entirely called Ikvasa d'Meshicha, and this is “Yisrael Li Rosh” (“Israel is to Me as a head”). And this is the meaning of “Your name shall no longer be called Yaakov”—only in the aspect of the heel—but Yisrael, which means “Yashar E-l,” a human of Beriah in general.</p>	<p>וב'כל'ות ד'א'ם ק'מו' נ'ר'א דור ה'א'ר'ן ב'לו ע'קבות מ'ש'ח'ה והוא י'ש'ר'א ל' ר'אש ו'יש' ו'לא י'ק'ר'א עוד ש'מ'ה יע'קב בע'קב'ים ל'בד א'לא י'ש'ר'אל ש'הו י'ש'ר'א'ל בבחינת א'ם ו'בר'יה ב'כל'ות</p>
<p>And therefore, it is specifically through the souls of Israel that there will be drawn down from the Malchus of the Ein Sof, which is called “His Great Name” (as above), down to the very lowest level—the heels of Asiyah.</p>	<p>ועל-פ'ן ע'ל-י'די נ'ש'מו'ת ד'י'ש'ר'א ל'ז'ק'א יה'יה נ'מ'ש' מ'מ'ל'כות ד'א'ין-ס'וף ש'ג'ר'א ש'מו ה'ג'ד'ול כנ'ל עד ל'מ'טה מ'טה בס'וף בבחינת ע'קב'ים ד'ע'ה</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעִשּׂוֹת בְּהָר סִינִי כו

<p>And through this will also be the elevation of the worlds from below to above, up to the source of all the upper delights that are in the Ein Sof itself, in ever greater ascents—those fifty jubilees mentioned above. Until one can even connect the beginning and the end in the flow of the upper delight—from the very first source of the pure, essential delight—to be the source of all life in the World to Come.</p>	<p>וְגַם עַל-דִּיזּוֹ יָהָנָה בְּחִנָּת עַלְיוֹת הַעוֹלָמָות מִלְמְטָה לְמַעַלָּה מַעַלָּה עַד מִקְוָר בְּלַהֲתָעֲנוֹגִים עַלְיוֹנִים שְׁבָאִינְדָּסּוֹף עַצְמוֹ בְּעִילּוֹי אַחֲר עִילּוֹי קְנִינִיא יוּבָלָת הַנִּיל עַד שָׁגַם יוּכָל לְחַבֵּר מַרְאָשׁ לְסָוֹף גַּם בְּעַגְנִין הַשְׁתָּלָשׁוֹת עַגְגַּת הָעַלְיוֹן לְהַיּוֹת נִמְשָׁך מִמְּקוֹר הַרְאָשׁוֹן שְׁבַעֲתָעֲנוֹג הַפְּשָׁוֹת בְּעַצְמִיּוֹת מִמְּשָׁך לְהַיּוֹת מִקְוָר בְּלַהֲיִי הַעוֹלָם הַבָּא</p>
<p>And to connect all the way downward until it is drawn into the very lowest level—which is Gan Eden HaTachton of Asiyah—until even physical delights of all the goodness of Eretz Yisrael, a land flowing with milk and honey, and the like.</p>	<p>וְחַבֵּר לְמַטָּה מַטָּה מִאֵד עַד שִׁיחָה נִמְשָׁך בְּפְזָרְגָּה כִּי יָמָר אָפָרּוֹנָה שֶׁהָוָא גּוֹדְעָן הָאָרֶץ דְּשָׁהָה עַד פְּעַנְגִּים גְּשָׁמִים ذָכָל טֻוב אֵי אָרֶץ זְכִתְּ קָלָב וְזָכָשׁ וְכָהָנָה</p>
<p>And who is the one who connects from the source of all delights that are above even the Kav and Chut, etc., to this lower place? It is the “middle bar” of Yaakov, who connects from the highest end to the lowest end—because he is called an intermediate, as mentioned above.</p>	<p>וְמי הוּא הַמְּחַבֵּר מִקְוָר בְּלַהֲתָעֲנוֹגִים שְׁלַמְעָלָה מִקְוָהוֹת כִּי לְמַטָּה כְּלָכְלָה הוּא בְּבִחַנָּת בְּרִיחָה הַפִּיכָּוֹן דִּישָׁקְבָּ שְׁפָרְבִּים מִקְאָה הָעַלְיוֹן לְקָאָה הַמְּחַתּוֹן מִפְּנֵי שְׁנָקָרָא בְּבִחַנָּת מִמְּצָעָן כְּנִיל</p>
<p>And this is what is meant by, “And I will feed you with the heritage of Yaakov”—an inheritance without boundaries, rising upward to no end and descending downward to no limit. These are the two levels of the Or Yashar and Or Chozer (direct and returning light) that are within the essence of the Emanator, as explained above in “praised and glorified,” etc., and this is sufficient.</p>	<p>וְזַ"שׁ וְהַאֲכָלָתִיק נְחַלָּת יַעֲקֹב נְחַלָּה בְּלִי מִזְרִים לְמַעַלָּה מַעַלָּה עַד אֵין שָׁעָוָר וּלְמַטָּה מַטָּה עַד אֵין תְּכִלָּת שָׁהָן בְּמִרְגּוֹת דָּאוּי וְאוּי חַשְׁבָּה וְעַצְמוֹת הַמְּאַצִּיל כְּנִיל בְּפִירּוֹשׁ מִשְׁבָּח וּמִפְּאָר כִּי וְדַ"ל</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשִׂיָּה בְּהַר סִינִי כֹּו

[NOTE Summary]

This section of the Mitteler Rebbe's discourse presents a profound mystical structure in which the entire reality—spiritual and physical—is framed as a grand “Tzelem Elokim,” a divine human form. At the center of this structure stands the soul of the Jew, stretching from the most exalted lights of *Ein Sof* to the material realm below.

The three layers of the soul—Nefesh, Ruach, and Neshamah—correspond to the three main bodily vessels: the liver, heart, and brain. Just as physical life flows from the brain through the body, spiritual vitality flows from the "brain" of the Adam HaElyon (the supernal man on the Throne of Glory) through the entire chain of existence.

At the highest level, this “Adam” is Adam Kadmon, who spans from the Infinite Light (*Or Ein Sof*) all the way down to the lowest realm of Asiyah. In this model, *Am Yisrael* are not merely dwellers within creation—they are the link that binds the highest point of G-dliness with the lowest elements of existence.

The 600,000 root souls that stood at Sinai are depicted as containing the full spiritual structure of Adam. The generation of Moshe is seen as the head (Neshamah), while subsequent generations embody lower aspects down to the "heels"—our current generation, the “Ikvasa D’Meshicha.” Yet, even the heels are vital, for Yaakov, the archetype of the Jew, is called the *Beriach HaTichon*—the middle bar that connects the highest to the lowest.

Ultimately, it is through the Jewish soul that the Infinite Pleasure of Hashem (*ta'anug atzmi*) can be drawn down not only into Gan Eden HaElyon but into the very physical pleasures of the Land of Israel—"a land flowing with milk and honey." The mission of Israel is thus to complete the spiritual circuit of creation, pulling the highest inward light down to the farthest corner of reality.

Practical Takeaway

Every Jew—no matter how "low" or "unimportant" they may feel—is a crucial part of the spiritual anatomy of creation. Just as the heel supports the entire body and allows the head to move, so too the "lowest" generation plays a vital role in fulfilling G-d's plan. Your mitzvah, your struggle, your prayer, and your spark of faith in exile are not detached actions—they are the *channel* through which the light of the Infinite flows into the world. You are Yaakov, the middle bar, connecting Heaven and Earth.

Chassidic Story

In the winter of 1812, following the devastation of Napoleon's retreat from Russia, many Chassidim of the Mitteler Rebbe had become spiritually demoralized. The horrors of war and exile left them numb. One young Chassid, who had once been deeply connected to learning, broke down crying before the Rebbe: “I feel like the ‘heel’ of everything—I’ve lost feeling in my heart, let alone my mind.”

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמירד העשויה בהר סיני כו

The Mitteler Rebbe looked at him deeply and said:

“Yaakov is not just the head—he is the heel too. It is the heel that walks the world, and brings the entire body to where it must be. The head can only think of Gan Eden. But G-d desires a Dirah BaTachtonim—a home in this world. And for that, He needs your heel.”

With those words, the Chassid stood up straighter. The Rebbe added:

“The *Beriach HaTichon* is not a metaphor. It is your soul, in this generation. The footsteps of Mashiach are not behind us—they are inside you.”

Source: *Sichos and letters of the Mitteler Rebbe, Cheshvan 5573; oral transmission from Reb Hillel Paritcher.*
END NOTE]

And behold, it still requires explanation: Although Yisrael arose in thought, and Yaakov, who is called the “Middle Bolt” (as mentioned above), thereby becomes an intermediary to draw from the Essence and Being of the Infinite (Ein Sof), from beginning to end (as stated above), how can there be an intermediary in this, when the root of the souls of Israel is only in the thought and intellect of Chochmah in the head, whereas the Essence and Being of the Infinite is far beyond Chochmah—for He is not of any of these attributes at all, as it is written: “He is wise, but not with a knowable wisdom,” and as the saying goes: “No thought can grasp Him at all,” not even the thought and intellect of Adam Kadmon, as is known.

And even though it says, “All who are called by My Name, for My glory I created him,” this refers to Adam Kadmon, the human of Beriah, and is called “in My Name” literally, which is the aspect of His Great Name (as mentioned above), nevertheless this only applies to the intellect of Chochmah in the head, as stated above.

והנה עדין יש לך בין דגמי שישראיל עליה במתוך שבת
 ויעקב שנקרא בריך התיicon כפ"ל על ידי זה נקרא
 אם עשי להמשיך לבחינת מהות ועוצמות איזסוף
 ברוך הוא מראש לסוף כנ"ל, היאך אפשר להיות
 בבחינת ממווץ בזה מאחר ששטרש נשות ישראל ועוצמות
 רק במתוך שבת ומויחין דחקמה שבראש ו מהות ועוצמות
 איזסוף למאלה הרבהה מון דחקמה דלאו מכל אינון
 מדות כלל וכמו שכתוב "חכמים ולא בחקמה ידיעה" כי
 וכמן אמר "דילית מתקשה תפיסא ביה כלל", לית
 מתקשה וחקמה אפלוי מתקשה ומויחין דאדם קדמון
 בידוע.

ונפ"ל-פי שנאמר "כל הנקרא בשמי לבוני בראותו"
 כו' שזהו אך"ם קדמון אךם דבריאה ונקרא "בשמי"
 ממש שהוא בבחינת שמו הגדול כפ"ל, מכל מקום אין זה
 רק בבחינת מויחין דחקמה שבראש לבד כפ"ל

mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיד הצעשיה בדור שני כי

However, the matter must be prefaced with the teaching: “There are three bonds—Yisrael is bound to the Torah, and the Torah is bound to the Holy One, blessed be He.” And Torah has both hidden and revealed aspects, and so too does Hashem, and so too does Yisrael. And these three bonds in their hidden state mean that Yisrael, who arose in the primordial thought, is bound to the Torah in its hidden aspect, which is the primordial Torah in the Essence and Being of the Infinite One, literally, which is called the “Primordial Allegory” (mashal hakadmoni), as it is written: “I was with Him an artist, with Him literally,” as is known.

אך הינה יש להקדמים המאמר דג' קשוריון הוא: ישראאל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקדושא-בריך-הוא, ואורייתא סתמים וגלייא וקדושא-בריך-הוא סתמים וגלייא וישראל סתמים וגלייא, ושלשה קשוריים הללו בבחינת סתמים הינו שישראאל שעליה במחשכה הקדמונה מתקשרין באורייתא בבחינת סתים שהוא התורה הקדומה שבעמיהו ועוצמותו של אינסוף ברוך-הוא ממש, שנדראת בלהשוו המקובלם "משל הקרמוני" וכו'. כמו שכתבוב "ואלהי אצלו אמון", "אצלו" ממש בידוע

If so, there is another intermediary level, far higher, that connects the Holy One, blessed be He—who is called "Sovev Kol Almin," beyond even the intellect and thought—with Yisrael, whose source is in the thought of Adam Kadmon. And this intermediary is the Torah, which is bound to Hashem, and Yisrael are bound to it.

ואם כן הרי יש עוד בჩינת ממוֹצָע למעלה מעלה
שאתה תחבר את קוֹדְשָׁא־בָּרוּךְ־הָאָשָׁקָר אָזְבֵּב בְּלָעֵל מִין
דְּלָא מִתְּחִיכָּס לְחַכְמָה וּמִתְּחִיכָּס בְּכָל עַם יִשְׂרָאֵל
שְׁבָמַחְשָׁבָה זָאָדָם קָרְמוֹן, וְהִיא הַתוֹּרָה שְׁמַתְקָשָׁרָת
בְּקוֹדְשָׁא־בָּרוּךְ־הָאָשָׁקָר וּיְשָׂרָאֵל מַתְקָשָׁרִין בָּה פֹּוּ.

And the explanation of the matter is what we say: “Blessed is Hashem, the G-d of Yisrael”—this refers to the Supreme level (mentioned above), from the world of the Ein Sof itself, which is called “Sovev Kol Almin,” down to the world of Kav and Chut (measured divine flow), which is called “He Who enlivens the worlds,” which comes from the concealment of the Essence into revelation, through the ten sefirot of Atzilus, Beriah, Yetzirah, and Asiyah, which are drawn from Kav and Chut, etc., and are called in general the revealed worlds.

And this is the meaning of “Baruch”—a general drawing forth from the Essence of the Ein Sof, which is above the Kav and Chut, to be a revelation of that which was hidden. And it will be called “Elokei Yisrael” within the Kav and Chut, down to the end of the world of Asiyah, in the souls of Israel in their bodies, who are called “Elokei Yisrael” literally.

וְהַנּוּ "בָּרוֹךְ" בְּחִנּוֹת הַמְשֻׁכָּה כְּלִילַת מַעֲצָמוֹת אַיִן-סָוֶר
שֶׁלְמַעַלָּה מַקּוֹן וְחוֹתָם לְקִירּוֹת גָּלוּי הַעַלְם וְוַיִּהְיֶה נִקְרָא
אַלְקִי יִשְׂרָאֵל" בְּקוֹ"חַ עד סָוף עַזְלָם הַשְׁעָה בְּנֶשֶׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל בְּגַוְיִחוּקָם שְׁגִירָא "אַלְקִי יִשְׂרָאֵל" מִפְנֵשׁ

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיך העשוייה בהר סיני כו

And through what will this blessing and drawing forth occur? After all, the soul of Yisrael only has its root in the intellect of Adam Kadmon, about which it says "I created him"—yesh me'ayin (something from nothing). It is through the Torah, which in the Essence of the Ein Sof—whose understanding has no end at all—is bound in His very Essence. He is the Knower, the Knowledge, and the Known. This is called His essential Wisdom, and He and His wisdom are one in the absolute sense. and it is written: "And I was with Him..."

And it is known that the Malchus of the Ein Sof—the level of His Great Name (as mentioned above)—is only a single radiance from the Essence and Being of the simple delight within His very Essence, which is called in the language of the Kabbalists "the King's Delight in His Essence," etc.

And that which it says that the Torah is bound with the Holy One, blessed be He—this means it is bound with the essence of these delights and the simple pleasure in His very Essence (as mentioned above), because the aspect of wisdom within the Torah as it is in its root within the Essence and Being is united in His Essence and is called the very essence of the Ein Sof.

And an example of this occurred at the Giving of the Torah, when the wisdom of the Supernal Man radiated: "You have given us... the light of Your face," meaning all the inner and essential level of the simple delight above was revealed through the light of His face, as it is written: "I am [Anochi]," etc. And therefore their souls flew from their bodies, for the souls of Israel are bound with the very essence of the simple delight of the Supernal Wisdom (Chochmah Ila'ah) of Torah as it is in the Essence and Being, through the three aforementioned bonds, and this is sufficient.

ועל קי מה תהיה ברכה ומהשכה זו? הרי נשמת יישראל אין שרשיה אלא במוחיו ואדם קדמון שעליו נאמר "בראתיו" יש מאין פוי, הנה הוא על קדי התורה שבעצמותו יתברך ולתבונתו אין מספר כלל, ומהקשרות בעצמותו ממש, שהוא היוץ והצעה והידיע ונקראת חכמתו העצמית והוא וחכמתו הפלולה בו אחד ממש. וכמו"ש ואה"י אצלנו כו

וקיים מלכות לאין-סוף בבחינת שמו הגדול הנ"ל אין רק הerra אחת מהותו ועצמותו של הטענו הפשט שבחמותו יתברך ממש שנקרא בלשון המקובלים "שענשוי המלך בעצמו" פוי.

ומה שנאמר "דאורייתא מתקשרה בקודשא-בריך-הוא" הינו שמתיקשרות בעצמות הטענוויות והטענו הפשט שבחמותו ממש הנ"ל משום שבבחינת הכחמה שבתורה כמו שהוא בשרה במוחות ועצמות נכללה בעצמותו ונקראת בבחינת עצמותו של אין-סוף ממש

ונגמר לזה היה בפתח תורה שכחמת אדם העליון היא פניו: "באור פניך נחת לנו" פוי, הינו כל בבחינת פנימיות ועצמות הטענו הפשט שלמעלה נתגלה באור פניו כמו שכתוב "אנכי" כו, ועל כן פרחה נשמתו מפני שנשימות יישראל מתקשרין בעצם הטענו הפשט דכחמה עילאה דתורה כמו שהוא במוחות ועצמות עליידיג ג' קשryan הנ"ל ודו"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

And just as, by way of example, in a person below—when he grasps a new concept and new wisdom—regarding this it is said, “The wisdom of a man will illuminate his face,” with abundant pleasure and joy, and his face will shine and glow, etc., because the inner essence of the pleasure of the Yechidah in his soul radiates and is clothed in his face, due to his having innovated, from his essential wisdom, some new concept and new wisdom, etc., like Rabbi Abahu whose face glowed because he discovered a new Tosefta, as explained elsewhere.

And this is because the essential, abstract wisdom (hiyuli), from which is the source and emergence of the power to comprehend any new concept in revelation, etc., is included in the essence of the soul itself (that is, in the entire substance of the simple pleasure that is in the essence of the soul. And therefore it is called “Nefesh HaSichlis”—the intellectual soul—based on the wisdom within it, or “Nefesh HaMedaber” —the speaking soul—because speech is through wisdom. And if the wisdom were only a specific faculty, how could the soul itself be named for it? And another proof: from the power to generate an intellectual soul resembling the essence, etc., as explained elsewhere). And according to this, the primary revelation of the essence and being of the essential pleasure is through the essential wisdom.

And so it will be understood above, that the beginning, innermost, and essential aspects of the aforementioned delights—which are called “the King’s Delights,” etc.—in the Essence and Being itself, is in the Supernal Wisdom of Torah, which is called the power of His essential wisdom, literally. And this is [the meaning of] “I was with Him,” literally with Him, “His essential delights day by day.”

וכמו עד”מ באדם למטה לאשך משכילים של וחקמה חכמה על זה נאמר חכמה אדם פאר פניו ברוב פענוג ושמחה וניהרו ויאחזבו פניו כו’ לפי שפנימיות עצם הטענוג דיחידה שבונפשו מאיר ומתלבש בפניו מצד שחדרש מכח חכמה העצמית איזה של וחקמה חכמה כו’ כמי ר’ אבהו שיאחזבו פניו מפני שמאז תוספთ חדרתא כמו שכחוב במקום אחר:

ונחינו לפי שחכמה העצמית היאו שמשם מקור מזא לכה משכילים להשכילים כל של בಗלווי כה שכל מהו הוא כלול בעצמות הנטש משמש (לה)חינו בכל מהות עצם הטענוג הנטשות שבמהות הנפש, ועל כן נקראת נפש השכליות על שם החכמה שבה או שנתקראת נפש המדברת שהדבר בחקמה, ואם קימה החכמה אינה רק בחינת כה פרטיא איה נקראת הנפש עצמה על שמה, ועוד ראה מכח המולד נפש שכליות בדומה לעצם כו’ כמו שכחוב במקום אחר). ולפי זה ערך גלוי מהות עצם הטענוג העצמי הוא בכם החכמה העצמית:

וכה יוכן למעלה שראשת ופנימיות ועצם הנטשותם הניל שנקראו שטעוני האלך כו’ שבמהותם משמש הוא בחכמה עילאה ותורה שנקראות כח חכמה העצמית ממש, וזה ואיה אצלו ממש כו’ שטעוני העצמים יום יום:

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

And this is that the Torah of the essential Supernal Wisdom is bound with the essence of the delights of the Essence of the Ein Sof, and Yisrael are bound in their root in the innermost part of the intellect—which is what is called “children” from a spiritual drop in the mind of the father, etc.—in the essence of the delight and pleasures of Supernal Wisdom of the Holy Torah, which is called the Wisdom of the Ein Sof, literally. (Which is like what is called “the intellectual soul,” and as it is written: “What is His name, and what is His son’s name”—these are Yesh-Sovev, the level of Adam Kadmon in general.)

And this is “Yisrael are bound with the Torah.” It is thus found that through the aspect of the essential delight and pleasures in the Supernal Wisdom of Torah (mentioned above), it is a true intermediary to draw from the aspect of the essential delight that is in the Essence of the Ein Sof, blessed be He, into the entire chain of Kav and Chut, down to Gan Eden HaAretz, and also the delight of the World to Come, etc.—only through Yisrael who are bound with the Torah. And this is sufficient.

And with this, the earlier question is resolved—how can Israel be called an intermediary, etc.?—for indeed both are true. For although the root of the souls of Israel is only in the level of thought and wisdom of Adam Kadmon in general, and not in the Essence of the Infinite One, which is completely beyond even the thought and wisdom of Adam Kadmon (which is called “the Man of Beriah,” created from nothing to something, as explained above), nevertheless, through the connection of Israel to the Torah—whose root, the wisdom of the primordial Torah, is bound with the Essence of the delight and the inner pleasures of the Essence—

ונזהו דאוריתא דחכמָה עילְאָה הַעֲצֵמִית מתקשְׁרָא בְּעַצְמָה
השענשׁוּעִים דעַצְמָם אַיִדְסּוֹף יִשְׂרָאֵל מתקשְׁרִים בְּשֶׁרֶשְׁם
בפְּנִימִיּוֹת הַמּוֹחֵן שֶׁהוּא מֵה שְׁגָנְרָא בְּנִים בְּטַפָּה רַוְחַנִּית
בּוֹמֹת הַאָב כֹּי בְּעַצְמָה הַפְּעָנוֹג וְשֻׁעַשּׁוּעִים דְּחַכְמָה עילְאָה
דְּתֹרָה הַקָּדוֹשָׁה שְׁגָנְרָא חַכְמָת אַיִדְסּוֹף מַפְּשִׁישׁ (שֶׁהוּא
כְּמוֹ שְׁגָנְרָא חַכְמָת גַּפְשׁ הַשְׁכָלִית וּכְמוֹ שְׁפָתּוֹב מֵה שֶׁמוֹ וּמָה
(שֶׁם בְּנוֹ שְׁהַן יִשְׁדָּסּוּב בְּחִנּוֹת אָדָם קְרָמָוּ בְּכָלִוּת

ונזהו יִשְׂרָאֵל מתקשְׁרִין באורייתא. ונמְצָא קְעַלְיָנִי
בְּחִנּוֹת הַפְּעָנוֹג וְשֻׁעַשּׁוּעִים הַעֲצֵמִים שְׁבַחַכְמָה עילְאָה
דְּתֹרָה הַגְּנֵל הָוּא בְּחִנּוֹת מִמְוֹצָעַ מַפְּשִׁישׁ לְהַמְשִׁיךְ מִעַצְמָם
הַפְּעָנוֹג שְׁבַמְהוֹתוֹ שֶׁל אַיִדְסּוֹף בְּרוּךְהָוּא בְּכָל
הַהַשְׁמָלָלָות קְרָיו וְחוֹתָעַ זְדַעַן הָאָרֶץ וְגַם מִעֲנִיִּי
הַעוֹלָם הַבָּא כֹּי רַק עַלְיָנִי יִשְׂרָאֵל שְׁמָתְקָשְׁרִין
בְּאָורייתא וְדוּ"ל:

ובזה יתורץ הקושיא ה"ג ל' אֵיךְ נִגְעָרָא יִשְׂרָאֵל מִמְוֹצָעַ
כו', דְּנוֹדָא שְׁנִינְקָמָה אֲמָתָה, דְּהַגָּם שְׁאַיִן שְׁרָשָׁנִשׁ" רַק
בְּמַחְשָׁבָה וְחַכְמָה דְּאָדָ"ם קְרָמָוּ בְּכָל וּבְעַצְמָוּת
אַיִדְסּוֹף בְּרוּךְהָוּא לְמַפְּשָׁע אֲפָלוּ מַחְשָׁבָה וְחַכְמָה
דְּאָדָ"ם קְרָמָוּ שֶׁהוּא נִגְעָרָא אָדָם דְּבָרִיהָ מַאֲיוֹן לִישְׁכָּנָה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשִׂיָּה בְּהַר סִינִי כו'

because the essence of the wisdom of the Torah is grasped and united with the Essence of the Infinite One, literally. And although no thought can grasp Him—meaning even the thought of Adam Kadmon cannot—yet the thought and Supernal Wisdom of Torah are, in fact, His very essence and being, as explained above. Therefore, Israel is also called an intermediary through the Torah, to bind and connect from the essential delight of the Infinite One through the entire chain of descent of Kav v'Chut, down to the lowest levels of the world of Asiyah.

Therefore, Israel too is called an intermediary, through the Torah, to bind and connect from the essential delight of the Infinite One through all the stages of the descent of Kav v'Chut until the final level of the world of Asiyah. A proof of this is from what is written in the Zohar on the verse “Let me hear your voice,” that the Holy One comes to delight in Gan Eden with the Torah learned by the souls of the righteous. Because the three bonds mentioned above are truly one, and therefore, the moment the souls of the righteous delight in the supernal pleasure and delight of the Torah—which is bound with the Holy One, literally—the Holy One Himself comes to delight, to draw down from the Essence of the delight into this very Torah being learned by the souls, etc.

And just as at the giving of the Torah, when face-to-face the word of G-d came to Knesses Yisrael, there was drawn from the innermost and essential delights of the Infinite One in every single word and utterance to Israel, because the three bonds mentioned above in their hidden and revealed aspects were united as one—so too, even now, with every soul, ruach, and nefesh—even the lowest in Asiyah—when he studies Torah, the Holy One, blessed be He, sits and recites opposite him, etc.

אֲבָל מִצֶּד הַתְּקִשָּׁרוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאָוֹרִיִּתָּא שְׁשַׁרְשׁ חַכְמָת
הַתּוֹרָה כְּאַקְדּוֹמָה הִיא מַתְּקִשָּׁרָה בְּעַצְמוֹת הַתְּעִנָּגָג
וְהַשְׁעָוָעִים דְּמָהוֹת וְעַצְמוֹת כו', לְפִי שֶׁהוּא עָצֶם
חַכְמָתוֹ יִתְּבַרְךְ דָּאיְזָדְסּוֹף בְּרוֹדְהַוָּא מִפְּשָׁש בְּמָהוֹתָו נַתְּפֵס
וּמְתַחַד בָּה, וְאַפְּעַלְפִּי דְּלִית מַחְשָׁבָה תְּפִיסָּא בֵּיה —
הַיְנוּ מַחְשָׁבָה דָּאֵק"מ קָדוֹמוֹ — אֲבָל מַחְשָׁבָה וְחַכְמָה
עַלְיוֹנָה דְּתּוֹרָה קָרֵי הִיא בְּבָחִינָת עַצְמוֹתָו וְמָהוֹתָו מִפְּשָׁש
, כְּנֶל'

וְלֹאֶת גָּם יִשְׂרָאֵל גָּנְעָרָא בְּבָחִינָת מִמְוֹצָע עַלְיִזְרִי הַתּוֹרָה
לְקַשְׁר וּלְחַבֵּר מִבְּחִינָת הַתְּעִנָּגָג הַעֲצָמִי דָּאיְזָדְסּוֹף
בְּרוֹדְהַוָּא בְּכָל חַהְשְׁלָלְלָלוֹת זָהוּ וְחוֹטָעֵד סּוֹפֵן כָּל
הַמְּדִרגּוֹת דְּעוֹלָם הַעֲשֵׂיה (וּרְאִיָּה לְזָה מְהָא שָׁאָמֵר בְּזַהָּר
עַלְפִּי הַפְּסָוק הַשְׁמִיעָנִי אֶת קְוֹלָה דָּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא
אָתֵי לְאַשְׁתַּעַשְׁעָעָא בְּגַדְעָזָן בְּתוֹרָה שְׁלֹמָדִים הַגְּנָשָׁמִים
שֶׁל צְדִיקִים לְפִי שֶׁג' קָשְׁרִים הַגְּלָל קָרֵי מִתְּקַשְּׁרָוּ בְּחַד
מִפְּשָׁש וְעַלְבָּנוּ מִזְדְּבָּנוּ מִזְדְּבָּנוּ מִזְדְּבָּנוּ מִזְדְּבָּנוּ
הַעֲלִיוֹן וְשַׁעַשְׂעֵדִי אָוֹרִיִּתָּא שְׁמַתְּקַשְּׁרָא בְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ
הַוָּא עֲצָמוֹ מִפְּשָׁש — קָרֵדְשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא עֲצָמוֹ אָתֵי
לְאַשְׁתַּעַשְׁעָעָה כּו' לְהַקְשִׁידָה מִמְהוֹתָו וְעַצְמוֹתָו הַשְׁעָשְׂעִים
, בְּאָוֹרִיִּתָּא זֶה שְׁלֹמָדִים הַגְּנָשָׁמִים כּו' וְג' ל'

וְכָמוֹ בְּמֻעַד מִתְּנִזְנִזְנִי תּוֹרָה שְׁפָנִים אֶל פְּנִים דָּבָר ה' עַם
פְּנִסְתִּי יִשְׂרָאֵל גַּמְשָׁה מִפְנִימִיּוֹת וְעַצְמִיּוֹת הַשְׁעִישָׁוּעִים
דָּאיְזָדְסּוֹף בְּרוֹדְהַוָּא בְּכָל דָּבָר וְדָבָר לִיְשָׁרָאֵל כו', לְפִי
שֶׁג' קָשְׁרִים הַגְּלָל בְּבָחִינָת סְתִים וְגַלְיאָ מִתְּקַשְּׁרָוּ בְּחַד
מִפְּשָׁש, וְגַם עַתָּה בְּכָל גַּפֵּשׁ וּרוּחַ וְגַנְשָׁמָה אֲפָלוּ הַיּוֹתָר
אַחֲרָוֹן דְּעֵשָׂה שְׁלֹמָד הַתּוֹרָה — הַקְּבָ"ה יֹשֵׁב וְשׂוֹנֵה
'כְּגַדְעָזָן כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

And this is [the meaning of] “Great peace to your children,” who engage in the building of the world, etc. For even in the descents and the highest emanations from the Essence of the Emanator, to renew the source of His will and wisdom and attributes, etc., for the worlds—both the highest and lowest—all this is through the intermediary of Torah and Israel. As it says, “In the beginning G-d created,” which means: for the sake of Torah, which is called “the beginning,” as it says, “G-d acquired me at the beginning of His way”—meaning, the beginning of His way in arousing the desire for kindness and essential delight to have a will to emanate and create, etc.—this came through the primordial Torah, which existed two thousand years before creation. He looked into the Torah... And as it is written, “And I was with Him an amon (nurturer/craftsman), etc.”

ונזהו ורב שלום בנין שעוסקים בברנינו של עולם כו'. דהנה גם בירידות והמשוכות עלינו מעתות המאציל לחדש מקור לרצונו וחקמו ומדתו כו' למשיח. בראשית בעולמות העליונים ביזטר עד עולם התהтон ביזטר — הפל הוא עליידי בחינת המוציא דתורה וישראל כמו שכתב בראשית ברא כו' בשכיל התורה שנקרת ראשית שנאמר ה' קני ראיית זרכו, פירוש ראשית זרכו בהתעוררויות חוץ חסיד ומענוג העצמי להיות לו רצון להאציל ולברוא כו' קנה עליידי התורה הקדומה לעולם אלף שנים ואסתכל באורייתא כו' וכמו שכתב ואנה אצלו אמון — אומנה כו'

And even now, when He renews the work of creation continually, it is all through the Torah which is called “the beginning of His way,” etc., and also for the sake of Israel who are called “the first of His produce,” etc., for the above reason. However, the Torah is called the first intermediary to connect the Holy One, blessed be He, and Israel, as mentioned above, and Israel is called the second intermediary to connect and draw down to the Essence of the Infinite One, blessed be He, into the worlds—through the Torah, as explained above regarding the order of these three connections.

וגם עתה כשלחנש מע"ב בכל יום פמ"ד הפל עליידי התורה שנקרת ראשית זרכו כו', וגם בשכיל ישראל שנקרו ראשית טובאות כו' מטעם ה' ל', אכל התורה נקרת מושיע הראשונים לחרב קוב"ה וישראל כפ"ל וישראל נקרת מושיע שני לחרב ולהמשיך ל מהו"ע איזסור ברוך הוא בעולמות עליידי התורה כפ"ל בענין סדר ג' הקשורים האלו, ועל כן אמר בשכיל ישראל אחר שאמר בשכיל התורה מושום דישראל מתקשרה באורייתא ואורייתא בקוב"ה כפ"ל ודו"ל

mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

And just as in the external flow [of Divine energy] it comes through the intermediacy of the three connections mentioned above, so too in the internal aspect of the influence throughout the entirety of the chain of descent, it is also only through the intermediacy of the connection and binding of these three connections—Israel, Torah, and the Holy One, blessed be He. This is what extends from the Essence of the simple pleasure known as the King’s delight in His Essence—into the Torah; and from the Torah it is drawn into Israel, as mentioned above. Through this, the Supreme Delight descends through many stages of contraction, until the radiance of that very Delight is drawn even below—into the Upper Gan Eden and the Lower Gan Eden—where souls delight in the radiance of the Divine Presence through the secrets and mysteries of Torah and mitzvos (this is the meaning of “the Holy One comes to delight,” as mentioned above).

To be the source of all the life of the World to Come—to grant the souls a revelation of the very light of the Essence of the simple pleasure. This is the meaning of “to bequeath to My beloved there is substance,” as well as “He will raise us up and we shall live before Him”—literally before Him. This extends even to the physical and tangible pleasure of the Land of Israel, “a land of wheat and barley,” etc., which is drawn from Gan Eden of Asiyah within the Land of Israel, as explained above. It continues until it enters into actual physical and bodily pleasure, for in the future the bodies will rise at the Resurrection of the Dead and live lives of flesh and bone, as it is written: “and your bones will flourish,” like the bones that Ezekiel saw, upon which skin and flesh came, and the spirit entered into the bones. The vitality of their bodies will be from the Life of Life—that is, from the Essence of the Infinite One, blessed be He—as it is written: “and we shall live before Him”—literally.

And with this, one can resolve the matter stated in the Mishnah: “All Israel have a portion in the World to Come,” as it says, “And Your people are all righteous, they shall inherit the land forever,” which refers to the World to Come. And seemingly, what is the meaning—that it depends on Israel, who are called tzaddikim

וכמו שבחיצוני שהשפע בא על-ידי אמצעיות ג' החקשים הנ'ל, אך ממש בבחינות פנימיות הושפע בכללות כל ההשלשות גמ'כו הוא רק על-ידי אמצעות קשור וחייב דג' קשיים הנ'ל ישראל ואורייתא וקוב"ה, והוא מה שגנשך ממהו"ע התעננה הפשוט שגURA שעשוי הפליך בעצמותו ממש בתורה ומתורה גנשך בישראלי הנ'ל על-ידי זה גנשך וירור הענגן העליזון ברוב ההשלשות הארת אור אותו והעליזון ממש עד למתה גם בג"ע העליזון ונ"ע מהותן דעתן מזיו שביבה ברזין וסודות טעמי הורה ומץות כו' (זהו מה שגיאמר בקוב"ה אז לאשטעש כו' הנ'ל)

וליהיות בcheinת מקור לכל חייו העולים הבא להנחייל
לענשנות גילוי אוור עוצמיה הטענוג הפשות ורתקא כמו
שפטות להנחייל אובי יש ממש וכמו שפטות יקיננו
ונגינה לפניו ממש (עד ג בcheinת טענוג הגשמי דארץ
חטפה ושלוורה כו' שגמיש מג' ע דעשית בארץ ישראל יישראל
כני"), עד שבא לכל טענוג גשמי וגופני ממש שהרי
יקומו בcheinת הפטים ויחיו תי' בשר ועצמות וכמו
שפטות ועצמותיך יחולץ בעצמות שזה יזקאל שקרם
עליהם עור ובשר וכא הרות בעצמות כו' וחיות גופם
יהיה מחי הרים דקיננו מעצמות אין-סור ברוד-הוּא
כמו שפטות ונחיה לפניו ממש וזה ל

ובזה יתורן ענין אחד שאמר במשנה כל ישראל יישך לכם חלק לעוזלם הבא שג Amar ועמא גלם צדיקים לעוזלם יירשו ארץ שהוא הקולם הבא, ולאונור מה זה שטלה בישראל שגראן צדיקים בתורה ומצוות על-כן יירשו ארץ שהוא העולם הבא

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>through Torah and mitzvos, therefore they shall inherit the land, which is the World to Come?</p>	
<p>But according to all the above, the reason is well understood: since Israel are connected with the simple and essential pleasure within the Torah, and are called the intermediary to draw down and become the source of the life of the World to Come, then because of the root of their connection—through the Torah—with the essential delight of the Infinite One, blessed be He, from this is drawn the root and source of the World to Come.</p>	<p>אבל לפ"ז כל הנ"ל יובן הטעם היטיב, לפי שיש לנו מתקשרו במתענו הפשוט ועצמיות שבתורה ונקרוא ממואצע להק"שיך להיות מקור לח"י העולם הבא אס-פ"ז הרי מזד שושן התקשרותם על-ידי התורה עצמיות הטעשעים ואון-סוף ברוך הוא על-ידי זה נמשך שרש ומקור העולם הבא</p>
<p>And because the delight of the World to Come flows from their root, and also because of their deeds and occupation with Torah and mitzvos, therefore it says “All Israel have a portion in the World to Come.” For “the righteous shall inherit the land”—meaning they inherit what is truly theirs, just like an inheritance that only one who it rightfully belongs to receives, that which he inherits from his father.</p>	<p>ולפי שמשרשים נמשך המתענו של העולם הבא ומזד מעשיהם ועקבם בתרורה ומצות על-פ"ז אמר כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא לפי שצדיקים יירשו ארץ, פירוש ירושה שיזורשים את שלהם מכיון כי במו כל ירושה שאינו יורש רק מי שישלו הוא והוא מה שירש מאביו,</p>
<p>So too, the life of the World to Come is called “the inheritance of the land”—that the righteous shall inherit the land—because it is theirs by virtue of their root in the Divine Thought and Wisdom, as explained above. And this is sufficient explanation.</p>	<p>וכן חי העולם הבא נקרוא ירושת ארץ שצדיקים יירשו ארץ מפני שלום הוא מזד שרשם מתחשבה ותחמה הקדושה כפ"ל ודו"ל</p>
<p>And with all this will be understood what our Sages of blessed memory said regarding the destruction of the First Temple: that it was destroyed because of three severe sins—robbery, sexual immorality, and murder—and still, the Holy One, blessed be He, forgave them and returned them. But the Second Temple was destroyed because of the sin of neglecting Torah study, and He did not forgive them, etc.</p>	<p>ובכל זה יובן מאמר רז"ל על חרבון בית ראשון שנחרב מפני שלוש עבירות חמורות גזול ועריות ושפיכות דמים וויתר הקדוש ברוך הוא להם וקצירם, ובית שני חרב מפני עזון בטל תורה ולא ויתר להם כי</p>
<p>(And in the Gemara in Yoma it says the opposite: that during the Second Temple, they were peaceful and well-versed in it, occupied in Torah and acts of kindness, and it was destroyed because of baseless hatred, etc.)</p>	<p>ובגמרא דיו"מ אמר להיפך בית שני שהיה שאננים בקיאין בהם שעוטקינו בתורה ומצות ובגמלות חסדים (!נחרב מפני שנאת חם כו)</p>
<p>And this is not understood: how could it be that the sin of neglecting Torah, which is merely a neglect of one positive commandment, should be more severe than the three aforementioned severe sins?</p>	<p>ואין זה מובן דאייך יתכו שנטו בטל תורה שאינו אלא בטל מצות עשה אתה יהה חמור משלוש עבירות חמורות הנ"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמיך העשוייה בהר סיני כו

<p>And how is it possible to say about one who transgressed those three severe sins yet is always engaged in Torah, that he is forgiven—surely about this it is said, “But to the wicked, what right do you have to declare My statutes,” etc., if he transgresses what is written in the Torah?</p>	<p>ואיך אפשר לומר בכך שעבර על שלוש עבירות חמורות הפליל וועסק בתורה פמיך שויפטר לו, ועודאי על זה נאמר וLERUSH מלהילך לספר חקי כו' אם עזבר על מה שכתוב בתורה?</p>
<p>And likewise, in general, if they transgressed those three sins, what use is the mitzvah of Torah study? (And that which is stated “For what reason was the land lost? Because they abandoned...” — it means they abandoned the fulfillment and transgressed what is written in the Torah, etc.)</p>	<p>וכו בכלל אם עברו על שלוש עבירות הפליל מה-יוועיל מצוות פלמוד תורה (ומה שכתוב על מה אביה הארץ על עצם כו' הינו שעזבו לקים ועברו על מה שכתוב בתורה כו').</p>
<p>And the opposite: if they did not transgress what is written in the Torah, why would He not forgive the sin of neglecting Torah alone, since the essential thing is not study but action, and if they fulfilled the Torah in action, why would they be punished for neglecting Torah study?</p>	<p>וילחיך אם לא עברו על מה שכתוב בתורה לאה לאו ויתר על עזון בוטול תורה לבכד, שחררי לא הפלרש עקר אלא הטעשה, ואם בטעשה קימע כל התורה לאה ייענשו על בוטול פמוד תורה, שחררי לא אמר דמלמוד גדול אלא מפניע שטבבאי לידי מעשה זויל בתר טעםיא כו'.</p>
<p>But the intent is thus: not that the sin of neglecting Torah is more severe than the three aforementioned sins—certainly they are far more severe—but rather because of the matter of the destruction of the land, which is the exile of the Shechinah from Israel.</p>	<p>אבל הנה הכוונה כה היא: שלא מצד העזון בוטול פלמוד תורה שהוא חמור משלוש עבירות הפליל, ועודאי הוא חמורות קרבנה יומר, רק מפניע עזונו חרבנו הארץ שהוא בחייב גלות השכינה מישראל.</p>
<p>For this is the concept of the withdrawal of the Divine revelation from Knesses Yisrael, to be enclosed in the Other Side and the chambers of impurity, etc.</p>	<p>שהוא עזונו הסתלקות גילוי אויר אל-ה' מכנסת ישראל להתלבש בעשו שבקליפות ונוגה כו'.</p>
<p>Behold, even through the three aforementioned severe sins, this withdrawal and exile of the Shechinah does not occur to the same extent as through neglect of Torah.</p>	<p>הנה גם על-ידי שלוש עבירות הפליל לאין הסתלקות וגלות השכינה כה כמו על-ידי בוטול תורה.</p>
<p>And this is what is meant by “He forgave,” i.e., that even for many severe sins, forgiveness and atonement can be achieved through the extension of the Thirteen Attributes of Mercy on Yom Kippur and the like.</p>	<p>זהו שאמר וויפר כו', זהינו מפניע שגם ברבוי העזונות הקומיים יומחה ויסלח על-ידי המשוכות שלוש-עשרה מדות של רחמים ביום כפור וכיוצא בהה.</p>
<p>As it says: “If your sins be like scarlet, they shall be whitened like snow,” etc.—meaning He forgives beyond the measure, with abundant forgiveness, by virtue of the Thirteen Attributes of Mercy: “God, compassionate and gracious,” etc., “forgiving iniquity and transgression,” etc.</p>	<p>כמו שכתוב אם יחי הטהותיכם כשנים פשׁלג ילבינו כו', זהינו מה שויפר לומר ביזמר מכך המדה להיות מרבה לשלו' מצד שלוש-עשרה מדות של רחמים. שהוא אל רחום זהנו כו', נושא עזון ופְּשֻׁע כו'.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>But for the sin of neglecting Torah, He did not forgive—not because the sin itself is more severe than robbery, immorality, or murder, but because the neglect of Torah is what causes the primary and essential withdrawal of the Shechinah, to be in exile in the Other Side, etc., far more than all the other sins and severe transgressions.</p>	<p>אבל על עזון בטל תורת לא ויתר, ולא מצד העזון דבטול תלמוד תורה שהוא חמור יותר מגזול ועריוות ושפיכות דמים, אלא מטעם שבטל תורה הוא הגורם כל עיקר כללות הסתלקות השכינה להיות בגולות בעשוי כו. קרביה יותר מכל הצעונות והקשות הגודלים</p>
<p>And it has no repair or sweetening at all through the Thirteen Attributes of Mercy, etc.</p>	<p>ו אין לו תיקון וקמתקה כלל בשלוש-עשרה מדות של ר' רפאים כו</p>
<p>And to understand this, behold, it is known the root of the mitzvos: that they are in the aspect of the 248 limbs of the King, for the 248 positive commandments are like 248 limbs, and the 365 negative commandments are like the 365 sinews, etc.</p>	<p>ולהבין זה, הנה ידוע השרש של המצוות שנן בבחינת רמ"ח איכרים דמלכא, רמ"ח מצות עשה כן כמו רמ"ח איכרים, ושם"ה לא מעשה כן כמו שם"ה גידין וכו'</p>
<p>And every limb is composed of flesh, sinews, and bones, etc.—for bones and flesh are the aspect of the actual vessel, and the matter of the sinews is that they connect flesh and bone, and that they draw light and vitality to each limb.</p>	<p>ו כל אבר כלל מبشر וגידין ועצמות כו', עצמות ובשר היא בבחינת הקלי מפש, וענן גידין הוא המתרבר בשר ועצם שהוא להמשיך אור וחיות לכל אבר</p>
<p>Through the circulation and movement of the blood—which is the soul—this enables the distribution of vitality in each one through vaporous emissions, and it is what guards and sustains each limb according to its composition and nature, etc.</p>	<p>על-ידי סיבוב והילוק הדם – הוא הנטפש – להתחלק ההיota בכל אחד ואחד על-ידי אידי אידי דקים, והוא השומר ומקים לכל אבר כפי מזגו וטבעו כו</p>
<p>And so it is understood above concerning the 248 limbs of the King, that this is the idea of the revelation of Divine light from the Essence of the Infinite One, blessed be He, within the lights and vessels of Atzilus.</p>	<p>וכה יובנו למעלה בבחינת רמ"ח איכרים דמלכא, שזו ענן גילוי אור קיילי מעצמות איזסוף ברוך-הוא שבאורות וכלים דאצלות.</p>
<p>That is, in the aspect of various differentiated vessels, such as Chesed being the “right arm” of the Holy One, blessed be He, etc., and likewise in other examples.</p>	<p>בחינת כלים מבלים שונים, כמו חס – קרוועא ימיאן – דקונשא-בריך-הוא – כו, וכיוצא בה</p>
<p>And this is what is written: “And you shall do them (אתם) — as if you have made Me (אתני),” etc.</p>	<p>זיהו שכחוב ועשיהם אתם – كانوا עשוני כו</p>
<p>And the root of the 365 negative commandments is in the 365 sinews that run throughout all 248 limbs (because the negative commandments are from the aspect of Gevuros).</p>	<p>ושרש הטעס"ה לא מעשה הוא בשם"ה גידין העברים. בכלל רמ"ח איכרים</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>(For the blood is the soul, and it is known regarding “Adam,” that his essence is D“M (ד”מ), etc., and the 248 positive commandments are in Chassadim—male and female, etc.</p>	<p>לְהִיּוֹת כִּי הַלָּא תַּעֲשֶׂה הוּא מִבְּחִינַת הַגְּבוּרוֹת – כִּי הוּא הַגְּפַשׁ – וְכִי דַעַת בָּעֵנֵנוּ אָדָם: “אֵי דַ'מְ” כֹּו, וּרְמַחַ “מִצּוֹת עֲשֵׂה הַן בְּחַסְדִּים – דַ' וּפְאָ כֹּו</p>
<p>And “My name with Y–H” are the 365 negative commandments, and therefore they are higher than the positive commandments and are called “Makifim” (encompassing lights), to guard and sustain all the 248 positive commandments, as is explained elsewhere.</p>	<p>וּשְׁמַי עִם יְהָה: שְׁסָה הַלָּא תַּעֲשֶׂה, וְעַל כֵּן הַן גְּבוּרוֹם מִצּוֹת עֲשֵׂה וְנִגְעָרִים מִקְרִיפִים לְשִׁמְרוֹ וְלִקְרִים כֵּל רְמַחַ “מִצּוֹת עֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בָּמְקוֹם אַחֲרָה</p>
<p>And behold, when Knesses Yisrael causes a blemish in any mitzvah—whether by not fulfilling a certain positive commandment or by transgressing a negative commandment—certainly a blemish and deficiency is caused in the 248 limbs of the King above, as is written in the Zohar: “Those who sin against Me, in the body of the King,” etc.</p>	<p>וְהַנֵּה פָאַשֵּׁר בְּנִסְתָּה יִשְׂרָאֵל פּוֹגָם בָּאֵיזָה מִצּוֹה, אֲםָשָׁאַיִם מַקְרִים אֵיזָה מִצּוֹת עֲשֵׂה אַחֲתָה, אוֹ שְׁעַוְבָּרִים עַל לֹא תַּעֲשֶׂה – וְזֶה אֵינוֹ שְׁעַשְׂה הַפְּגָם וְהַקְּסָרוֹן רְמַחַ “אַיְבָרִים דְמַלְכָא לְמַעַלָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בָּזָהָר: “הַפּוֹשָׁעִים בִּגְוֹפָא דְמַלְכָא” כֹּו</p>
<p>That is, they prevent the drawing and revelation of the Infinite Light in one of the limbs of the King—which is called the “body of the King,” etc.</p>	<p>שְׁמוֹנָעִים מִקְיּוֹת בְּחִינַת הַמְשָׁכָה וְגִילּוֹי אָוֹר אַיְזָסּוֹת בְּאַחֲרָה מַאֲבָרִים דְמַלְכָא, שֶׁזֶה נִקְרָא “גּוֹפָא דְמַלְכָא” כֹּו.</p>
<p>(And their entirety corresponds to the four letters of the name Havayah, and a blemish in the Vav–Hei includes all 248 positive commandments, while transgressing a negative commandment creates a rupture and disconnect between the Yud–Hei and the Vav–Hei, as it is written: “Your sins have separated [you from your God],” etc.)</p>	<p>וְכָלְיוֹתֶם הוּא ד' אֹתְיוֹת דְשֶׁם הַוֵּיה, וְהַפָּגָם בְּנֵי הָא (הַכּוֹלֵל כָּל רְמַחַ “חַמְצּוֹת עֲשֵׂה, וְקַעְבָּר עַל לֹא תַּעֲשֶׂה הַוָּא שְׁגַעַשְׁהָ פְּקֻעָה וְגַרְתָּק בֵּין יְהָה לְנָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: “עֲזֹנּוֹתֶיכֶם מִבְּדִילִים” כֹּו)</p>
<p>However, for this blemish there is a rectification and sweetening, to fill the lack and damage caused in the 248 limbs—and that is through the drawing down of supreme mercies via the Thirteen Attributes of Mercy, to forgive those who transgress His will, etc.</p>	<p>אָכְלָל לְזַה הַפְּגָם יִשְׁתַּחֲווּ וְהַמְּפֻקָּה לְמַלְאָת הַקְּסָרוֹן וְהַפָּגָם שְׁבָרְמַחַ “חַאֲיָרִים, וְהַיָּא עַלְיָקִי הַמְשָׁכָת רַחֲמִים רַבִּים הַעַלְיוֹנִים עַלְיָקִי יְגַדְּוֹת קָרְחִים – לְסָלָמָה. לְעַזְוּבָרִי רַצְוֹנוֹ כֹּו</p>
<p>(Since the root of the Thirteen Attributes of Mercy is in the aspect of the Ancient of Days [Arich Anpin], from which supreme mercy is drawn, etc., as is explained elsewhere concerning “For with You is forgiveness,” etc.)</p>	<p>לְפִי שְׁשַׁרְשַׁת יְגַדְּוֹת קָרְחִים הוּא בְּבִחִינַת רִישָׁא) דָאַרְיךָ אַנְפִּין, שְׁמַשְׁמָם גַּמְשָׁד רַחֲמִים רַבִּים כֹּו, וְכִמוֹ שְׁכָתוֹב בָּמְקוֹם אַחֲרָה בָּעֵנֵנוּ “כִּי עַמָּק הַסְּלִיחָה” כֹּו</p>
<p>But through the neglect of Torah study, the blemish and deficiency is the absence of light from the vessel of Chochmah in the head (which is the Yud of the name Havayah).</p>	<p>אָכְלָל עַלְיָקִי בְּטוּלָת תּוֹרָה, הַנֵּה הַפְּגָם וְהַקְּסָרוֹן הוּא בְּהֻעָדר הָאָרֶן מִכְלִי הַחַכְמָה שְׁבָרָאשׁ (שֶׁהָוָא יְזַדֵּם דְשֶׁם הַוֵּיה).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>For the Torah comes from the chochmah of Atzrus Ein Sof, and the light of the chochmah of Ein Sof itself does not shine in the vessel of chochmah of Atzrus because a blemish has occurred in the vessel of chochmah—caused by the neglect of Torah study specifically in speech, i.e., reading the letters of Torah.</p>	<p>דאורייתא מ'חכמה עילאה נפקחת – כנ"ל – מ'חכמה העצמית ש'באיון-סוף עצמו, ואין אויר ה'חכמה דאיון-סוף עצמו מאיר בכל ה'חכמה ד'אצילות מפני שנענשה ה'פ'גם בכל ה'חכמה, שהוא על-ידי בטול מלמוד תורה בדיבור – בקריאת אותיות התורה – שנקרו שם וכלי לבחינת ה'אויר ד'חכמה.</p>
<p>And consequently, the light from the essential delight—embedded in the essence of the Chochmah of Ein Sof itself in Torah—is not drawn at all, due to the absence and nullification of the vessel.</p>	<p>וממילא אין נמושך כלל מעצמות הטענוgor הפשיות ש'בצ'צ'צ'ם ה'חכמה דאיון-סוף עצמו בתורה, מפני העדר ובטול ה'כל'י כו.</p>
<p>That is, a barrier and concealment is formed in the vessel of Chochmah, preventing the light of simple delight—called the essential delight mentioned above—which is enclothed in His essential wisdom, from shining below at all.</p>	<p>ו'ה'ינו שנענשה ב'חינת מסך' והסתיר ב'כל'י ה'חכמה' שלא יאר ה'אויר ד'טענוgor ה'פשוט' שנקרו ש'עטוועז'ו ה'עט'ז'ים. כנ"ל – ש'מלווקש' ב'חכמתו העצמית – ל'מיטה' כל'ן וכ'ל</p>
<p>And the concept of the absence and nullification of the vessel—until it becomes like a curtain and concealment that blocks the light and original source of the Chochmah entirely—is caused only by the neglect of the mitzvah of Torah study in speech specifically.</p>	<p>ו'ע'נו' העדר ובטול ה'כל'י – עד שנענשה' כ'סך' ו'הסתיר' להסתיר ה'אויר ומ'קורי' ה'ראשון' ד'חכמה' לגמ'ר – ה'או' רק מפה' ש'אַבְטָלִים' מ'ז'ו'ת' פ'ל'מו'ת' ת'ו'ר'ה ב'ד'יב'ור' ד'ז'ק'א</p>
<p>And as it is written, “There is no one who calls upon Your Name”—meaning Your essential Name, which is the light of His essential wisdom of the primordial Torah. “There is no one who calls upon Your Name” means: there is no voice calling through the letters of the Torah, which are truly Your Name, to draw down from the Essence of the Delight within the Chochmah of the Essence of Ein Sof downward.</p>	<p>וכמ'ש"ל "אין קורא ב'ש'מ'ה", פ'ירוש ב'ש'מ'ה העצמי' שהוא אויר ה'חכמה' העצמית ד'תורה ה'קד'ומה'. "ש'אינו קורא ב'ש'מ'ה" ה'ינו' ש'אינו' קול קורא בא'ותיות התורה שנקרו' ש'מ'ה מ'מושך, לה'מ'שיך' מעצמות ה'ש'ענ'ז'וע'ים. ש'ב'חכמת דאיון-סוף' העצמי' ל'מיטה'</p>
<p>And that [Name] is “until His Great Name” mentioned above, that it should spread downward into the Kav of Light and Life to shine within the Chochmah of Atzrus.</p>	<p>ו'ה'ו' "עד ש'מו ה'גָדוֹל" כנ"ל – ש'יתפ'ש' ל'מיטה' ב'קו' אויר-ה'ס'ים' לה'א'יר ב'חכמה' ד'אצ'יל'ות.</p>
<p>And His Great Name, which is the Malchus of Ein Sof, is the source of all supernal delights that extends in the Kav of Light and Life down to the ten Sefiros of Atzrus.</p>	<p>ו'ש'מו ה'גָדוֹל – שהוא מלכוות דאיון-סוף – הוא א'קו'ר' כל הטענוgorים ה'עלו'ז'ים' שנמושך' ב'קו' אויר-ה'ס'ים' עד ע'שר ס'פ'יר'ות ד'אצ'יל'ות.</p>
<p>And because no one calls and draws to Your Name, therefore no light of essential delight is drawn into the Chochmah of Torah.</p>	<p>ומפני' ש'אינו' קורא ומ'מושך' ל'ש'מ'ה – אין נמושך' ש'ו'ם ג'ילוי' אויר ד'טענוgor ה'עט'ז'י' ב'חכמה' ש'ב'תורה'.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>And then, automatically—because of this—the initial revelation of Ein Sof in the Kav of Light and Life is withdrawn from the entire hishtalshelus of the form of the Man, in general and in particular.</p>	<p>אוֹ מִמְּלִיאָ – בִּסְבָּה זוּ – מִסְתַּלְקָךְ רְאֵשִׁית גִּילּוּי אֹרְדִּיוֹ-סּוֹרְשָׁקָו אֹרְדִּיוֹ-חִימָם כּוּ – מִכְּלָה הַשְּׁפָלְשָׁלוֹת דְּצִיוֹר אַקְם בְּכָל וּבְפַרְטָת.</p>
<p>For the aspect of the inner light—of delight and essential pleasure—which comes and shines in the inner Chochmah of the head, is the inclusive first principle that encompasses all the details of the division of the ten Sefiros in the lights and vessels, in their various forms, of the 248 positive commandments mentioned above.</p>	<p>כִּי בְּחִנָּת אָוֹר פְּנִימִי – דְּתִיעָנוֹג וְשֻׁעָשׂוּעִים עֲצִימִים – שֶׁבָּא וּמַאיַּר בְּפָנִים הַחַכְמָה שֶׁבְּרָאשׁ – הַוָּא הַכְּלָל הַרְאֵשׁוֹן שְׁפָולְלָל כָּל פְּרָטִי הַתְּהִלּוֹת הַעֲשָׂרָה סְפִירֹת בְּאוֹרוֹת וְכָלִים שָׁוֹנוֹנִים – קְרָמָ"ח מִצּוֹת עֲשָׂה הַגְּנָלָל.</p>
<p>(And even though the aspect of the Ancient of Days, in the forgiveness of severe sins mentioned above, comes to shine in the “forehead” of Arich Anpin, which is higher than the Chochmah in the head—since the Supernal Will, even if it was transgressed, is forgiven and pardoned because of the illumination of the source of all will, which is above the mitzvah, and concerning which it is said, “If you are righteous, what do you give Me,” etc.—</p>	<p>וְאַפְּ-עַל-פִּי שְׁבָחִינָת רִישָׁא קָאָרִיךְ אַנְפִּין – שְׁבָסְלִיתָת הַעֲזָנוֹת הַחַמְרוֹרִים הַגְּנָל – בָּא לְהָאִיר בְּמִצְחָה קָאָרִיךְ אַנְפִּין כּוּ, שֶׁהָוָא לְמַעַלָּה מִן הַחַכְמָה שֶׁבְּרָאשׁ, שְׁהָרִי הַרְצָוֹן הַעֲלִיוֹן – שְׁעַבְרָ – גַּמְלָל וּגְנְסָלָח מִצְחָה קָאָרִיךְ מָקוֹר כָּל רְצָוֹן – שְׁלָמָעָלָה מִן הַמְּצָוָה – שְׁשָׁמָן נְאָמָר). אִם אַדְקָתָה מַה תְּפַנּוּ לוּ כּוּ</p>
<p>As is known, that it [Torah] is nothing but the reason for the Supernal Will, etc.—nonetheless, the aspect of the reasons of the Torah, as it is in its source in the Essence of Simple Delight in the Essence of the Infinite One Himself, as mentioned above, is far higher than the mitzvos in their source in the 613 “paths” of the skull [Galgalta], etc.</p>	<p>פִּידּוּעַ – שָׁאַיָּה אֵלָא טָעַם לְרַצּוֹן הַעֲלִיוֹן כּוּ. עַל כָּל פְּנִים – בְּחִנָּת טָעַמִּי הַתּוֹרָה – כִּמוֹ שֶׁהָיָא בְּשֶׁרֶשֶׁה בְּעֲצָמוֹת הַתִּיעָנוֹג הַפְּשָׁוֹט שְׁבָעָצָמוֹת אַיְדִּסּוֹר בְּרוּדְ-הָוָא מִפְּשָׁ – כָּנְל – הִיא לְמַעַלָּה הַרְבָּה מִן הַמִּצְוָה בְּשֶׁרֶשֶׁן – בְּמַרְיִ"ג אָרְחִין דְּגַלְגָּלָתָא כּוּ</p>
<p>Therefore, with the absence of the light of essential delight from the Chochmah of Torah, there is no existence at all to any particular reason and delight found in every Supernal Will of the mitzvos—which is but a specific ray descending and drawn from the source and essence of delight and essential pleasure within the primordial Torah, which is contained in the essence of the Infinite One Himself.</p>	<p>עַל כֵּן – בְּהַעֲדָר הָאָוֹר דְּתִיעָנוֹג הַעֲצִימִי מִהַּחַכְמָה שְׁבָתּוֹרָה – אֵין קִיּוּם כָּל לְכָל בְּחִנָּת טָעַם וּתִיעָנוֹג פְּרָטִי שְׁבָכְלָל רַצּוֹן עֲלִיוֹן שְׁבָמִצּוֹת – שָׁאַיָּה רָק הַאֲרָה פְּרָטִית שְׁיוֹרְךָת וּמִמְשָׁכָת מִאֲקָוֶר וּעֲצָמוֹת הַתִּיעָנוֹג וְהַשְּׁעָשׂוּעִים הַעֲצִימִים שְׁבָתּוֹרָה הַקְּדוֹמָה – הַכְּלִילָה בְּמַהוּתוֹ וְעַצְמוֹתוֹ יְחִיבָּר-שְׁמוֹ מִפְּשָׁ.</p>
<p>As it is written: “And I was by Him [like a nursing; or: delight],” as mentioned above.</p>	<p>וְכִמוֹ שְׁכַתּוֹב: “וְאַיִּהָא אַצְלוֹ כּוּ” – כָּנְל –</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>And therefore, for this reason, the Thirteen Attributes of Mercy—which have their root only in the Ancient of Days, and even that is but a specific ray from the essence of the above-mentioned delights—do not help to repair and sweeten the sin of neglecting Torah study. And this is sufficient explanation.</p>	<p>ועלכו – מטעם זה – אין י"ג מדות קדושים, שראשו רק בירישא זאריך אנטפין – שוגם הוא אינו אלא הארץ פרטית מעוצמות הטעשויות ה"ל – מועיל לתקן. ולהמתק עזון דבטול תלמוד תורה. וכי לא מבין</p>
<p>And this is the reason why the sin of neglecting Torah is the cause for the exile of the Shechinah to descend far lower than all other many and great sins and transgressions.</p>	<p>ונזה הטעם דעלידי עזון בטול תורה הוא הגורם לחיות גלות השכינה למטה הרבה יותר מכל הטענות וחתאים רביים וגדוליים.</p>
<p>And the Holy One, blessed be He, did not forgo forgiving this sin—not because of the sin itself, but because it includes everything, as explained above.</p>	<p>ולא ותיר הקדוש ברוך הוא? מהול העזון – כי אין זה מצד העזון עצמו – אלא מטעם שהוא הפלל הכל – כפ"ל.</p>
<p>For through neglecting Torah, the vessel of the Supernal Chochmah becomes a state of concealment and absence of light from its original source, and it does not shine within it from the essential delight and the essential pleasure of the Chochmah of Ein Sof Itself, which is grasped and united within it literally, as explained above.</p>	<p>ובבטול תורה – נעשה כל הכחמה עילאה בבחינת הסתר והעדר האור ממקורה הראשו – שאיןו מאייר באה מבחן עוצמות התענוג וטעשויות דחכמה. קייזר-סוף עצמו – שנתקפס ומתחדר בה מפוש – כפ"ל</p>
<p>And this is the meaning of “There is no one who calls upon Your Name”—that it refers to His actual essential Name, which is grasped from His very Essence and Being within it, even though no other thought can grasp Him at all, etc.</p>	<p>ונזה “אין קורא בשמה” – שהוא שמו ממש העצמי – שנתקפס מההנאה והעוצמות בו – אפר-על-פי דלית. מהשכבה אחורינא תפיסא ביה כל כו</p>
<p>But if there is one who calls upon Your Name—that is, through the voice of Torah—then about this it is said: “Hashem is close to all who call upon Him,” and “to all who call upon Him in truth.”</p>	<p>ואם יש קורא בשמה – שהוא בקהל תורה – הרי עליה נאמר: “קרוב ה' כו” – “לכל אשר יקראו באהם</p>
<p>And “truth” is nothing but Torah, which is called “Your Name” literally; and through this one calls upon Him to His very Essence as He truly is.</p>	<p>ואין אמת אלא תורה – שנתקראת שמה ממש – שעילידי זה יקראו לאמת עוצמותו – כמו שהוא ממש.</p>
<p>And then, automatically, every blemish and lack in the 248 supernal positive commandments is filled far more than through the Thirteen Attributes of Mercy, etc.</p>	<p>או ממי לא – נתמלא כל פגם וחשרונו שברם"ח מזות עשה השלויונים – קרבה יותר מעילידי י"ג מדות הרקומים כו</p>
<p>(And not—as in the case of those who transgress everything stated in the Torah and do not repent, for regarding them it is said, “But to the wicked [Hashem says], etc.” Rather, this applies when they do repent and have within them the mitzvah of Torah study.)</p>	<p>ולא – שחיו עוברים על כל מה שכתוב בתורה ואמם עושים תשובה – שבזה נאמר: “ולרשע כו” – אלא כניעושים תשובה ויש בהם מזות תלמוד תורה.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פ' מיד העשוייה בהר סיני כו

<p>Then, all the lack and blemish is filled—because “whoever has two hundred, certainly has one hundred.” And this is what it means that “Torah study is equal to all of them,” etc.</p>	<p>הרי נתמלא כל הפסרון והפוגם – מצד שיש בכל מאמנים – מנה. וקינוי מה שנאמר: “דמלמוד תורה כנגד כלם” כו.</p>
<p>And with the neglect of Torah study, the blemish is greater than all, for it causes the exile of the Shechinah to an even greater extent.</p>	<p>ובבטול פ'ת הפגם ביותר מפלם שגורם גלות השכינה ביותר.</p>
<p>And as it is written: “For what was the land lost?”—that the Jewish people fell among the nations of the world—“because they abandoned My Torah” (Yirmiyahu 9:11–12).</p>	<p>וכמו שכתבו: על-מה אבדה הארץ – שגלו יישראל באותות העולם – על-זעם אתה-תורי.</p>
<p>“The land” refers to the Shechinah—as in the verse “He cast down from heaven to earth” (Eichah 2:1), and “the earth is My footstool” (Yeshayahu 66:1).</p>	<p>פירוש הארץ היא השכינה – כמו "השליך מושדים הארץ". כו – "הארץ קדום רגלי".</p>
<p>And “the land was lost” in exile because they abandoned the mitzvah of Torah study.</p>	<p>ואבדה הארץ בגלות – לפי שעזבו מצוות תלמוד תורה.</p>
<p>And although “abandoned” implies they did not fulfill the Torah, it is understood from another statement that “abandoning” here means they abandoned the mitzvah of Torah study.</p>	<p>ואידעל-פי שעזבו משמע שלא קיימו התורה – הרי מובן ממאמר אחר ד"עזבם זה הוא שעזבו ממצוות תלמוד תורה.</p>
<p>And as it is said: “Why was the Temple destroyed? Because they did not bless the Torah first.”</p>	<p>וכמו שנאמר: מפני מה חרב הבית? – מפני שלא ברכו בתורה פ'חלה.</p>
<p>From this it seems that they were engaged in Torah, but did not bless the Torah first—and for such a sin the Temple was destroyed.</p>	<p>ומשמע מנה – דהיינו עוסקים בתורה – רק שלא ברכו בתורה פ'חלה – ועל עז באה חרב הבית.</p>
<p>But also this, that they “blessed” the Torah, is not understood—for it should have said, “they did not bless upon the Torah,” as the blessing precedes the reading of the Torah, etc.</p>	<p>אבל גם זה שנאמר: "ברכו בתורה" – אינו מובן, דהוה ליה למשמעות: "שלא ברכו על התורה", שהברכה היא קדם לקריאת התורה כו.</p>
<p>But the matter is: “they blessed” means the drawing forth from the essence of the simple delight in the essential wisdom of the Ein Sof in the Chochmah within Torah—</p>	<p>אלא בענינו הוא – ד"ברכו" זה הוא בחינת המשכה מעוצמות הפענוג הփשוט שבקב"ה חכמתו העצמית. קיון-סוף ברוך הוא – בתקמ"ה שבחתורה.</p>
<p>—which is above, until it is drawn also into the revealed Torah to us.</p>	<p>שלמעלה – עד שנממש גם-כן בתורה הנגלה לנו.</p>
<p>And this is what they did not do—they did not “bless” in the Torah, within the Torah.</p>	<p>וזה שלא "ברכו בתורה" – בתוכה התורה.</p>
<p>They did not draw from the Essence of Supernal Chochmah above. (And as was said: David would connect the upper Torah to the Holy One, blessed be He.)</p>	<p>לא המשיכו מעוצמות החקמה שלמעלה. (וכמו שנאמר: דוד היה מחבר תורה שלמעלה בהקדוש-ברוך-הוא).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשִׂיָּה בְּהַר סִינִי כו

<p>For within Torah is drawn the innermost and essential supernal delight (which is the Eden and the World to Come, called “no eye has seen it, Elokim, but You”—)</p>	<p>כִּי בְּתוֹרָה נִמְשָׁךְ מִפְנִימִיות וְעַצְמוֹת הַשְׁעָשׂוּעִים הַעֲלִיוֹנִים – (הַוְאָ הַעֲדָן וְהַעוֹלָם הַבָּא – שְׁגָגָרָא: “עַזְןִי”). לֹא רָאָמָה אֱלֹקִים זָוְלָה” כו</p>
<p>And it is drawn through the blessing of the Torah specifically—by saying “the Giver of the Torah,” from its original source called “Eternal Life,” meaning the World of Ein Sof itself.</p>	<p>וְהַוְאָ נִמְשָׁךְ בְּבָרְכַת הַתּוֹרָה דָוָקָא – בְּאָמָר: “נוֹתֵן הַתּוֹרָה” – מִפְקָדָה דָוָקָא – שְׁגָגָרָא: “חַי עַולְם”, הַיְנוּ עַולְם הַאַיּוֹר-סּוֹף עַצְמוֹ</p>
<p>And as is known, this is the meaning of the verse “He will revive us after two days” (Hoshea 6:2)—in the Torah of now that is revealed to us, He will establish us and we will live before Him in eternal life, i.e., the essential delights within the Holy Torah, as above.</p>	<p>וּכְנַזְעַ – שְׁהָוָה שְׁגָגָרָא: “יִתְיִנֵּן מִימּוּמִים” – בְּתוֹרָה דַעַתָּה שְׁגָגָלִית לָנוּ – “יִקְיַמֵּנוּ וְנַחֲנָה לְפָנָיו” – בְּחַי עַולְם – דְשְׁעָשׂוּעִים הַעֲצָמִים שְׁבַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה כְּנַזְעַ – מִטְעָם כְּנַזְעַ – כְּנַזְעַ</p>
<p>And this is what it says: “He waived [punishment] for theft,” etc., but He did not waive neglect of Torah—because it is the primary cause of the withdrawal of the Shechinah from Israel, to be enclothed in the seventy ministers, etc.</p>	<p>וְזַהֲוָה שְׁאָמָר: “דָוִיקָר עַל גָּזָל כוּ” – וְלֹא וַיַּפְרֵר עַל בְּטוּל תּוֹרָה – שְׁהָוָה עַקְרָב הַגּוֹרָם הַסְּפָלָקָוֹת הַשְׁכִּינָה מִיְשָׁרָאֵל – ?לְהִיּוֹת בְּהַתְלֵבָשׁוֹת בְּשָׁבָעִים שָׁרִים כוּ</p>
<p>And through the mitzvah of Torah study is drawn the root of the life of the World to Come, as mentioned above in the explanation of “they shall inherit the land forever”—that it is theirs to inherit, as explained above, and this is sufficient.</p>	<p>וּבְמִצְוֹת תַּלְמֹוד תּוֹרָה – נִמְשָׁךְ שָׂרָשׁ חַי הַעַולְם הַבָּא כְּנַזְעַ – בְּפִירּוֹשׁ: “לְעַולְם יִרְשֵׁי אָרֶץ” – שְׁשָׁלָתָם הַם יִרְשִׁים – כְּנַזְעַ – כְּנַזְעַ</p>
<p>And behold, with all the above, it is also understood that through the sin of neglecting Torah study—which causes the exile of the Shechinah to an even greater degree—this itself causes the phenomenon of “sleep Above,” so to speak.</p>	<p>וְהַהֵּה עַם כְּל כְּנַזְעַ יַוְכֵן גַּם-כַּפָּן שְׁבָעָזָן בְּטוּל פָּתָת שְׁגָרְמִים יוֹתֵר בְּחִנָּת גָּלוּת הַשְׁכִּינָה – הַוְאָ עַצְמוֹ שְׁגָרְמִים בְּחִנָּת שִׁינָּה לְמַעַלָּה כְּבִיכּוֹל</p>
<p>As is known, that the exile of the Shechinah is called “sleep,” as it says, “I sleep in exile” (cf. Shir HaShirim 5:2), and Above it is written: “Awaken, why do You sleep, Hashem?” (Tehillim 44:24), and “And He awoke as one who sleeps” (Tehillim 78:65), and similar phrases.</p>	<p>כִּידּוּע – שְׁגָלוּת הַשְׁכִּינָה נִקְרָאת בְּשָׁמֶן שִׁינָּה – כִּמוֹ שְׁכָתוֹב: “אַנְּיִי יִשְׁנָה בְּגָלוּתָא” כוּ – וְלִמְעָלָה בְּתוֹב: “עוֹרָה לְפָה תִּשְׁנֵן הָ” – וְכַוֵּן: “וַיַּקְרֵץ קִשְׁׁוֹן הָ” – וְכַבָּנָה גּוֹנִין</p>
<p>For through neglect of Torah study, they cause the “sleep Above,” which is the withdrawal of the Supernal Intellect, Chochmah Illa’ah, which is called “Dormita,” as is known.</p>	<p>לְפִי שְׁבָבָטָול תּוֹרָה – גּוֹרְמִים בְּחִנָּת הַשִּׁינָּה לְמַעַלָּה – שְׁהָיָה בְּחִנָּת הַסְּפָלָקָוֹת הַמּוֹחִין דְּקָמָה עַילָּא – שְׁגָגָרָת “דָוְרְמִיתָא” – כִּידּוּע</p>
<p>Because there is no one calling upon Your Name to awaken from the sleep—from the original Source of Chochmah in Torah, as explained above.</p>	<p>לְפִי שְׁאֵין קוֹרָא בְּשָׁמֶן – לְעַזְרָר מִן הַשִּׁינָּה – מִפְקָדָה קָרָא-שָׁוֹן דְּקָמָה דְּתּוֹרָה – כְּנַזְעַ</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

<p>But through the mitzvah of Torah study with speech, there is drawn from the Essence of Delight and Supernal Pleasure a voice of Torah, illuminating a great additional light in all the intellects of Chochmah Ilah of Atzilus.</p>	<p>ועל-ז"ה ממצוות תלמוד תורה בדיבור – נמשך מעוצמות הטענו ושותעים – בקהל תורה – לדור תופת אור רב בכל המוחין וחוcharה עילאה ואצילהות</p>
<p>And this is like a person who awakens from sleep because the light of the source of intellect shines anew, bringing light and vitality from its original source.</p>	<p>ונרוי זה כמו שמתעורר אדם מן השינה – מפני שהוא מקור השכל מאיר – להנש האור והחיות – מהקווים הראשוניים.</p>
<p>And this is what is written: "Let Me hear your voice"—meaning the voice of Torah specifically.</p>	<p>ונזהו שפתות: "השמעני את קולך" – קלא דאוריתא דוקא כו.</p>
<p>And this is the intent of what the Sages said: "From the time the Temple was destroyed, the Holy One, blessed be He, has in His world only the four cubits of halacha."</p>	<p>ונינו ממה שאמרו ר"ל: מsharp בית המקדש – אין להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ד' אמות של הילכה.</p>
<p>[These four cubits are] in place of the Holy of Holies and the sacrifices, etc.</p>	<p>במקום היכל קדש הקדשים והקרבנות כו.</p>
<p>And this is a wondrous thing: for what reason should four cubits of halacha be like the Holy Temple itself? And why specifically four cubits?</p>	<p>ונזהו פלא גדול – דמאי זה טעם יהו ד' אמות של הילכה? בבית המקדש ממה? – ולמה ד' דוקא?</p>
<p>However, in the time of the Beis HaMikdash, there was no concept of "sleep Above" at all.</p>	<p>אבל בזמנו בית המקדש – לא קינה בchein שינה כלל? למן?</p>
<p>And as it is said, "Yochanan the High Priest abolished the awakeners," who used to say "Awaken, why do You sleep?"</p>	<p>וכמו שנאמר: יונתן כהן גדול בטל את המעווררים – שהיו אומרים: "עורה לך תישון" כו.</p>
<p>And this was because of the continual offerings (Korbanos Tamid) specifically, which are like the mitzvah of Torah study itself—to awaken from the state of sleep.</p>	<p>ונזהו מפני הקרבות – פמידין דוקא – שהוא כמו מצוות תלמוד תורה ממש – לעורר מבחן שינה.</p>
<p>As it is written: "Behold, He neither slumbers nor sleeps..." (Tehillim 121:4).</p>	<p>כמו שפתות: "הנה לא ינום ולא יישן" כו.</p>
<p>And proof of this is that the morning Tamid atoned for the sin of neglecting Torah at night, and the afternoon Tamid atoned for neglect of Torah during the day.</p>	<p>וראייה לזה – ממה שסתמיך של שחר – קינה מכפר על עזון בטול תורה דלילה, וממיד של בין הערבים – מכפר על בטול תורה ביום.</p>
<p>Thus, it is as if they fulfilled the mitzvah of Torah study.</p>	<p>אם כן – הרי זה כמו שקיים מצוות תלמוד תורה.</p>
<p>And although nowadays prayer is in place of the daily offerings, nevertheless—</p>	<p>ונא-על פי שעכשו – הפתלות במקומם תפמידין – עכ"ז...</p>
<p>From the time the Beis HaMikdash was destroyed, and there are no more daily offerings, He has only the four cubits of halacha.</p>	<p>משחרב בית המקדש – שאין קרבן תפמידין – אין לו רק ד' אמות של הילכה כו.</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיה העשוייה בהר סיני כו

<p>And to understand the reason why Yochanan the High Priest abolished the awakeners, etc., we must first understand what this concept of “sleep Above” is. After all, is it not stated: “Is there sleep before the Omnipresent?”—for He has no body and no semblance of a body, etc.</p>	<p>ולקビין הטעם לזה שיווחנו כהן גדול ביטול הטעוררים כו. הנה תחלה יש לקבין מהו ענין השינה למעלה – כלל אמור: וכי יש שינוי לפניהם הפקום כו, שאין לו גוף. אין לו דמות הגוף כו</p>
<p>However, the concept of sleep Above is precisely the same as the matter discussed earlier regarding the exile of the Shechinah. This refers to the withdrawal of the intellects (mohin) of Supernal Chochmah, at the Head, the Root, and the original Source, which is called “Li Rosh”—from which the radiance of the Light of the Essence of the Infinite One, prior to the Tzimtzum, withdraws from the inward and surrounding light (קו"ח), etc. (in the mochin of Adam Kadmon in general, and in Ze'er Anpin in particular, as mentioned above).</p>	<p>אבל הנה ענין השינה למעלה – הוא מפש ענין הנ"ל בಗליה השכינה – שזיהו בחינת הסתלקות המוחין דהכמה עילאה שבראש בשרש ומkor בראשון שבקרה לירא – שטמפלק משם הארת אור עצמות איזוסוף שלפני האמתות – רקו וחוט כו' (במוחין דאדם). קדמון בכלל, ובו"א בפרט כו' פנ"ל</p>
<p>And the cause of this withdrawal of intellect, which is called “Dormita” (like the “deep sleep” that fell upon Adam the First Man), is due to the concealment and covering that occurs over the intellects—through the rising of thick vapors (אידין גסין), which cause sleep, meaning the removal of the light of intellect.</p>	<p>וسبת הסתלקות המוחין – שבקרה דורך (במו תרדרה שונפלה על אדם בראשון) – היא בא מצד בחינת המכח ובהסתור שונשנה על המוחין – בצדאי אידין גסין – שגורמים השינה – שהוא הסתלקות אור השכל</p>
<p>For sleep only comes due to the rising of these thick vapors from the stomach, which create a concealment and covering, causing the intellect to withdraw—just as in the human being below, the cause of sleep comes specifically through eating food.</p>	<p>שאין השינה באה רק על-פי סבת גפיות אידין גסין שעולין מון הקיבה – ונענשנה כמו מכפה וסתור – להיות הסתלקות המוחין.</p>
<p>That is, if one does not eat, he does not fall asleep. But when he eats, and the food has not yet been digested, the waste within the undigested food rises from the stomach as thick vapors to the vessels of the brain.</p>	<p>כמו עד"מ באדם למשה – שסבת השינה באה רק על-ידי המאכל שאוכל – שהוא המביא לידי ישנה. כי אם לא יאכל – לא ייפול בשינה – רק באשר יאכל, ולא נתפרק עדין ולא מתעכבל המאכל כלל – אז הפסיקת שמעך במאכל שבקיבה – עולין מהם אידין גסין על כל המוח.</p>
<p>And since the brain is a refined physical vessel, suited only for the form of intellect—which is the level of speech—therefore, any vapor from a foreign matter such as bread or meat, which are vegetative or animal in nature (צומח והי), is considered foreign and separate and distant. This disrupts and causes the withdrawal of</p>	<p>והמוח – להיוו כלוי חמר זה – רק לאורת השכל – שהוא בחינת "מעבר" – על פן כל קיטור דבר זר – כמו מאכל דלעם ובשר – שהוא בחינת צומח וחי – נקרא דבר זר ונבדל ומרחק – מבלב ומסלק לזרות אוור השכל – בלתי יAIR בכל המוחין – ומזה יבוא סבת השינה.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

the light of intellect from its vessel, preventing it from illuminating the mind.	
Until even the vessels of the eyes close from the sleep—this does not happen with other limbs—because the power of sight is rooted in the brain.	עד שגם כלי העיניים יסתגרו בסבב השינה – שאין זה בשאר איברים – לפי שכם הראיה שרשו במוחכו.
And this comes specifically from the external aspect of the food, so long as it has not yet been digested. But once the food is digested, then the inner aspect of it ascends to the brain and strengthens it—	זיהו ור��א מחייביות המאכל כל-זמן שלא נתעלן. אבל כאמור נתעלן המאכל – אפילו הדרבי – ברי ב>Main הנטמיות שבו עולה למוח ומחזקתו.
Like the saying: “A child does not know how to call [Abba, Ima, etc.] until he tastes grain,” and the external aspect is then separated and expelled below and no longer rises upward.	כמו שאמרו: “אין הטעון יותר לקרוות” כו', והחצוניות שבו נתברר יוצאת למטה – ואינו עולה עוד למטה.
Therefore, once the food has been digested for six hours, it no longer causes sleep—not even after one or two hours, etc.	זיהו שלאחר עפול המאכל בשש שעות – אין גורם שינה כלל – וגם אחר שעה ושתים כו.
But “bread sustains the heart of man” (Tehillim 104:15), even by itself—because the brain is in the category of “speaker,” and the bread, being of the vegetative and animal levels, is considered foreign, causing separation between the light of intellect and its vessel.	אבל “לכם לבב אנוש יסעד” – גם כמו שהוא לבדו – המוח להיו ב>Main ב>Main – שבו ב>Main כי וצומח. בפעריד אור השכל מון הקלי כו.
And it is these thick vapors that rise from the waste of undigested food, etc., as explained in the Rambam.	והו רקיטורין העבים שעולין מפהלת המאכל כמו שהוא מעורב כו', כמו שכחוב ברמב"ם.
(And also that a baby sleeps because he nurses milk, etc., and even animals sleep, for their food causes vapors that confuse their imaginative faculty, etc.)	ומה גם שההנין ישן לפי שיווג חלב כו', וגם הקהה תישן – ששיורי מאכל בהמה יאלו לבלב פה הרמיון. שלה כו.

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

And the analogy from this is understood regarding the Divine soul in the brain of a person, and from this one may understand Above, where He is called Man in the image of Elokim, as is known. And because of the aspect of the drawing down of the soul into bodily matters of the animal soul of natural instinct—which is the aspect of *chai* (living), and which has not been clarified at all from the waste and evil within it—behold, it rises like steam and coarse vapors over the spiritual wind of the lights of the intellect of the soul that is in the brain, and it is truly considered foreign, as mentioned. And it becomes like a covering and complete concealment in his intellect, such that the light of Divine comprehension does not dwell there, and this is called *sleep*, in the aspect of the withdrawal of Divine revelation (just like the physical matter of food which coarsens the brain's vessel greatly; and likewise, physical distractions in material matters cause one to fall into foreign thoughts, etc., because the light of the depth of comprehension of G-dliness in the soul does not settle at all and is withdrawn—like actual sleep).

And so too, this is the concept of *sleep* in the root of the soul above, in its source in Nefesh-Ruach-Neshamah of Beriah-Yetzirah-Asiyah, etc., until one understands from this the concept of *sleep* in the supernal soul that is in Beriah, and Ruach in Yetzirah, etc., until the Supernal Man of Atzilus, etc., in the Nefesh-Ruach-Neshamah of Atzilus, and in the brain and heart, etc. And just as in sleep below—even the heart and liver are included automatically in the sleep that is in the brain, which is the first inclusive faculty—for the waste of food that is not clarified in the stomach rises from the liver and heart to the brain, etc., thus, automatically, the two elemental powers of heart and liver, which are the levels of Ruach and Nefesh, also rise into the aspect of withdrawal above, and are included in the elemental force of the brain that is withdrawn in sleep, as mentioned regarding these three faculties, each one being included in the one above it, etc.

והנמשל מזה יובן בנשמה אלקי' שבמוחו האדם ומזה יובן למעלה שהוא נק' אדם בצלם אלקי' כיווע ומצע בח' עניין התחשכות שלו בענייני גופני דבכמה בנפשו הבחמייה הטבעית שהוא בח' חי' ואינו מבורר כלל מהפסולות רע שבו כו' ה'ז עולה כמו קיטורי אידי' גשמי' על גבי רוחני' אור המוחי' דנסמה שבמוחו שכמו זר נחشب ממש כנ"ל ונעשה כמו מכסה והסתור גמור במוחי' שבו לבלה ישכן שם אור השגת אלקי' ונק' שינה בבח' הסתלקו' גילי' אלקו' (כמו גשמי' המאכל שמאגים כל' המוח מאד וכן גשמי' הטרדא בדברי' גשמי' שמחמתם יפול הנופל במחשבות זרות כו' לפי שאין אור העמק' השגת אלקו' שבנשמה מתיאשבת כלל). 'ומסתלק כישן ממש כו'

וכך הוא עניין השינה בשרש הנשמה למעלה במקורה בנר"ג דבי"ע כו' עד שמה מובן עניין בח' השינה בנשמה העליונה שבבריאה ורוח ביצ'י' כו' עד באדם העליון דציצ'י' כו' בנר"ג דציצ'י' ובמוח ואלי' בא כו', ועד"מ בשינה למיטה הרי גם הלב והכבד נכללים במלוא בשינה שבמוח שהוא הכלול הראשון כי פסולת המאכל שלא נבר בקייבעה עולה מן הכבד והלב למוח כו', וא"כ מילא גם ב' כוחות ההיولي' לב וכבד שהן בח' רו"ג עולי' בבח' הסתלקות למעלה ונכללים בכח היולי' שבמוחו שנסתלק בשינה כנ"ל בל' כוחות הלוי. 'דכ"א נכלל בעליון הימנו כו'

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשָׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

And this is why in sleep, also in the heart, there remains only a *kista de-chayusa*—a slight spark of vitality—which is the heartbeat that remains from the spirit of life in the heart, and from the aspect of the *nefesh* that is in the liver, only the power of movement remains (without any choice or will from the brain at all). And likewise, from the power of sensation, there remains only the external aspect of it, because the inner aspect of feeling and movement in will is specifically in the brain, and in sleep, there is a withdrawal of the inner intellect. And due to this, these three faculties do not extend from the general to the particular, from higher to lower, as they do when awake—when the intellect shines in the brain and is extended into sight and hearing, etc.

When one is awake, the intellect spreads to the heart, and from the heart the inward life-force flows into every limb; it then extends from the *nefesh* in the liver into the outer, more superficial life-force of the limbs—so that even physical motion and sensation are ultimately directed by the inward will in the brain. This does not happen in sleep.

Consequently, “sleep” in the brain automatically includes “sleep” in the middot of the heart (the level of *ruah*) and in the *nefesh* of the liver—all because of the “waste-vapors” of food, as explained.

The same idea applies Above: “sleep” of the Supernal Man—in the Nefesh-Ruach-Neshamah levels of brain and heart (in Adam Kadmon generally and in Ze’ir Anpin in particular)—is what scripture calls “Awake! Why do You sleep, Hashem?” In exile, this Divine “sleep” automatically draws sleep into all lower lights of *ruah* and *nefesh*, down through the outermost vessels of Atzilut (which become *nefesh* in Asiyah).

Thus the Zohar says: “In exile the Holy One, blessed be He, ascends Above, Above”—meaning the Nefesh-Ruach-Neshamah of Ze’ir Anpin rise far upward, leaving room for the *hitzonim* to draw nurture from the outermost vessels (the forces of impurity, likened to flies feeding on a sleeper).

זהו שבשינה לא נשאר גם בלבד רק קיטטה דחויתא שהוא הדפיקו לדיבא שנשאר מרוח החיים שבלב ומבחוי הנפש שבכבד לא נשאר רק כה התרעה (בלתי בחירה ברצון שבמוח כלל) וכן כה ההרגשה נשאר ממנה רק החיצוני בלבד לפי שפנימי הרגש והתרעה שברצון הוא במוח דוקא ובשינה הוא הסתלקות המוחין הפנימי ומצד זה בלתי מתפשט ג’ כוחות הללו מן הכליל אל הפרט מעליון לתחthon כמו בהקץ שהשכל מאיר במוח שמתפשט בראש' ושמיעה כו’.

ומתפשט ללב, ומלאך מתפשט בכל פרטיו חיota פנימית האברים לכבד, ומגופש שכבד מתפשט לפרטיו חיota ההיינזינה שבחברים, עד שגם התקנוועה וההרגשה ההיינזינה—כל נעשה ברצון פנימי שבמוח שבראש; מישאין פון בשינה

אָמִילָא, בְּחִינַת הַשִּׁינָה שְׁבָמָה פּוֹלָה גַם שִׁינָה שְׁבָמָה שְׁבָלָב—הִיא בְּחִינַת רֹוח—וְגַפֵּשׁ שְׁבָכָבָד, וְהַפֵּלְמָנִי פְּסָלַת הַמְּאַכְּל כְּנָ"ל.

וְכַמָּה לְמַעַלָּה, בְּחִינַת שִׁינָה דָּאַדְם הַעַלְיוֹן בְּגַפֵּשׁ-רוֹח-נְשָׁמָה שְׁבָמָה וְלֹב (פָּאַדְק בְּכָל וּבְזָ"א בְּפְרַט) הוּא שְׁנָאָמֵר: «עֹוֶר לְמַה תִּשְׁלַח הָאָדָם כְּנָ"ל בְּכָל בְּזָה מְדֻרָּה מְפִילָא גַם הַשִּׁינָה בְּשֶׁאָר הַאֲוֹרָות קָרְוָי—עַד הַחְזֹנִיָּת הַפְּלִים דָּאָצִילָוֹת (שְׁנָעָשִׂים גַּפֵּשׁ בְּעִשְׂיָה).

וְזַהו שָׁאָמֵר הַזָּהָר: «קְוֹדְשָׁא-בָּרוּךְ-הָוּא בְּגַלְוָתָא אָסְטָלָק לְעַילָּא לְעַילָּא»—פִּירּוֹשׁ, נְשָׁמָה דָּזָ"א עֲוָלִים לְמַעַלָּה מְעַלָּה, וְעַלְיָרְךָ פָּוּנְשׁ מְקוּמָם לִיבְנַת הַחַיּוֹנִים מְחַיּוֹנִיות דְּחַיּוֹנִיות הַכְּלִים—וְהַם «עַשְׂוֵו דָּקָלִיפִין», כְּדוֹגָמָת הַינּוּק מְקַבֵּי עֹזְרָה פְּנֵיו, וְנוֹאָמֵר: «הַן כֵּן אֲגִבּוֹתָיו—גּוֹיִם מְרַקְדִּים בְּהַיְלָן» כו’.

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

<p>Nevertheless, there is no diminution in the Essence of the lights and vessels; they must merely be awakened—"He awoke as one who sleeps," "Awake! Why do You sleep, Hashem?"—so the inner intellect will shine to the outer limbs, preventing nurture to the forces of the Other Side, just as a person who rouses from sleep quickly brushes away a fly clinging to his foot.</p>	<p>אך מִכְלָיָמָקָום אָיוֹ זֶה פּוֹגֵם בְּעִצָּם הָאֹרוֹת וְהַכְּלִים כָּל—רַק שָׁאָרֵיךְ לְהַקִּיצוֹ: «וַיַּיְקִיזْ כִּיְשָׁן הָאֵל»; «עִירָה לְפָה תִּשְׁעַן הָאֵל»—וְאֵז מְאִירִים הַמּוֹחֵן הַפְּנִימִים עַד חִיצׁוֹנִיות הַאֲיָרִים, לְכָלְתִּי יִנְקֹה הַחִיצׁוֹנִים—כְּאֶדֶם שְׁנִיעָר מְשֻׁנְטוֹ וּמְזֻקָּק גַּם בְּזָבוֹב אָוּ ذָבָר שְׁנִינְבָּקָּבָּק. בְּרִגְלָוּ כו</p>
<p>And this is the meaning of what was said, that Yochanan the High Priest nullified the awakeners who would say, "Awaken, why do You sleep," etc. — for the concept of sleep only applies in the time of exile, when the seventy ministering princes below are not yet refined at all. And this is like the above analogy concerning the primary cause of sleep, which comes only from the waste of food that has not been refined, which acts as a covering over the vessels of the intellect, etc. (And so too above — it is specifically in the time of exile that it is called "sleep.") Nevertheless, that time is specifically the period of refining the ק"ג [kelipot nogah], which is like the analogy of a person's sleep, where the main time of digestion is during sleep, since the digestive force, which stems from the external aspect, becomes dominant and functions more during sleep — when the inner power, namely the intellect, is withdrawn. For when one is awake, and the intellect is shining and dominates, the inner force is greater than the external digestive force, and digestion does not operate as much.) And this is the meaning of the verse, "And she rises while it is still night," specifically — referring to the time of exile, which is called "night" or "sleep" — and she provides "prey" of 288 sparks for her household, and not during the day, etc., as explained elsewhere.</p>	<p>וְזֹהוּ שָׁאָרֵיךְ דַּיּוֹחָנָן כְּהֵן גָּדוֹל בְּטַל הַמּוֹעֲרָרִים שְׁהִיוּ אָוּרִים עֹורָה לְפָה תִּשְׁעַן כּוֹ, לְפִי שְׁאָין בְּחִינָת שָׁנָה שִׁיַּיךְ רַק בְּזָמוֹן הַגָּלוֹת דַּעַ"פְּ שָׁרִים שְׁלִמְתָּה אִינְם מַתְּהָרְרִים כָּל, וְהַגָּהוּ כְּמַיְשֵׁל הַגָּל בְּעַלְוָן עַקְרָב סִיבָּה הַשְׁנָה שְׁבָאָה רַק מִפְּסָלָת הַמְּאָכָל שְׁלָא נְחַבְּרָר כּוֹ שְׁעוֹשָׂה כִּמוֹ מְכָה עַל כָּלִי הַמּוֹחֵן כּוֹ (וְכוֹ גַם כֵּן לְעַלְוָה בְּזָמוֹן גְּלֹלה הַזָּהָר שְׁנָקְרָא שָׁנָה, וְאַמְנָם אָז עַקְרָב זָמוֹן סְבָרוֹר דַּק"נ שְׁזָהָו כִּמוֹ מְשִׁלְךְ הַשָּׁנָה בְּאָדָם שְׁעַקְרָב זָמוֹן הַעֲפֹל שְׁלַחְמָאָכָל, לְפִי שְׁפָעָה הַמְּעַבֵּל שְׁהָוָא מִפְּהָה הַחִיצׁוֹנִי גּוֹבֵר יוֹמָר לְעַשׂוֹת פְּעָולָתוֹ בְּשָׁעַת שָׁהָ שָׁאָז הַסְּפָלָקָה כַּחֲפָנִים עַל הַמּוֹחֵן, שְׁהָרִי בְּהַקִּיזָּז שְׁהָשְׁכָּל מְאִיר וְגּוֹבֵר כַּחֲפָנִים עַל כַּחֲפָנִים הַמּוֹעֲבָל הַחִיצׁוֹנִי, אֲיַנוּ פּוֹעֵל פְּעָולָת הַעֲפֹל כְּ"כְ כּוֹ, וְזֹהוּ "וְקָם בְּעַד לִילָה" דַוְקָא, שְׁהָוָא זָמוֹן הַגָּלוֹת שְׁנָקְרָא שָׁנָה, וְתַפְּנוּ טְרֵף רְפַ"ח עַה" וְלֹא בַּיּוֹם כּוֹ כִּמוֹ שְׁנָתְבָאָר בְּמַקּוֹם אַחֲרָיו</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו'

But in the time of the Beis HaMikdash, there was no concept of sleep at all above, and therefore no need to awaken from sleep. This was because of the offerings that were brought — the daily burnt offerings. And it is known regarding the korbanos (offerings), that even though they are called “My bread for My fire offerings,” etc., the offering is essentially the refinement of the inner from the outer, through the burning of fat and blood, etc., until reaching the root of the animal in the level of “Face of the Ox” of the Chariot. And the essence of the residue and waste is drawn to the seventy ministering princes of the kelipot nogah through the smoke of the altar fire, etc.

And since there is no waste at all — for all mixtures of good and evil in Nogah are refined — therefore, there is no aspect of sleep in the food of the korbanos. And this is why Yochanan the High Priest nullified the awakeners, for “He neither slumbers nor sleeps.” It is only in the time of exile, which is called “sleep,” that there is a need to awaken through the elevation of mayin nukvin (feminine waters), to arouse as in “And Hashem awoke as one who sleeps.” And this awakening comes only through the voice of Torah and not through the voice of prayer — even though prayer substitutes for offerings — because the offering on the altar alone was not effective unless accompanied by the revelation of the Infinite Light (אור אין סוף) in the Holy of Holies specifically.

אבל הבה בזמנן בית המקדש אין בcheinת שנה כלל למלוכה, ואין צורך לעוררו מן השנה, והוא מפני הקרבנות שקיי מקריבים פמו הפתמיין של כל יום, וידוע בענין הקרבנות דאפיקו שנקרא “לחמי לאש”. וכוי, אבל השקbero הוא רק הבהיר של הפנימי מן הcheinוני על ידי הקטרת הלב וקם וכוי עד שרש הבהמה בcheinת פני שור שבארכבה וכו’, ובcheinת חלק המתמצית. והפסלה נמשך לע”ר שרים זק”ג בצעשו המערבה וכו’.

ומאחר שאין פסלה כלל לפי שמתבררים כל בcheinת התערובות טוב ורע שנונגה, על כן אין בcheinת שנה כלל במאכל להם דקרבנות, ולזה ביטול יוחנו כהן גדול המעורבים כוי, כי לא ינום ולא יישן כוי, רק בזמנן הגלות שנקרא שנה ארייך לעורר בהעלאת מ”ן שיקיז, פמו ויקיז כיישו ה’, ואין זה אלא בקול דתורה דוקא, ולא על ידי קול דתפלה אף על פי שהוא במקום קרכו, לפי שהקbero דמזבם לבדו לא קיה מועיל רק על ידי גilioי אור-איינסור בהיכל קדשי מקדשים דוקא

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיד העשוייה בהר סיני כו

And this is what was said: "Since the destruction of the Temple, He has in His world only the four cubits of halachah" — for that is in place of the Holy of Holies, as Torah is the supernal chamber of the Holy One, blessed be He. Because in the mitzvah of Torah study, with a voice that calls out in His Name — as discussed above — one arouses the Supernal Sleep, as above in the matter of "Let me hear your voice." For through the voice of Torah, there is a drawing from the essence of simple delight in the Essence of the Infinite to illuminate within the vessels of the intellect of Chochmah ila'ah of Atzilus — just like, by way of analogy, in a person when the source of intellect is illuminated from the essential delight, which constantly radiates into the intellect's light, until it removes the covering over the vessel of the intellect that rose from the waste of food, which are the refinements of Nogah in this time of exile, etc.

And this is even better than the offerings of the time of the Temple, which clarified upward for the sake of the seventy nations, etc. — for through them, sleep would not occur at all. But through the sin of bitul Torah, one causes the exile of the Shechinah, which is the aspect of sleep — and this specifically through bitul Torah, more than any other sin, for the reason explained above. And this applies specifically in our time, for in the time of the Temple, there was no sleep before the Omnipresent, as explained — because of the offerings and the revelation of the Shechinah in the Holy of Holies. And this is the meaning of "Since the destruction of the Temple, He has only the four cubits of halachah," specifically. And this is sufficient for one who understands.

וזהו שאמר רמשחرب בית המקדש אין לו בעולם רך ד' אמות של הילכה, שהוא במקום היכל קדשי הakkדים, ואורייתא היכלא עי'אה וקוקשא בריך הוא כו, כי במאזות תלמוד תורה בקהל קורא בשמה העצמי פ"ל — בזה מעורר לבחינת טנה עליונה, וכן"ל בענין ה"השמי עני את קולך" כו, לפי שעיל יקי קול רתורה נמלה מעצמות הטענוג הפשיט שבעצמות אורה-אינסוף לךAIR בכל המוחין ובחכמה עילאה ואצלות, כמו עדרוייז באדם שפראי במקור השלל מהטענוג העצמי שפראי פמיד לאור השכל עד שיסיר האכלה המכפה כל המוח שעה מפעלה מן פסלה הפאכל שהם ברורים קונגה. בזמן הגלות כו

וזהו יותר טוב מן הקרבנות שבעולם בית המקדש ש�ברים לע"ש כו' מפני שלא יבוא לבחינת טנה כלל, אבל בעזון בטoil תורה גורמים גלות השכינה שהוא לבחינת טנה, וזוקא על ידי בטול תורה יותר מכל העונות מטעם גניל, וזוקא בזמנו גלות, לפי שבעולם בית המקדש אין טנה לפני המקדש גניל, מפני הקרבנות ומפני גילוי שכינה בהיכל קדשי הakkדים, וזהו "משחרב בית המקדש זוקא אין לו אלא ד' אמות של הילכה", וזה"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשִׂוִיה בְּהָר סִינִי כו'

However, this still does not fully settle the matter. For korbanos are called “My bread...” and they are refined and elevated through the three garments of Nefesh, Ruach, and Neshamah — from the liver to the heart and from the heart to the brain, just like in a person, where food becomes blood in the liver and rises to the heart, etc. And it is written in the Zohar, in general, that the concept of korbanos is the refinement of Nogah, which is like the elevation of actual food. And this corresponds to the “three dominions above,” etc. If so, why would we not say that even the bread of the korban has the issue of sleep — i.e., the withdrawal of the intellect — such that Yochanan cancelled the awakeners, as mentioned above?

However, in truth, there is another reason why the concept of sleep does not apply at all to korbanos — and that is because of the dimension of “scent” within the korbanos. For it is written about them: “My bread... the fire-offering of a pleasing aroma to Me.” The root of scent is higher than Nefesh, Ruach, and Neshamah — it stems from the makif (surrounding light) of Chayah and Yechidah, which are not confined within vessels at all.

And this is beyond the concept of bread itself, which only reaches the vessels of the brain — after a higher refinement — as it is written: “Eat, O friends,” etc. And that is where sleep applies — when the food is not yet refined, or is still undergoing refinement. But the aspect of the scent of the food resides in the nostrils — that is, in the essence of the soul, which is higher than the Neshamah that resides in the brain, which is called Chochmah.

And as we observe tangibly — that a strong and pleasant scent rises far above the vessel of the brain and revives the soul with renewed light and vitality, in the delight of the essence. Therefore, even when the intellect has already withdrawn in sleep, the power of scent — when strong and pleasant — has the ability to awaken one from sleep. This ability does not exist in any other fine food or pleasurable delight, only in scent — because scent arouses the inner power of delight that lies in the essence of the soul, which is called Yechidah, etc.

אך הנה עדין אין זה מתיישב שהרוי בקרובנות נקרא
לחמי כו' ומתרבר ועולה בנו כלים דנפשה רוח נפשמה
— מפבד עולה לב ומלב עולה למוח כו' פמו שפבד
המאכל נפהך לך בפבד ועולה לב כו', וכמו שכתוב
בזהר בכללות עניין קרבנותו שהן ברורים דנוגה, שזוה
כמו עניין הצלאת דמאכל ממש, וזהו ג' שליטין דלעילא
כו', ואיך לא אמר בלהם דארנו עניין השנה שהוא
הסתלקות המוחין עד שיווחנו ביטל המעוררים כו'
כג"ל

אבל הנה באלמת בעניין קרבנות יש טעם אחר שלא
יפל בו עניין שנה כל', והוא מצד בוחינת קריין
שבקרבות, בכתיב בהו: “ליחמי לאשי ריח ניחחי” כו'.
ושערש קריין הוא למעלה מבחןת דנפשה רוח נפשמה,
והוא מבחןת מקיף דמיידיחידה שאינם מוגבלים בכלל
כל'.

וזהו למעלה מעניין הלחם עצמו שאינו מגיע רק בכלל
המוח אמר בברור הצלון יותר ולמעלה, הינו כמו
שכתוב: “אכלו רעים” כו', ובזה שזיה בוחינת שנה
בשלא נתברר המאכל או שעומד להתקבר. אבל בוחינת
ריח המאכל הוא בוחינת חותם, דהינו בטעם הפקש
שלמעלה מבחןת נשמה שבמוח שנקרה חכמה.

וכמו שאנו רואים בקהלוש שהריה הטוב והחזק עולה
למעלה מעלה מכל המוח, ומשיב את הנפש באור
וחיות חיש מפש בוחינת הפענוג שבעצם. על כן גם
כאשר כבר נסתלקו המוחין שנה — יש בכלל קריין
חזק וטוב לעזיר מון השנה, מה שאין כה זה בשות
מאכל טוב ובעג, רק קריין לבודו, מפני שנתקער על
ידי קריין כה פנימיות הפענוג שבעצם הנפש שנקרה
ויחידה כו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

Until from there is drawn something like a completely new light of vitality. (And this is the difference between the scent of the incense and the scent of food: the scent of food is only to remove from the intellect the covering that rose from the waste of food, for the root of food is in the brain of Chochmah — only its scent is from the makif of Chayah. But the root of the scent of incense is from the makif of the Yechidah itself, which is called “life of life,” and this is why the scent of the incense is greater than the scent from the korban — and this is the matter.)

And this is what it means: “Let every soul praise Hashem” — this refers to the scent which the soul enjoys and not the body. That is, it resides in the makif surrounding the brain vessels, where the soul dwells. And this is the uniquely elevated quality in korbanos — where it says: “a pleasing scent,” etc.

Just like by Noach’s korban, where it is written: “And Hashem smelled the scent...” and He said, “I will no longer [curse],” etc., because through the scent, it awakens the power of delight in the essence of the Infinite One, blessed be He, and then all the judgments and accusations that rise from the externalities and hindmost aspects of the kelipah are sweetened.

So too it is with a korban — the scent of the offering upon the altar rises ever upward, beyond even the supernal intellects, etc., and it shines a new light from above downward. This is called “**בִּיחוּת**” — from the root **בִּחָה**, to descend.

Therefore, scent has the power to awaken from the state of sleep — not merely preventing the withdrawal of intellect, but rather increasing light, vitality, and delight, like scent that revives the soul.

עד שגמישך משם כמו אור חיota תקש מפש (וזה) הכהפרש בין ריח הקבשם דקטורת לרייח המאכל, דריש המאכל אינו אלא להסיר מון המוחין המכסה שעלה מפסלה המאכל כו, כי המאכל שרשו במוח החקמה, רק שריר המאכל הוא במקיר דתיה. אבל שרש ריח הקבשם דקטורת הוא במקיר דתיה עצמה שנקרה כי (דסין), ובזה גדול ריח הקטורת מריש מון קארבו ודיל.

וזה שאמר: “כל קנשמה תסכל יה” כו — זה הרים קנשמה נហנית ממנה ולא לגוף, כיון במקיר דכל המוח ששם משבון קנשמה כו. וזה עננו המכלה היתרה שבקרכנות שנאמר בנו “רייח ניחקי” כו

וכמו בקרבו נח שכתבו: “וירח ה' את ריח” כו “יאמר לא אסיך עוד” כו, מפני שעיל גדי הרים מתעורר מבחן פה התענוג שבעצם איזוסוף ברוך הוא, ומילא נמתקו פל קדינים ותקטרוגים שועלם מיחזקיות ואחריות דקלפה ג' כו

וכו פמון יובן בקרבו — שרים קארבו שעיל גדי המכלה הוא העולה למללה מללה מבחן המוחין עליונים כו, ומאר אור תקש מלמללה למטה, והוא נקרה ניחוח לשון נחות כו

ועל פן יש בכם הרים לעוזר מבחן שנה — שלא יסתלקו המוחין, אדרבא — יארו בתזקמת אור וחיות ותענוג בריח שמשיב את הנפש כו

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

And there are two advantages: first, the power of a strong and pleasant scent removes all vapors that rose and covered the brain vessels — it cleanses the brain vessels greatly. Second, it draws from the essence of the soul new light and vitality to strengthen the brain, and from the brain it flows to the heart and liver, etc., until even the outer limbs are revitalized — as explained above about the three faculties of brain, heart, etc., which shine from above downward in all their differentiated aspects until the very end.

And furthermore, there is the power of drawing downward through scent — through the second nostril (the second channel of the nose), through which is drawn from the level of “life of life” — that it should flow from the brain to the heart. And this is the meaning of **נִזְהָהָר**, from the expression **נִזְהָהָר רֹוח** (contentment of the heart), as it says: “And he spoke to his heart,” etc. Like a man who smells a pleasant aroma and his soul returns and there is calmness in his heart, too — and this is the explanation.

And all of this is from the burning of the fat and blood. For behold, although fat and blood are physical, nevertheless, this is an elevation and refinement from the physical to the root of the animal souls — first, that it is the level of the Face of the Ox of Asiyah, etc., and similarly higher and higher until it reaches beyond the Face of the Ox of the Chariot of Malchus of Atzilus, etc.

Now, the main fragrance is specifically from the fat, as is known — that this is the main part of the korban, the burning of the fat. And even though it is not a pleasant aroma below, nevertheless, the fat is the choicest part that has been refined from the blood (which is the nefesh). For the part of the blood that becomes fat is better and more select than the part of the blood that is merely the nefesh in the flesh, etc., since this is from the level of pleasure within the soul.

ויש בו ב'益处: שבלע הרעם חזק וטוב — מעבר כל קARDS שבאו ועלו לכפות כל המוח, ומצחצץ כל המוח קצת; והב' — שחויר וממשיך מעוצמות הנפש אויר וסיות קרש חזק המוח, וכן המוח נמשך לב וכובד כו' עד שמתהדרש גם חיות חייזיות כאברים, וכן בג' כוחות קאלו דמוח ולב כו', שמאיר מעליון. למחתו בכל פרטיה הפתחלקות שלם עד סוף הכל

עוד יש כה הממשכה ויריה מון קרייט (בג' ב') שבחטףם שפו נמשך מבחן סיני דמיון כו') — שיפשך מן המוח לב, וזה "ניחוך" לשון "נחת רום" לב, וכן שפתות: "ויאמר אל לבו" כו', כאיש שפירית ריח טוב שפטשוב נפשו ויגע נחתדרום לבו גם כו', וזה כל

וכל זה מהקטרת החלב והדם, דהנה גם שחהלב ודם הון גשמיים — קרי זה בחינת העלה ובירורן מן גשם עד שרש נפשות הבהמות — קראשון שהיא בחינת פני שור דעשה כו', ועל דרך זה עוד למעלה מעלה שהיא למעלה מבחן פני שור שפירכה דמלכות דאצליות כו'.

הנה עקר קרייט הוא מן החלב דזק, פידוע שזיהו עקר הקרקע — בתקטרת החלב. ואה-על-פי שאנו ריח טוב למטה כו', אבל הנה החלב הוא האבקר שנטברר מזם — הוא הנפש כו'. פ' חילק הדם שגעשה מטב חלב — יותר טוב ואבקר מחלק הדם הוא הנפש. שבחיה בשר כו', לפי שזיהו מבחן הטענו שבענש

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

As is known, all fat comes from pleasure — as in the verse: “You have grown fat from delight,” etc. For whoever indulges in pleasures will increase in fat specifically, since the light of delight in the soul is clothed in fat. And therefore, one who delights greatly transforms the choicest part of his blood into fat more than others. As in the verse: “Fat and rich — my soul will be sated,” and there is a proof from the idea that good news causes the bones to become enriched — as with Rabban Yochanan ben Zakkai, etc.

And above, this can be understood from the verse: “All fat belongs to Hashem,” etc. That the burning of the fat of the korban — even though it comes from physical pleasure of a physical animal — nevertheless arouses above a fragrance that ascends to the supernal pleasure, which is called the “pleasing aroma” mentioned earlier.

And this happens through the elevation of the scent of the burning of the fat, which causes the descent of the supernal pleasure — called — from the highest heights downward to the lowest levels. Like the metaphor of a pleasant smell: through it, the soul is filled with pleasure, which then flows downward and downward, etc., as above by the korban of Noach. And this is the meaning of the phrase “a pleasing scent to Hashem” that is mentioned in virtually all the korbanos.

And this is the meaning of “a pleasing scent to Hashem” that is stated by all the korbanos generally. And with this, we can understand the reason why Yochanan the High Priest abolished the “awakeners,” etc. — because the scent of the korbanos awakens from the state of sleep, due to the light of the supernal pleasure that descends into the vessel of the brain of Chochmah, etc., which is called “רִיחַ נִיחָחִי” as explained above.

And therefore, the daily offerings atoned for the sins of the night and the day, for they sweetened all the severe judgments — even those of wrath. As it says: “And He said: no more,” etc. — and this is sufficient explanation.

כ"דווע שפל חלב מתקהנו מון מתענונג, וכמו: "שמנת עבית" כו', שפל בעל מתענונגין יראבה חלב דוקא, לפי שאור המתענונג שבענפיש מלכש בחלב. ועל פון כל בעל מתענונגין יקפק חלק המבחר שבדמו לחלב יותר מזלהו, וכמו: "חלב ודשון תשבע נפשי", וראיה מקשורה טובא. שתקדשן עצם כו', כמו בריב"ז כו

ולמעלה יובן מזה במא שבחוב: "כל חלב לה" כו' — שהקטרת חלב זקרבו, אידעלדי' שהוא בא מתענונג גשמי דבאה גשמית — מעורר למלחה בריחת הקולא מזה לבחינת מתענונג העליון שהוא הנקרא ריח ניחחי. הפ"ל

והוא עליידי' העלה זריהם הקטרת חלב — שגורם לירידת אור המתענונג העליון שנקרה ניחחי, מלמעלה מעלה עד למיטה מטה, עד משל מרים טוב שבחתענונג הנפש — נטמא תענונג וירד עד למיטה כו', ב"ל בקרבו נח כו', ור"ל

זיהו פירוש "ריח ניחח לה" שנזפר בכל הקרוונות בקרך כל. ועם זה יובן הטעם שבטל יותן המערבים כו', לפי שרים הקרוונות מעוררים מkickינת השנה, מפני אור המתענונג העליון היורד בכל מות הקבוצה כו' שנקרה ריח ניחחי ב"ל

ועל פון קי הטעמירים מכפרים על עזון דיללה ויום — שאממתקים כל הדינים קושים דאך, וכמו: "ויאמר לא" כו', ור"ל

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

[NOTE Summary]

This section of the discourse explores the transformative spiritual dynamics of *korbanos* (sacrifices), specifically focusing on the elevation of physicality through the burning of **fat and blood** on the altar. In the earlier part, the Mitteler Rebbe laid out the distinction between times of spiritual “sleep” (galus) versus “wakefulness” (Beis HaMikdash era), showing how sacrifices replace the need for external awakeners (“ha-meorerim”) by inherently arousing Divine will and pleasure.

Now, the Rebbe delves deeper into how the **fragrance** of sacrifices reaches Divine heights. He explains that although the fat (*cheilev*) and blood (*dam*) are physical substances, their elevation through fire draws their source upward — beyond the Face of the Ox (*Pnei Shor*) in the Merkavah, even above Malchus of Atzilus. The key lies in the **cheilev**, which is not only more refined than the blood but is also the physical expression of **ta'anug** (pleasure) within the soul. Just as in the human body, fat is produced from pleasure and indulgence, in korbanos, the cheilev represents the most elevated extract of the nefesh — the distilled spiritual delight from within animal life.

The Mitteler Rebbe then makes a radical assertion: though the cheilev comes from **physical** animal pleasure, once elevated and burnt, it **arouses Divine pleasure**. This is the deep meaning behind the phrase “**רִיחַ נִיחֹוח לְהָ**” — “a pleasing aroma to Hashem.” The pleasure of the Divine (Atzmus) is activated by the scent of the cheilev, drawing down an **entirely new light** and **sweetening harsh judgments** — just like after Noach’s offering, when Hashem vowed never to curse the earth again.

This clarifies why **Yochanan Kohen Gadol abolished the “awakeners”** who cried “Awake, why do You sleep?” — because in the time of the Beis HaMikdash, the Divine was **not asleep**. The korbanos themselves functioned as awakeners, arousing **essential pleasure** within Hashem through their spiritual aroma. Thus, the regular daily korban tamid offered at dawn and dusk served as cosmic resets, sweetening all harsh decrees — even those rooted in Divine anger — by reaching the deepest levels of **ta'anug**.

Practical Takeaway

Even though we no longer offer physical sacrifices, the spiritual dynamic remains. When a Jew transforms their own physicality — their bodily desires, their worldly pleasures — into something holy and elevated (such as through passionate prayer, refined eating, or charitable acts), they are performing the inner work of korbanos. The more refined the offering — the more it reflects a personal “cheilev” drawn from one’s pleasure and delight — the more it can reach the “**רִיחַ נִיחֹוח לְהָ**” within oneself and Above.

In times when Hashem feels “asleep,” distant, or unresponsive, we must remember that the awakening does not require shouting. The true “awakening” comes from offering the best of ourselves with sincerity and pleasure. This uplifts us, sweetens judgment, and draws a new Divine vitality into every part of our life.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

Chassidic Story

In the days of the Mitteler Rebbe, a wealthy chassid who had recently turned to a more refined spiritual path came to Lubavitch and asked for guidance. The Rebbe instructed him not to fast or withdraw, but to **eat fine meals with kavanah**, using the joy of eating as a vehicle to serve Hashem. The chassid was puzzled, expecting rigorous asceticism. But the Rebbe explained: “When your pleasure is redirected to holiness, it rises like the cheilev of the korbanos — a pleasing scent before the One Above.”

Years later, during a famine, this chassid became the central pillar of tzedakah in his city. He would say, “The Rebbe taught me how to make my fat holy. Now I try to help others live — so they too can offer themselves with joy.”

(Source: *Shemuos Vesippurim*, vol. 1, entry on the Mitteler Rebbe) **END NOTE**

However, according to the above, that the *tamidim* offerings, because they are “a pleasing aroma,” therefore contain no aspect of sleep, and therefore Yochanan abolished [the awakeners] — if so, even now, in this time of exile, since prayers were instituted in place of the *tamidim* offerings (as is known), it should follow that prayer — both *Shema* and *Shemoneh Esrei* — would also awaken from sleep, etc. And yet this is not the case, for exile is still called “sleep,” even when one prays with intention. Only through the reading of the Torah specifically does one awaken the higher state of sleep, as it is written: “Let Me hear your voice” — specifically the voice of Torah (as it says, “there is none who calls upon Your Name”), and not the voice of prayer.

However, we must first explain how there is also a concept of “pleasing aroma” (*rei'ach nichoach*) in prayer, since prayers were instituted in place of the *tamidim* offerings. (And still, prayer does not atone for the sin of neglecting Torah study as the *tamidim* did. On the contrary, prayer without Torah is nothing, as it is written, “And the Chayos ran and returned,” and prayer is called “temporal life” [*chayei sha'ah*], while Torah is called “eternal life” [*chayei olam*], as it is said: “For one who prolongs his prayer — it causes rest,” etc. And since the destruction of the Temple, one only has the four cubits of halacha in place of the Beis HaMikdash and the sacrifices, as explained above.)

אך הנה לפ"י כנ"ל בפמ"דין מפנֵי שָׁהוּ לְרִיחַ נִיחּוֹךְ כֵּי
איין בָּזָה בְּחִינָת שָׁנָה כָּלֵל וְעַל פָּנֵי בִּיטָל כֵּי, אָם כִּי גַּן גַּע
עֲכַשׂ וּבְזַמָּן הַגְּלּוֹת הַרִּי הַתְּפִלּוֹת בַּמְקֹם פָּמִידִין כִּידּוּע
וְקִיה רָאוּי שְׁתַהְנֵה הַתְּפִלָה שֵׁם שְׁמִים וַיְשָׁמֹנָה עַשְׂרָה
מְעוּרָת לְשָׁנָה כֵּי, וְאַיִן כֵּן שְׁהִרְיָה הַגְּלּוֹת נִקְרָאת שָׁנָה
גַּם כְּשַׁמְתְּפִלְלִים בְּכָנָה, רַק עַל יְדֵי קִרְיאַת הַתְּבָרָה
דָּקָא מַעֲוָרָר לְבַחִינָת שָׁנָה עַלְיוֹנָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב
הַשְׁמִיעָנִי אֶת קָוָלָךְ — קָוָלָא דָאָרְיִיתָא דָקָא (וְכִמוֹ
שְׁכַתּוֹב אֵין קוֹרָא בְשָׁמָךְ) וְלֹא קוֹלָא דְצַלּוֹתָא.

אך הנה ייש לְהַקְדִּים תְּחִלָה אֵיךְ שִׁישׁ בְּחִינָת רִיחַ נִיחּוֹךְ
גַּם בְּתְפִלָה, מַאֲחָר שְׁתִפְלּוֹת בַּמְקֹם פָּמִידִין תְּקִנּוֹם (יעל
כָּל זֹאת אֵין הַתְּפִלָה מְכַפֵּרָה עַל עַזְבָּל תּוֹרָה
כִּפְמִידִין, אֲדָרְבָא תְּפִלָה בֶּלָא תּוֹרָה אֵינָהּ כְּלָוּם, וְכִמוֹ
שְׁכַתּוֹב “וְהַחִיּוֹת רְצֹוֹת וְשׁוֹבָב”, וְתְפִלָה נִקְרָאת תִּי שְׁעָה
וְתּוֹרָה נִקְרָאת תִּי עַזְלָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב “לְמַאֲרִיךְ
בְּאַלּוֹתָא מַנְנִיךְאָ” כֵּי וְאַיִן לוֹ בְּעַזְלָמוֹ רַק ד' אַמְותַ שָׁל
הַלְּכָה בַּמְקֹם בֵּית הַמִּזְבֵּחַ וּקְרָבָנוֹת כְּפֶלֶג).

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשִׂיָּה בְּהַר סִינִי כו'

For it is stated in the Zohar: "At the time of prayer — it is a time of battle," and as it is written, "With my sword and with my bow" — which the Targum translates as "with my prayer and my plea." And it is further stated in the Zohar: "He who slays the serpent is given the King's daughter — this refers to prayer." For the essence of prayer is the pouring out of the soul — a total nullification of the self — and this is the idea of subjugation and transformation (*iskafya* and *ishapcha*), where *iskafya* is like a baal teshuvah who struggles against his inclination, etc.

who subdues his evil inclination, as it is said, "Who is mighty? One who conquers his inclination." This requires might and very great strength, that one should be able to conquer and subdue the force of his *yetzer* (inclination), which is harsh and burns like fire, and yet he conquers it and does not allow it to act upon the desires of his heart — even in mere thought, etc. Therefore, *ba'alei teshuvah* (penitents) are called "mighty in strength," etc., and as it says in the Zohar: "Because they draw the Holy One, blessed be He, with greater force," etc. Meaning: with greater might, for by conquering their evil inclination, they arouse above a flow that is drawn with exceedingly great strength — higher even than the flows drawn by the righteous.

Proof is found in the fact that Rabbi [Yehudah HaNasi] cried over the *Raavad*, whose soul left him in weeping, etc. And therefore, the righteous cannot stand in the place of *ba'alei teshuvah*. Similarly, this applies even to someone who repents from indulging in permissible pleasures — that he stands opposite his physical nature in all negative traits — and even in positive deeds, such as performing the mitzvah of charity to the poor beyond what is natural for him. If he is miserly, he will give far more than his usual nature.

זהנה אמר בזוהר דשעטתא דצלוּתא שעטתא דקערבא, וכמו שכתבוב "בְּתִרְבִּי וּבְקַשְׁתִּי", ותרגםו באלוּתִי וּבְכֻעוּתִי, ואמר עוד בזוהר: מאן דקיטיל לחויא יקביין ליה ברפנא דמלפָא — זא צלוּתא כו'. זהנה עקר הטעפה דיא שפיכת הנטש — שהוא בטול העצמות מפל וכל כו', נזהו בcheinת אתפפָא ואתהפקָא כו', אתפפָא דיא כמו בעל תשובה מplash שצע"ג אין יכול כו'.

ששהוא הכבש את יצירנו, וכמו שכתבוב: "איזה גבורת הכבש כו", שיש בזה אבורה וכלה גדול וחזק מאד, שיזוכל לכבש ולהכניע כל יצירנו הקשה ובווער כאש, והוא פוקשו ואינו מניחו לאעול למאוות לבו גם בהרהור בעלה מא כו, ועל כן בעלי תשובה בזוהר משומן דמשכי ליה לקודשא כו, וכמו שכתבוב בזוהר מושום דמשכי ליה לקודשא בריך הוא ביהילא יתרו כו, פירוש ביהילא יתר — בגבורה יתרה — שפוקשים יצורם קרע מעוררים למלعلا המשכה שנמשכת בגבורות עליונות מאד כו' שלמעלה מהמשכות דצדיקים כו'.

ונראה ממה שבסנה רבי על הראב"ד שיאאה נמשתו בעבי כו, ועל כן צדיקים אינם יכולים לעמוד במקום בעלי תשובה. וכקגונא גם במי שעוזה תשובה על פאות התר, לעמוד נגד טבע גופו בכל המזרות הרעות — וגם במעשיה הטוב — כגון לקאים מצות ארקה לעניים ביזמר מכך טבעו. אם כייל הוא — יפזר ביזמר קרבנה מדרכו ומטענו

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

And likewise with other mitzvos, such as Torah study — as it is said: “One who reviews his learning one hundred times is not comparable to one who does so one hundred and one times.” That one extra time is beyond his natural habit, like wine sold at eleven *zuz* (coins), which demonstrates that he has stood against his nature. This is the main intent of subjugating the evil that is rooted in the natural tendencies of the body — in all matters, both negative and positive, and all undesirable character traits — even if they are not prohibited by Torah, such as arrogance, cruelty, anger, contentiousness, etc.

And this is what is called *oved Elokim* — specifically, as it says: “And you shall return and see the difference... between one who serves G-d and one who has not served Him.” Meaning, *oved Elokim* is one who rectifies and elevates the externals of the Divine Name *Elokim* that have fallen below — down to the coarseness of nature (for the numerical value of *Elokim* is the same as *haTeva*, nature).

And this will be understood with additional clarification by first explaining what our Sages said: “Those who rejoice in suffering, and are insulted but do not insult in return, hear their shame and do not respond — of them the verse says: ‘And those who love Him are as the sun going forth in its strength.’” At first glance, how is this verse relevant to the concept of being insulted and not retaliating, etc.?

But the matter is, as is known in the explanation of the verse “For a sun and a shield is the Lord *Elokim*,” that the name *Elokim* is like a shield and covering that conceals and hides the name *Havayah*. And in the future, “the Lord will bring out the sun from its sheath,” etc.

And when one subdues his inclination and transforms his coarse nature — rectifying it back to its original root in the externality of the name *Elokim* — this is what is called *oved Elokim*, as explained above. Then it is said of him: “And those who love Him are as the sun going forth in its strength.”

וכו כמו כן בשאר מצוות, כמו במצוות תורה – שאמרנו: “אינו דומה שונגה פרקו מאה פעמים למשנה אותו מאה אחת פעמים” – שהפעם היותר הוא מופיע טبعו, בחרםabi זויי כו’, הרי זה עומד נגד הטעב שלו. וזהו ערך המכוון להכפיה ל clues שבטעב טוב, ובכל המודעות גוףיו דוקא – בכל הקרים – בסור מרע ועשה טוב, ובכל המודעות המגוננות – אף על פי שאינם אסורים מן התורה – כמו התנשאות ואכזריות וכעס ונזוכה כו’ וכחנה.

וזהו הנזכר עובד אלקים דוקא, כמו שכתבו: “ושבקם וראיהם בין כו’, בין עובד אלקים לאש לא עבד כו”, פירוש: עובד אלקים – הוא המתכוון ומברר לחיצונים דשם אלקים שגלו למיטה עד התגנחות הטעב ((שאלקים גימטריא הטעב)).

ויבנו זה בთוספת ביאור בהקדמים ענין מה שאמרו זיל על השםם ביטורי ונעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משבים עליהם – הכתוב אומר: “ואקביו מצאת השם בגבורה”, ולכךורה מה פסוק זה שיר לענין נעלבים ואינם עולבים כב”ל

אבל הענן – הוא כידוע בפירוש: “כפי שמש ומגן ה אלקים”, שם אלקים – הוא כמו מגן מגן ונגרתך לשפטות ולحسابך על שם הוי, ולעתיד ה יוציא חמה מפרטקה כו’.

וכשכו בש יצרו מהפך הטעב הגס שלו – שמתכו לשרשו הראשון של הטעב שהוא בחיצוניות דשם אלקים – שנזכר עובד אלקים כב”ל – או נאמר עליון: “ואקביו מצאת השם בגבורה”.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

<p>That is, the “sun” refers to the light of the name <i>Havayah</i> above, and the might of that sun is specifically when it comes forth from its sheath — which had covered it and limited its radiance. Its true strength is in its forceful emergence: “as the sun going forth in its strength.”</p>	<p>פירוש: “שְׁמֹשׁ” – הוא אור דשם הויה למעלה, ו”גבורתו” של שמש זה – היא כשוייצא מברתיקו הפטיר וגובל עלייו מלך איר – בתקף זוקא – זהו: ”כיצאת השם בגבורתו זוקא”.</p>
<p>And this power and might of the sun, which is the intense strength of the name <i>Havayah</i> bursting forth from its sheath — i.e., from the lower aspect of <i>gevurah</i> — is specifically through <i>gevurah</i> below. This is like: “Who is mighty? One who conquers his inclination,” in refraining from evil and transforming his nature from evil to good, even in permissible desires — as in “Sanctify yourself with what is permitted to you.”</p>	<p>וכך וגבורה זו של שמש – שהוא תקף גבורה עלונה של שם הויה – ליצאת מברתיקו שהוא שם אלקים הוא על ידי בחינת הגבורה שלמטה זוקא. והוא כמו: ”איזהו גיבור? הכבש את יצרו” – בסור מרע – להפוך הטבע מרע לטוב, גם בתאות התר – כמו: ”קדש עצם במקטר לך” כו</p>
<p>To rule over the spirit of desire and restrain it, until his heart is always under his control. Through this, the first root of nature — namely, the harsh <i>gevurot</i> of <i>Nogah</i> — is subdued in its root above in the supernal <i>gevurot</i> of the name <i>Elokim</i>, etc.</p>	<p>למשל קרים הפתאות ולעוצרו עד שייהיה לפו ברשותו – תמיד כו, קרי בה נקבע שרש הראשון של הטבע – שהן גבורות הקשות דנוגה – בשרשו בגבורות. אלונות דשם אלקים כו</p>
<p>So that it will not conceal the light of the name <i>Havayah</i> at all — and then the name <i>Havayah</i> will prevail. This is the aspect of <i>gevurot</i> within <i>chesed</i> specifically, as in “for His kindness has prevailed upon us.”</p>	<p>שלא יסתיר לאור דשם הויה כלל, ואז יגבר שם הויה – שזו בבחינת גבורות שבתקף זוקא, וכו': ”כ"י גבר עליינו חסדו”.</p>
<p>Similarly, “as the sun going forth in its strength” is the intense force of <i>chesed</i> in its might — that it should prevail and go forth to shine in full revelation without any concealment.</p>	<p>כה ”כיצאת השם בגבורתו” – הוא תקף כח הפסד בגבירותו – שיגבר ויצא להoir בגליו – רק בלא העלם כלל.</p>
<p>And above, this refers to the overpowering of the supernal kindnesses of the name <i>Havayah</i>, in the level of <i>Sovev Kol Almin</i>, that they should emerge and flow downward all the way below — to shine the light of <i>chesed</i> even into darkness and gloom, so that no harsh judgment or accusation could obscure its light at all.</p>	<p>ולמעלה – הנה בבחינת התגברות החסדים עלינו – דשם הויה – בבחינת סובב כל עליון – שיציאו וישפיע עד למיטה מיטה – להoir אוור הפסד גם בחשד ואפילה – שלא יחשיך אוור כל דין קשיה וקטרוג כל כי, מכך תגברת אוור הפסד.</p>
<p>As in the phrase “for His kindness endures forever” — which we say on Shabbos, as is known — and this is the idea.</p>	<p>וכמו: ”כ"י לעולם חסדו” – שאומרים בשבט פידוע – ורק"ל.</p>
<p>And this is why this verse, “and those who love Him are as the sun going forth in its strength,” is said about those who are insulted and do not insult in return, etc. — for they are mighty over their nature, accepting their humiliation, enduring it, and remaining silent.</p>	<p>ונזהו שאמר על הנעלבים כו פסוק זה: ”ואלהיו כו” – לפי שהם גבורים על הטבע – ומקבלים עולם נסובלים ושותקים.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשָׂוִיה בְּהָר סִינִי כֹּו

<p>Similarly, those who rejoice in suffering — for all these are harsh judgments branching from the externality of the name <i>Elokim</i>, as is known.</p>	<p>וכו הָשָׁמָחִים בִּיטּוּרִים כֹּו — שֶׁכֹּל אֶלְהָ קָטוּרָגִים קָשִׁים — שְׁמַפְּסָתָעִים מְחִיצָׁנוֹת דִּשְׁם אַלְקִים — פִּידּוּעַ</p>
<p>And when they subdue their spirit and accept the suffering or curses and shame with love and willingness — through this, the power of judgment is sweetened at its root.</p>	<p>וְכַשְׁפּוּכִים רַוַּחַם וּמַקְבִּלים הִיטּוּרִים אָז קָלְלוֹת וְחֶרְפּוֹת בְּאֶחָבָה וּרְצֹן — עַל יְדֵי זֶה נִמְתַּק כַּח הַדִּין בְּשָׁרֶשׁוֹ</p>
<p>And the light of the kindnesses of the name <i>Havayah</i> prevails, emerging from the sheath of the name <i>Elokim</i>. And this is what the verse says of them: “and those who love Him” — meaning love that includes <i>gevurah</i> specifically — which is “as the sun going forth in its strength,” specifically, as explained above.</p>	<p>וַיִּתְגַּבֵּר אָוֹר הַחֲסִידִים דִּשְׁם הוּא לְצֹאת מִנְרָתִיק דִּשְׁם אַלְקִים, וְזֶה שָׁאָמֵר עַל יְמֵם הַכְּתוּב: “וְאֶחָבָיו” — אֶחָבָה דְּכָלֹלה מְגֻבָּרָה וּזְקָא — שֶׁזֶהוּ “כִּיצְאַת הַשְּׁמָשׁ בְּגִבּוּרָתוֹ” זְקָא — כְּנָ"ל — וּקְ"ל</p>
<p>And with this will also be understood what is said regarding prayer — that “he who slays the serpent ties it to the legs of the feminine,” which are harsh <i>gevurot</i> of <i>Kelipas Nogah</i> that incite the woman, etc., through subduing and transforming in turning away from evil and doing good, etc.</p>	<p>וְבָזֶה יוּבֶן גַּם כֵּן מֵה שָׁנָאָמֵר בְּעַנֵּינוּ הַתְּפִלָּה — קְ"מָאָן דְּקָטִיל לְחָיוֹא קָטִיר לְרָגְלֹהִי דְּנוֹקְקָא”, שֶׁהוּ בְּחִינַת גְּבוּרוֹת קָשּׁוֹת דְּקָלִיפָּת נִזְגָּה דְּמַפְתָּנוֹ לְאַתְּתָּא כֹּו. בְּאַתְּפִפְּיָא וְאַתְּהִפְּכָא בְּסָורְמָרָע וְעַשְׂהָ טָבָ כֹּו</p>
<p>This is what is called <i>oved Elokim</i>, as mentioned above. “They give him the daughter of the King” — meaning the name <i>Adnus</i> and the name <i>Elokim</i>, which are the level of <i>Malchus</i>, which is called “prayer,” as it says “and I am prayer,” etc.</p>	<p>שְׁנָקְרָא “עֹבֶד אֱלֹקִים” כְּנָ"ל — “יִהְבִּין לְהָ בְּרָתָא דְּמַלְכָא” — שֶׁהוּא שֵׁם אֶ-דְּנָי וְשֵׁם אַלְקִים, שֶׁהוּ בְּחִינַת הַמְלָכוֹת — שְׁנָקְרָאת “תְּפִלָּה”, וְכָמוֹ שְׁכָתוֹב: “וְאַנְּיָה’. תְּפִלָּה” כֹּו</p>
<p>And the meaning of “they give him” is that it becomes included within the name <i>Havayah</i>, and it will no longer serve as a concealment at all. He will then be able to draw down — even into <i>Malchus</i> — all levels of the good kindnesses from the essential simple delight in the Essence of the Infinite One, blessed be He, into all the worlds of <i>Atzilus</i>, <i>Beriah</i>, <i>Yetzirah</i>, and <i>Asiyah</i>, down to this lowly world itself.</p>	<p>וְפִירּוֹשׁ “יִהְבִּין לְהָ” — שְׁתַּכְלֵל בְּשֵׁם הוּא, וְלֹא תְּהִנֵּה לְבִחִינַת מִסְתָּרָכָל — וַיּוּכֶל לְהַמְשִׁיךְ גַּם בְּמַלְכוֹת כָּל בְּחִינַת אָוֹר הַחֲסִידִים הַטוֹּבִים שְׁבָעָצָמוֹת פְּעָנוֹג הַפְּשָׁוֹת בְּעָצָמוֹת אַיְ-סָוֹף בְּרוֹדְהָוָא — בְּכָל הַעוֹלָמוֹת דְּאַבְּיָעָ"ע — עד לְעוֹלָם כְּזֶה הַשְּׁפֵל מִמְּשׁ — וּקְ"ל</p>
<p>And behold, just as through the aspect of <i>gevurot</i> — to subdue one’s inclination, or when a person is insulted and remains silent, and the like — one arouses the supernal <i>gevurah</i> within <i>chesed</i> of the name <i>Havayah</i>,</p>	<p>וְהַנְּהָ, כָּמוֹ שְׁעַלְדִּיקִי בְּחִינַת גְּבוּרוֹת — לְכַבֵּשׁ יָצָרוֹ, אוֹ גְּעַלְבִּים וְשׁוֹתְקִים וְכַיּוֹצָא בְּהָ — מַעֲוָרִים לְבִחִינַת גְּבוּרָה עַלְיָנָה שְׁבָחָסֶד דִּשְׁם הוּי</p>
<p>so too, through the aspect of <i>chesed</i> when performed with strength and exceeding effort beyond the natural measure — such as through acts of charity and great kindness — one arouses above the <i>gevurah</i> within the supernal <i>chesed</i>, to cause His kindness to prevail far beyond the measure.</p>	<p>כֵּה, עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַחֲסִידִים — כִּשְׁיִיעַשָּׂה גְּבוּרָה וּבְכָה יִתְּרַה עַל הַמְּדָה — כָּמוֹ עַל-יְדֵי צְדָקָה וּמַסֵּד גָּדוֹל — גַּתְעֹוֹר לְמַעַלָּה בְּחִינַת גְּבוּרָה שְׁבָחָסֶד עַלְיָוָן — לְאַבְרָהָם כִּי מִפְּרָט הַמְּדָה קָרְבָּה</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשׂוֹתָה בְּהָר סִינִי כֹּי

<p>As it is written, “for His kindness has prevailed upon us,” in order that the letter <i>dalet</i>, which is <i>malchus</i> — which has nothing of its own — should receive only from the side of holiness, in a manner that there is no nurture to the external forces at all, because they are entirely driven out due to the overwhelming light of <i>chesed</i>.</p>	<p>וכמו שכתבו: “כִּי גָּבָר עַלְינוּ חָסְדוֹ” – לחיות ח”ס דל”ת – בבחינת הפלכות – קלית לה מגרמה כלום – פ”, באפ”ו שלא היה ניקה לחיצונים כלל, מפני שיגרשו לגמרי מצד התגברות האור זהס</p>
<p>As it is written, “Your right hand, Hashem, crushes the enemy,” and also, “Your right hand, Hashem, does valor.” Likewise it says, “Arise, Hashem, and Your enemies will scatter.” “Arise” refers to the overpowering of the kindnesses, etc. And this is sufficient explanation.</p>	<p>וכמו שכתבו: “יְמִינְךָ הַתְּרוּצָא אֹיְבָ”, וכן: “יְמִין הָעֹשֶׂה חָילָ” כו’, וכן פתוב: “קָוָמָה הִי וַיִּפְצֹחָ אֹיְבָ” – “קָוָמָה” בהתגברות החסדים כו’ – וק”ל</p>
<p>And with all this, the matter of “רִיחַ נִיחֹוחַ” (<i>pleasing fragrance</i>) in prayer — which stands in place of the <i>Tamid</i> offerings — will be understood: when a person nullifies all of his selfish and foreign desires, desiring only Hashem alone, through the power of <i>gevurot</i> specifically as explained above, this produces the aspect of fragrance that rises upward with intensity and strength, to arouse the power of the supernal delight.</p>	<p>ובכל זאת יובן עננו ריח ניחוח שבחפלה שבמקום תפידין, כאשר מתבטל כל עצמיות רצונותינו הזרים רק לה’ לבדו בבחינת גבורות דוקא כנ”ל, על-ידי זה ה נעה בבחינת ריח קעולה בבחינת גבורות ותקוק ולעוזר פה. הטענו העליזו.</p>
<p>That delight then flows downward in abundant kindness, with an intensified force, which is called “<i>Nichoach</i>” (<i>pleasing</i>) as explained above. And this comes through the <i>gevurot</i> below — in the battle of prayer — as one overcomes his evil inclination.</p>	<p>שיפשך ברב חסד בתגברות שנתקרא ניחוח כנ”ל, והוא על-ידי גבורות שלמטה במלחת ההפלה שמתגבר על יצרו.</p>
<p>And this is hinted to in the 248 words of the <i>Shema</i>, and the eighteen blessings of prayer — that “he who slays the serpent” is given “the daughter of the King,” which is <i>Tefillah</i>, the revelation of the light of <i>Havayah</i> in <i>Adnut</i>, as explained above. And this is sufficient explanation.</p>	<p>והוא בرم”ח פיבין דק”ש ובבקשות ייח של תפלה כו’, דקטיל לחויא יקבין לה ברפה דמלכא, לא אלומא – ששהוא גילוי אור הו’ באדי כנ”ל – וק”ל.</p>
<p>And according to this, even the prayers of today atone for the sins of day and night, just like the <i>Tamid</i> offerings.</p>	<p>ולפי זה, גם על-ידי ההפלות דעתךשו מכך רין על עונות של יום ולילה – כמו על-ידי הטענו.</p>
<p>However, since this only happens in the spiritual realms above and not in the lower physical world — for <i>Tefillah</i> is like a ladder whose head reaches heaven — therefore, below in the physical world, the judgments are not sweetened at their root like with the <i>Tamid</i> offerings, which involved actual physical fat and blood.</p>	<p>אבל, מפני שאין זה רק ברוחניות למעלה ולא למטה – כי ההפלה נגראת סלם שראשו בשמים – על כן למטה מטה, אין כדי נקדים נקדים נמתקים בשרם כמו על-ידי הטענו שחיי מקריבים חלב ודם גשמי כו’.</p>
<p>Rather, this full atonement comes only through the mitzvah of Torah study, for the reasons explained above. And this is sufficient</p>	<p>רק על-ידי מזות תלמוד תורה דוקא – מטעם הנו”ל – וק”ל. (וכמו שיתבאר בפירוש עלת פמיד העשויה בהר סיני דוקא כו’).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פסיד העשוייה בהר סיני כו

explanation. (As will be explained later in the interpretation of “the continual elevation which was made at Mount Sinai,” etc.)	
And this is the meaning of “the continual elevation (<i>Olas Tamid</i>) made at Mount Sinai...”—that it had already been “made” at Mount Sinai, even though the section regarding the Tamid offering had not yet been stated. For behold, everything mentioned above about the idea of prayer and the Tamid offerings during the time of the Beis HaMikdash—which are called “a pleasing fragrance”—had already been “made” at Mount Sinai: that they would be for a pleasing fragrance to Hashem.	וזהו עלת פסיד העשוייה בהר סיני כו – פירוש: העשוייה מכביר בפ"ס, אפר-על-פי שלא נאמר עדין. פרשת הפסיד כלל כו
All the korbanos—both the Tamid offerings and the present-day prayers—had already been completed there, even before the command of the Tamid was spoken. If the continual burnt offering had not already been “made” at Mount Sinai, the Tamidim would not have been for a pleasing fragrance.	זהנה כל הפל בענין הפטלה והפטידין שבזמן בית הפקידש – שנקראו רית ניחום – כבר קיתה היא עשוייה בפ"ס, שיקו לרית ניחום לה' כל הקרבנות – דתמידין. וחתיפות דעתך – קדם שנאמר פרשת הפסיד
If not for the fact that the Tamid offering was already made at Mount Sinai, the offerings would not have been a pleasing fragrance, etc.	אלו לא שעולה פסיד זו כבר עשויה בפ"ס – לא קי. הפטידין לרית ניחום כו'
To explain this: at first glance, what is the connection of this to Mount Sinai? And why are the offerings—specifically the Tamid—tied to it?	וביאור הענין: שלכזורה מה שכוכות זה לה'ס, ולמה מוצאות קרבנות דתמידין זו קא כו'
One must first introduce the root of the concept of Matan Torah, as it is written: “And Hashem descended upon Mount Sinai...” Why was such a great descent necessary?	הנה יש להקדים תחלה בשרש ענן מטה תורה, דכתיב: ונירד ה' על ה'ס כו – ירידת גודלה זו, לאיזה טעם קיתה כו'
It is known that at Matan Torah there was a revelation of the essence of the Infinite One (Atzmos Ein Sof) itself, from the inner level of divine delight and supernal pleasures, uniting with the innermost core of man’s own essence.	ל להיות ידו שבמ"ת קיה בחינת גילוי אור מהותו ועצמותו של אונ-סوفي ברוחו הוא ממש – מבחינת פנימיות הטענה ושבועים העליונים
This was united directly with the core of man’s wisdom in the “Anochi” declaration—Anochi Mamash (truly I), that cannot be grasped by any external force, referred to as “the concealed of all concealed,” for no thought can grasp Him at all.	שיחאה מפש בפנימיות כנ' חכמתו העצמית האמיתת אני כו – אנכי ממש – שלא ידע ליה בר מניה כו – שנקרא סתימה לכל סתימין, דלית מתחנה תפיסא ביה כלל כו'

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>And the Jewish people, standing at Mount Sinai, received this revelation of the innermost light and essence of the Infinite One Himself, face-to-face, as it is written: "Face to face Hashem spoke with you..."</p>	<p>וישראל שעמדו ביה"ס וקיבלו הארץ אוֹר פְּנִימִוֹת ועצמות דיאוֹנְדוֹסָפָרְרוֹק הָוָא מְפַשָּׁ – בבחינת פנים בפנים, כמו שכתוב: פנים בפנים דבר ה' עמכם כו'.</p>
<p>And this was the reason for such a great descent—because the ultimate purpose and final action in mitzvos and good deeds below in Israel had risen in the supernal thought, will, and delight of Atzmus itself.</p>	<p>והפה זו היה סבת ענן ירידה זו פְּלִיכָה, מפנֵי שׁוֹסָה מעשה דתורה ומצוות בפועל מפַשָּׁ בישראַל, הוּא שׁעַלה במאחָבָה וברצון ובתענוג הפשוט שבמהותו עצמותו מפַשָּׁ.</p>
<p>As it is stated: Hashem desired to have a dwelling below — for Himself — specifically through action and deed, as is known. And this is the reason for the great descent — that Hashem descended upon Mount Sinai in His glory and essence, in the aspect of inwardness of Atzmus revealed below in the speech of Torah, as it is written: "And Elokim spoke..."</p>	<p>וְהִוא מֵה שְׁכַתּוּב: שְׁנַתְּאֹהֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּמִתְּהוֹנִים – לוֹ מְפַשָּׁ – בְּסָמָ"ע דָוָקָא, פִּידּוֹעַ. וְזֹה טָעֵם ועֲנָנוּן הַיְּרִידָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת – שִׁירַד ה' עַל הַס בְּכֻבּוֹד וּבְעָצָמוֹ, כְּמוֹ שְׁהִיא אֲבָהָה בְּבָחִינָת פְּנִימִוֹת עצמות אַיּוֹסָפָר לְמִתְּהָבְגִילֵי הַדְּבָרָה, וְכְמוֹ שְׁכַתּוּב: נִידּוֹבָר אַלְקִים כו'.</p>
<p>And Israel too received this within themselves, in revealed form, their souls in their bodies. And it is known and explained above about the threefold bond: Torah is bound to Hashem, and Israel is bound to Torah—these exist in two levels: the concealed and the revealed.</p>	<p>וישראל קיבלו גַּם-פָּנִים בְּתוֹכָם גַּם בְּגִילֵי – גַּשְׁמוֹת בְּגּוֹפִים. וַיְדֹעַ וְמִבָּאָר לְמַעַלָּה בְּעֲנָנוּן גַּי קְשָׁרִים: אוֹרִיתָה מִתְּחַשְּׁרָא בְּקוֹדְשָׁא-בָּרְיךָ-הָוּא, וישראל מִתְּחַשְּׁרָוּן בְּאוֹרִיתָה – שְׁהָם בְּשַׁתִּי מִדְּרוֹגֹת: סְתִים וְגִלְיאָה.</p>
<p>So too, at Matan Torah, the souls of Israel were bound with the divine speech of Anochi and Lo Yihiyeh Lecha, which they heard directly from Hashem Himself. They received both the concealed delight and essence of Torah, and also the revealed aspect of speech.</p>	<p>וְכֹה היה בְּמִ"ת: שְׁנַתְּחַשְּׁרָוּן בְּשַׁמּוֹת יִשְׂרָאֵל בְּדִיבָּר דָאָנָכִי וְלֹא יִהְיֶה לְזָה, שְׁפִי הַגְּבִירָה עֲצָמָה שְׁמָעוּ – בְּשַׁתִּי מִדְּרוֹגֹת: סְתִים וְגִלְיאָה.</p>
<p>That is, just as Israel ascended into the supernal thought, and Torah is rooted in the supernal wisdom, they therefore received both the innermost delight and essence (the hidden pleasure), and the outer speech (the revealed commandments) that emerged from Hashem's mouth.</p>	<p>וְהִינֵּנִים כְּשִׂיעָרָאֵל עַלְוָה בְּמִחְשָׁבָה הַעַלְיוֹנָה, וְאוֹרִיתָה בְּתוֹשָׁה אַלְיוֹנָה – הַרִּי קִבְּלָי בְּבָחִינָת פְּנִימִוֹת הַתְּעִנָּוג וְשַׁוּשָׁעִים הַסְּתוּם שְׁבָתָרָה, וְגַם בְּבָחִינָת גָּלִיא – בְּדִיבָּר שְׁיִצְאָ מִפְּי ה' בְּאָמָר אָנָכִי כו'.</p>
<p>The beginning is bound with the end, for the end action in mitzvos is what rose in the primal divine thought. And this is sufficient explanation.</p>	<p>וְגַעַז תְּחַלְתָּן בְּסָפָנו דָוָקָא, לְפִי שׁוֹסָה מְעֵשָׂה עַלְהָה בְּמִחְשָׁבָה פְּתִיחַתָּה כְּפָנַי – וְקִילָּה.</p>
<p>And this is the meaning of the verse: "<i>The continual burnt-offering that was made at Mount Sinai.</i>" That is, all of the future elevations and refinements of the 288 sparks (רְפָ"ח) through</p>	<p>וזה מ"ש עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי, פִּי כָּל מָה שְׁהִי בְּחֵי הַעַלָּה וּבְיוֹרָרִים דָרְפָ"ח כו' בְּכָלְלוֹת המצוות בְּסָוּמָ וְעַט בְּהַחַד וְהַגְּנָאַל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

<p>the totality of mitzvos, both in action and in speech and thought, through the love and awe mentioned above—</p> <p>—this was already rooted in the source of the mitzvos. And this is what is called “<i>continual burnt-offering</i>” in general (as will be explained). It was already “made” at the time of Matan Torah, in such a way that it would always ascend as a pleasing fragrance to Hashem, continually, through the refinement of the forces of kelipah nogah, in action, thought, and speech, in every generation through whatever deeds they would do.</p>	<p>בשער המצוות שזו הנק' עלות פמ"ד בכלל (כמש"ה) היא העשוייה מכבר במ"ת שיעלה לרייח ניחוח לה' פמ"ד מבחן הבהירים דק"ב בס"מ וע"ט בכלל אשר יעשוו דור אחר דור שהוא עננו הפתמידין בכלל שנקרא עלות פמ"ד דוקא.</p>
<p>However, how can there still be now, in the present time, the power of elevation and refinement of kelipah nogah through action, thought, and speech—through the fulfillment of positive and negative commandments—as it was at Matan Torah, when there was a direct revelation of the Essence of the Infinite One, face to face, in the utterance of “<i>Anochi</i>” and “<i>Lo Yhiyah Lecha</i>”?</p>	<p>ואמנם אין יכול לקיים גם עכשו פ"ח העלה וברוחו דק"ב בס"מ וע"ט בפ"ע ול"ת כמו במ"ת שהוא גiley או רע עצמות פנים בפנים ממש באני ה אלקי ולא, י"היה לך פפ"ל</p>
<p>The matter is as is known: at Matan Torah, because there was a revelation of the Essence of the Infinite One—literally descending upon Mount Sinai—</p>	<p>העננו הוא פידוע שבמ"ת מפני שהיה בcheinת התגלות עצמות אינדוסוף ברוחו הוא ממש ביריקתו על הר סיני</p>
<p>—all of the evil caused by the sin of the Tree of Knowledge was nullified at that time. As the Sages said: “Israel who stood at Mount Sinai, the contamination of the primordial serpent ceased from them entirely,” and they achieved complete freedom from death, if not for the sin of the Golden Calf.</p>	<p>ונזפק כל הרע בחתטא עז הדעת באותה שעה וכמו שאמרו ר"ן ל'ישראל שעמדו בהר סיני פסחה זהמתם של נחש הקדמוני לגמורי והיה חרות מעתה לגמורי לזוי שהיה חטא העגל</p>
<p>As we say in the prayers: “When You revealed Yourself, our King, upon Mount Sinai, even the creatures of the beginning trembled before You,” because all the supernal lights were revealed from the hidden essence itself.</p>	<p>וכמו שאומרים ב תפילה בהאלה מהלכנו על הר סיני גם בראשות בראשית חרדו מטה כו' לפי שירדו כל האורות עליזנים שבהעולם העצמי ממש</p>
<p>And as it is written, “<i>With the crown with which his mother crowned him on the day of his wedding</i>”—this refers to Matan Torah, as is known. And this is why, at each utterance of the Ten Commandments, their souls flew out—</p>	<p>וכמ"ש ובעתה שעררה לו אמו ביום קתנותו זה מתו תורה בידוע. וזה שעל כל דבר ודבר פרחה נשמתו ממש</p>
<p>—because their bodies were refined to the utmost, completely detached from materiality. As it says, “<i>And all the people saw the voices</i>” and “<i>the sound of the shofar</i>,” etc.</p>	<p>לפי שהגופים שלהם נזדו בתקבילה מחרויות שלהם, וכמ"ש וכל העם ראים את הקולות כו' ואת קול השופר וכו'</p>

mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

<p>And the entire nation trembled, etc.—they were completely nullified from their existence, entirely and literally. And since their souls flew out with each utterance, it is certain that the root of their souls ascended upward, to the highest heights, to the first source from which they were hewn, which is in the attachment to the hidden level of Torah—Oraysa d'Sasima—and in the essence of Divine Wisdom that is included within the Infinite Light before the contraction.</p>	<p>ויתרד כל העם כו' שנטבעו ממציאותם לגמרי מפשץ, וכאשך פרחה נשמתו על כל דבר וvae עלה שרש נשמתו למעלה מעלה במקור הואה ראשון שהוא בהתקשרות באוריינט דסתיים כה' חכמה יתברך הכלולה באיזסור שילפני האמצום כו'</p>
<p>This is what was meant by "at each utterance"—specifically regarding the utterances of <i>Anochi</i> and <i>Lo Yhiyah Lecha</i>—for it is known that these two were heard directly from the Almighty Himself, for both were spoken in a single utterance. The remaining commandments were heard via Moshe, as it is written, “<i>You draw near... you speak to us, and let not G-d speak to us lest we die,</i>” and “<i>Moshe would speak, and G-d would answer him with a voice</i>”—which refers to the remaining utterances.</p>	<p>שזהו שנאמר על כל דבר דוקא והוא דבר דיבור דאנכי ולא יהה לך בידוע שמיipi הגבורה עצמה שמעו רק שניב דברות דאנכי ולא יהה לך שבדבר אחד נאמרו ושאר דברות מפי משה שמעו וכמ"כ קרבת אטה כו' דבר אהבה עטנו ואל דבר עטנו אלקים פן נמות כו' וכמ"כ משה ידבר והאלקים יענו בקול וקאי על שאר דברות</p>
<p>Therefore, when it is said that their souls flew out “with each utterance,” it specifically refers to the utterances of <i>Anochi</i> and <i>Lo Yhiyah Lecha</i>, which they heard directly from the Almighty. Hence, their souls departed.</p>	<p>ואם פן מה שנאמר דפרחה נשמתו על כל דבר הוא דוקא על דבר דאנכי ולא יהה לך דוקא שמעו מפי הגבורה עצמה על פן פרחה נשמתו כו' וקל"א</p>
<p>And behold, it is known that within the utterance of “<i>Anochi</i>” were included all 248 positive commandments, and within “<i>Lo Yhiyah Lecha</i>” were included all 365 prohibitions. Therefore, they were spoken as one utterance—because they are the chesed and gevurah aspects within the innermost level of Kesser, which is the inner and inclusive source of Divine Will. From there it becomes divided into 248 positives and 365 negatives.</p>	<p>והנה ידוע בדבר דבר דאנכי כלול היה כל רמ"ח מצות שעשה ובדבר דלא יהה לך כלול היה כל רשות לא מטעם וועל פן בדבר אחד נאמרו שהן במתנית חד גבורה שבענימיות הפתיר שהו פנימיות ומקור כל רצון קעליוון שמתחלק בזה ברמ"ח עשה ושות לא מטעם</p>
<p>And when the souls of Israel flew out at the utterance of “<i>Anochi</i>,” this created a strong and supreme unification and bond, far above, with the root of their souls in the essence of the Infinite One, with the utterance of “<i>Anochi</i>” as it exists in its lofty source above, where all 613 commandments are encompassed.</p>	<p>וכאשך פרחה נשמתו על כל דבר דאנכי כו' הרי היה יחיד וקשר חזק למעלה מעלה בשרש נשמתו הרראשון במתנות אור איזסור ברוך הוא עם דבר דאנכי כו' כמו שהוא למעלה מעלה שפוגל כל פרינ"ג מצות למעלה</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כו

Consequently, when their souls returned to their bodies through the dew of Torah that revived them, this supreme bond and unification became imprinted also below—in souls within bodies. This gave them the power to fulfill Torah and mitzvos in practice: specifically, the 248 positive mitzvos included in “Anochi,” and the suppression of desire in the 365 prohibitions included in “Lo Yiyeh Lecha”—for all generations to come, all of whom branch out from those original soul-roots, which are called essential roots, as is known.

This is what it means that Israel is bound to the Torah in its revealed aspect, as it is written, “*The revealed things are for us... to observe and to do*”—in actual deed. And this is because the word of God—those Ten Commandments—“stands forever,” and even now in every generation, His words are living and enduring just as at Matan Torah (for we bless “the Giver of the Torah” in present tense).

And thus it is said: “Just as there [at Sinai] it was with awe and fear,” for even now, there is that same internal and essential illumination of the Infinite Essence in the utterances of “Anochi” and “Lo Yiyeh Lecha,” just as it was at Sinai.

To the extent that one can draw from the innermost and essential delight within the Essence of the Infinite, down into the practical action of the 248 positive mitzvos that are included in “Anochi.” And through self-nullification in refraining from the 365 prohibitions—thus subjugating the sitra achra—and refining the evil of the 288 fallen sparks, this too stems from the supernal power contained in the utterance “Lo Yiyeh Lecha,” which represents gevuros that also derive from the essence—for they were spoken in one utterance, i.e., chesed and gevurah within the innermost light of Kesser, as explained above.

וממילא כאשר נחרזו ונשומותיהם לוגוף על ידי טל תורה שהחמים אותם כדי לעוד ברי נקבע בבחינת היחוד העליון ומקשר קזה גם למיטה בנסיבות שbagofim שיווקו לנים את התרבות והמצוות בפרט בכלל רמ"ח מצות עשה שכלול באנכי ובסוף מעשה דשם ה לא מעשה שכלול כלל יהיה לך עד כל הזרות שיסתעפו מעשר האלה שנקרו שרשיהם עצמים כדי לעוד

והוא מה שישראל מתקשרין באוריינט בבחינת הгалוי כמו שפטות והגנות לנו לשמר ולעשות בפה מפש, והינו לפי שדבר ה' דיננו העשרה הדיבורות יקום לעולם, אם כן גם עכשו בכל דור ודור דבריו צבוריים וקנאים כמו במתן תורה מפש (שברי מברכים נוטן התרבות לשון הוה)

ולכן נאמר מה שלהלו באימה וביראה כו' לפי שגם עכשו יש אותו הגלי הארץ פגימית ועוצמת דיאינטסוף שבקבר אנכי ולא יהיה לך כמו במתן תורה מפש

עד שיכולים להמשיך מבחינת פנימיות ועצמיות הטענו שבעצמות אור אין-סוף ברוך-הוא בבחינת החז במעשה רם"ח מצות עשה בפה מפש הכלולים באנכי ועל ידי בטול הרצון בשס"ה לא תעשה לאחפיכא לסתרא אחרא כו' לברך רעך רפ"ח נצוץין כו' גם מכח העליון שכלול בדיבורך לא יהיה לך שם בבחינת גבורות שבא גם כן מבחינת העצם שברי בדיבור אחד נאמרו שהוא בבחינת חסד וגבורה שבפנימיות אור הכתר בכלל כב"ל וכמו שכתוב במקומות אחר ויק"א

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני כו

Thus, we understand that the entire root and source for all unifications that occur through the performance of mitzvos, and all the refinement and elevation of the 288 sparks through avoidance of sin, which are included in the daily burnt-offering ("Olas Tamid")—in both modes of chesed and gevurah, known as the light of drawing down and the light of return—was all completed and rooted above and below, both in the hidden and revealed realms, specifically at Matan Torah, when they heard *Anochi* and *Lo Yhiyah Lecha* from the Almighty directly, as explained above.

And this is the meaning of "Olas Tamid [the daily burnt offering] made in the Sinai Desert as a pleasing fragrance" (Bamidbar 28:6). The concept of "*a pleasing fragrance*" refers to the elevation and the drawing forth of the simple delight within all mitzvos, both positive and prohibitive. This was already accomplished and completed at Matan Torah in a fixed manner for all generations.

It refers to Knesses Yisrael, which is called "Olas Tamid," since there is a constant elevation of the "good fragrance" that rises from the birurim (refinements) of nogah [neutral forces] through the performance of mitzvos and good deeds. This was already established at Matan Torah, as explained.

However, the reason it is specifically called *Olas Tamid* [a continual burnt offering] is because, on the simple level, the morning Tamid offering atones for sins of the night, and the evening Tamid offering atones for sins of the day. Thus, through the Tamid offerings there is continual forgiveness of sin—just as it says, "*And it shall be on his forehead continually to bring favor*" (Shemos 28:38).

And this is only because it was already "made in the Sinai Desert"—meaning that the people became bound through *Anochi* and *Lo Yhiyah Lecha*, both upward and downward. This causes the strength and power for all future generations that through mitzvah deeds and divine service there will be a perpetual "*pleasing fragrance*."

And this is specifically in the *korbanos Tamid*, which are brought by the community. For it is they that have the power to sweeten

ואם כן יובנו דכל שרש ומקור ליהודים עליזונים שנעשים בכל המצוות עשה ובירור ובעלה דרכ"ה נצזין שעיל ידי לא תעשה שנקרוא עלת פמ"ד בכל בשמי מקרגות של חסד וגבורה שנקראו אוור ישר וא/or חור כו' הכל מעשה ונגמר שרשם ומוקם בכלות למעלה ולמטה בבחינת סתים גוליא במתן תורה דוקא בSSHמ"עו אונci ולא יהה לך מפי גבורה כנ"ל וקל"א

וזהו עלת פמ"ד העשוייה בהר סיני לריח ניחוח, בבחינת ריח ניחוח בהעלה ומישיבת התענוג הפשוית שבכל המצוות עשה ולא מעשה כו' כבר עשויה במתן תורה ונגמר תזכיר או בקבוע לזרות

וכאן על קנסת ישראל שנקראות עלת פמ"ד על ידי שמעלון פמ"ד בבחינת הריח טוב הועל מבחן הברורים דנוגה על ידי סוף מעשה ועבורה טוב, היא עשויה מכך במתן תורה כו' וקל"א

אבל הטעם שנקראות עלת פמ"ד דוקא, הנה על דרכ הפשוט לפי שהתקמידן פמ"ד של שחר מכפר על עבירות דليلת ותמיד של בין הערבים מכפר על עבירות דיום ונמצא על ידי התקמידן יש סליחת העוננות פמ"ד כמו וזה על מץחו פמ"ד לרצון כו

ואין זה רק מפני שכבר עשויה בהר סיני על ידי שנתקשרו באונci ולא יהה לך למעלה מעלה ולמטה מטה שמאני זה נמשה הכה ועוז להקאה שיה בא סוף מעשה ועבורה טוב בבחינת ריח ניחוח פמ"ד

והוא בקרובנות התקמידן שהו של צבור דוקא שכוכבם להמתיק כל בבחינת גבורות קשות דרכ"ה ביום ולילת בתקמידות דוקא

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהָר סִינִי כֹּו

<p>and mitigate all severe judgments of the 288 [sparks]—day and night—through <i>Tamid</i> [continual] offerings.</p>	
<p>And so it says regarding the korban Tamid: “<i>My offering, My bread for My fire-offerings, a pleasing fragrance, guard to offer...</i>” (Bamidbar 28:2). For it is called <i>Olas Tamid</i>—even more than the special offerings of Shabbos and Rosh Chodesh—because it was “<i>made in Sinai</i>” for a <i>continual pleasing fragrance</i>. This is the source of all Torah and mitzvos, as they rise upward to the Essence of the Infinite as a pleasing fragrance, as explained.</p>	<p>זיהו שאמור בברכו הפתמיד את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוח תשמרו להקריב כו', לפי שנקרהת עולה פמיד שלמעלה מעלת שבת וחיקש מפני שהיא עשויה בפה סיני לריח ניחוח פמידו שהוא בחינת מקור כל התורה והמצות להיות עלה למעלה באין-סוף עצמו לריח ניחוח כו' וקל"א</p>
<p>Now, we can understand the verse, “which was made on Mount Sinai for a pleasing fragrance, an <i>isheh</i> to Hashem...” (Bamidbar 28:6). One must understand why, in the passage about the Tamid offering, it first says “My offering, My bread for My fires (אשׁ), a pleasing fragrance” (Bamidbar 28:2)—mentioning <i>isheh</i> first and then “pleasing fragrance”—while here, it reverses the order: first “a pleasing fragrance,” then <i>isheh</i>. Similarly, we find throughout the Torah’s discussion of offerings: sometimes it says, “<i>an isheh, a pleasing fragrance to Hashem</i>”; other times, it says “<i>a pleasing fragrance, an isheh to Hashem</i>”—why the variation?</p>	<p>ומעפה יש להבין מה שאמר העשויה בבר סיני לריח ניחוח אשׁה לה' כו', ויש להבין דבברכו הפתמיד בפרשת פמיד אמר את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוח כו', ברי הופר תחלה אשׁי ואחר כה ריח ניחוח, וכן אמר הופר תחלה לריח ניחוח ואחר כה אשׁה לה' כו'. וכן יש להבין בכל אוקום שפוציר בענינו בקרבתן ריח ניחוח כו' שפעם א' אשׁה ריח ניחוח לה' ופעמים מקדים ריח ניחוח לאשׁה כמו כאן כו'</p>
<p>The explanation is as follows: the phrase <i>isheh laHashem</i> contains two dimensions of <i>eish</i> (fire). One is a masculine fire—corresponding to “My bread for My fire-offerings (אשׁ)” which has a yud (masculine) in it. The second is a feminine fire—corresponding to the hei (ה) of <i>eishah</i>. For both <i>ish</i> (man) and <i>ishah</i> (woman) come from the word <i>eish</i>, and the source of the word <i>eishah</i> is the verse “for she was taken from man” (Bereishis 2:23).</p>	<p>אבל בזענו הוא בידוע ובפרקוש אשׁה לה' כו' יש שמי מרגנות אשׁ, א' אשׁ דבחינת דבר כמו לחמי לאשׁ בירוד כו', וב' אשׁ ה"א דבחינת נוקבא. כי אישׁ ואשׁ שניהם לשון אשׁ הוא, ושרש תפת אשׁה הוא כי מאישׁ לך זהה זאת כו'</p>
<p>Thus, the feminine fire (hei) is included within the masculine fire (yud) which is called <i>ish</i> (man). As the verse says, “<i>and to your husband will be your desire</i>” (Bereishis 3:16)—for she was taken from him. This reflects the spiritual relationship between masculine and feminine aspects within divinity.</p>	<p>ואם כן בבחינת אשׁ ה"א דנוקבא כלול באשׁ יו"ד דCKERIA שנקרה אישׁ, זיהו שאמור ולא אישׁ תפוקת כו' לפי שמאישׁ לך זהה זאת כו'</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

The deeper explanation is this: if man and woman are meritorious and unite in holiness, the Shechinah dwells between them. If not, fire consumes them. To merit means to sanctify oneself, as the sages said: "Sanctify yourself with what is permitted to you." In that case, there is no nourishment for the foreign fire of the *kelipah*—not in the masculine fire nor in the feminine. Then the Shechinah dwells between them, in the letters of the name *Yud* and *Hei*—yud from *ish*, hei from *ishah*, creating the Divine name Y-H.

וביאור הענין, הנה אמרו איש ואשה זכו שכינה בינויהם לא זכו אש אוכלהן. ד"ז כו' הינו להתייחד בקדשה כמו שנאמר "קדש עצמה" כו', שאין אין קדשה לאש נור דקלפה לא באש יוד זרכורא ולא באש ה"א דנוקבא. על כן בודאי שכינה בינויהם, וזהו אותיות שם י"ה: אש יוד דאיש הוא הי"ז, ואש ה"א דנוקבא, ברי מתייחד י"ה

But if they are not meritorious, it is only a foreign fire of *kelipah*, drawn from bodily lusts without divine holiness. Then that strange fire consumes them—what Kabbalah calls “a consuming fire that devours and expels.” The same applies to the divine soul: when it yearns with fiery passion (from the hei) and is drawn from “man” above—“for she was taken from man,” meaning from the supernal form of Adam on the Throne—then this soul is called *ishah*.

אם לאו – רק אש נורה וקלפה במתאות גופניות בלבד קדשה אלקית כלל – אש נורה וקלפה אוכלהן, דנוראה אשא תכלא זרכלי ושצוי כו'. וכן מה בנו בנסמה האלקית שתשוויה ברשפי אש התשואה דאיש ה"א נוראת אשא פי מאיש לתקה זאת – אשוה על הכסה בבחינת אדם כו'

As it is written regarding Knesses Yisrael, which is called “*a woman who fears Hashem*” (יראת ה'), “its flashes are flashes of fire, a flame of *Yud-Hei*” (Shir HaShirim 8:6). This refers to the level of *gevuros*—the passionate yearning and elevation to receive divine flow. This is similar to the verse, “*And to your husband will be your longing*” (Bereishis 3:16)—the feminine desire (תאחותה) for the masculine. Likewise, “On that day, you will call [Me] ‘my husband’” (Hoshea 2:18), and also verses like “My soul has expired with longing for You,” and “My soul thirsts for You,” and so forth. This is the fire of the hei—the feminine fire.

וכם"ש בקנسط ישראלי שנוראה אשת יראת ה' רשפי רשפי אש שלחתת י"ה, זה בבחינת גבורות שהוא התשואה והנעלאה לקלפל הפשע אלקי, כמו ואל אישת השוויה – בבחינת פאותה דנוקבא לגביו זרכורא – וכמו ביום ההוא תפאראי אישי כו', וכמ"ש קללה כו' צמאה לך נפשי כו' וכחאי גוונא. וזהו אש ה"א דנוקבא

But the fire of the yud—the masculine fire—refers to the downward flow of divine light, drawn from above to below. This is called the drawing down of *mayin d'churin* (masculine waters), which also comes through burning passion—the fiery yearning to influence and bestow divine light through Torah and mitzvos. This is the fire of the yud of Chochmah, which is from the *chassadim* of the Light that Comes Down (*Or Yashar*).

אבל אש יוד זרכורא הינו בבחינת השפעת אור הבהיר מלמעלה למטה, שנורא בשם המשבת מינו זכירין, שנמשך גם ברשפי אש התשואה להשפי גילוי אור אלקי בתשואה ומצוות, שנורא אש יוד דחכמה שהוא בבחינת הפסדים דאור ישר

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשׂוֹתָה בְּהַר סִינִי כֹּו

This was revealed at Mount Sinai, as it says, “And the mountain was all in smoke because Hashem descended upon it in fire” (Shemos 19:18)—meaning the fire of the yud of Chochmah, drawing down the light of Torah. This is called the fire of Hashem (*eish Havayah*)—not the fire of Elokim (which would be the feminine fire). As explained elsewhere on the verse, “After the earthquake, a fire—but Hashem was not in the fire...” (Melachim I 19:12).

It follows, then, that there is here a union of the Divine Name Yud-Hei. This is the combination of two powers: the feminine elevation of *mayin nukvin* (מַיִן נָעָקָבָן) through the fire of the hei—yearning to be absorbed and cleave to God in order to receive divine flow—and the masculine drawing down of *mayin d'churin* (מַיִן דְּחֻרִין) through the fire of the yud—desiring to bestow divine illumination. This is like the holy union of male and female below, where the Shechinah dwells between them, as explained above.

And similarly, this explains the matter of the sacrifices, regarding the verses that sometimes say “*a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*” (אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ), or “*a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem*” (רִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ), such as in the portion of *Tamid* itself: at the beginning it says, “*the constant burnt-offering made on Sinai, for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem*” (עלת פָּמִיד הַעֲשׂוֹתָה בְּהַר סִינִי לְרִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ), and at the end of the portion regarding the afternoon lamb it says “*a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*” (אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ).

And so it is in most other sacrifices—it says “*a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*”. Only on Rosh Chodesh does it say “*a burnt-offering, a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem*”. On Pesach it says “*bread—a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*”. On Shavuos it says “*a burnt-offering for a pleasing aroma to Hashem*”, and the word “fire-offering” (אֲשָׁה) is not mentioned at all. On Rosh Hashanah it says “*for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem*”. On Sukkos it says “*a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*”. And likewise on Shemini Atzeres it says “*a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem*” (see Parshas Pinchas).

כמו בפ"מ עמד בהר סיני שפָתָחָב ובר סיני עַשְׁוֹן גָּלוּ מִפְנִי אשר יָרַד עַלְיוֹ הֵי בָאָשׁ – בָאָשׁ יו"ד דְקָרְבָּה – לְהַשְׁפִּיעַ אָוֹר דְתֹרָה. וּנְגַרְאַת “אֲשׁ הַוַּיִּי” – וְלֹא “אֲשׁ אַלְקִים” דְנִיקָבָא, וכמו שפָתָחָב בָּמְקוּם אַחֲרָה עַל פָּסּוֹק “אַחֲרָה”. הַרְעָשָׁן אֲשׁ – לֹא בָאָשׁ הַוַּיִּי כֹּו

ונִמְצָא שִׁישׁ כְּאֵן יְחִזְקָה שֵׁם יְהָ – בָּאַמְצָעָות חִיבָּר הַעַלְתָּה מִן דָאָשׁ הַדָּנִיקָבָא, שַׁהְיוֹא רַשְׁפִּי אֲשׁ הַפְּתַחְקָה לְהַפְּלִיל וְלְהַדְּבָקָה בְּאַלְקִים לְהַפְּלִיל שְׁפָעַ – וּבְהַמְּשִׁכָּת מִדָּשָׁא דָאָשׁ יו"ד דְקָרְבָּא לְהַשְׁפִּיעַ כֹּו. וְזֶה כְּמוֹ יְחִזְקָה זָוֵךְ וּנְגַבָּה בְּקָרְבָּה לְמַטָּה – שְׁזַהוּ “שְׁכִינָה בְּיִנְהָמָם” כֹּו כְּנָ"ל וְדוּ"ל

וְזֶה יַיְבֹּן עַלְיוֹן קָרְבָּנוֹת בְּמַה שָׁאָמֵר פְּעָמִים אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ אוֹ רִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ, כְּמוֹ בְּפֶרֶשֶׁת פָּמִיד עַצְמָה שְׁפַחְלָה אָמֵר עַלְתָּה פָּמִיד הַעֲשׂוֹתָה בְּהַר סִינִי לְרִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ, וּבְסֻוף הַפְּרִשָּׁה אָמֵר בְּכַבֵּשׂ שֶׁל בֵּין הַעֲרָבִים אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ

וְכֹן בָּרְבּוֹ הַקָּרְבָּנוֹת אָמֵר אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ, רַק בְּרָאָשׁ חָשֵׁשׁ אָמֵר עַלְתָּה רִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ, וּבְפִסְחָה אָמֵר לְקַעַם אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ, וּבְשְׁבּוּעָות אָמֵר עַלְתָּה לְרִיחַ נִיחּוֹת לְהָ וְלֹא הַזְכִיר “אֲשָׁה” כָּלְלָה. וּבְרָאָשׁ הַשָּׁנָה אָמֵר לְרִיחַ נִיחּוֹת אֲשָׁה לְהָ. וְכֹן בְּשְׁמִינִי עַצְרָת אָמֵר עַלְתָּה אֲשָׁה רִיחַ נִיחּוֹת לְהָ. וְכֹן בְּשְׁמִינִי עַצְרָת פָּנָחָס

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

The idea is as follows: it is known that with the fire of the sacrifices, there is a mitzvah to bring a physical fire for the altar, as it says, “And the sons of Aharon shall place fire on the wood...” This is called *fire of man* (*eish hedyot*), like the verse “*A continuous fire shall burn upon the altar; it shall not be extinguished*” (Vayikra 6:6). And when the sacrifice is offered with this man-made fire, then afterward there descends a heavenly fire from above—a divine, spiritual fire.

הנה ידוע באש הקרבנות שמצוה להביא אש המערקה מוקדית, כמו שכתוב “ונתנו בני אהרן אש על העצים” כו’, ונkirat “אש של קדיות” וכמו “אש פָּמִיד תוקד על המזבח לא חכבה.” וכשהקריב הקרבן באש של קדיות אחר קה נמשך מלמעלה אש של מעלה קרוונית האלקית.

This is what the Zohar refers to as “*a lion that consumes the sacrifices*”—that is, from the level of *the lion-face to the right* in the supernal chariot (Yechezkel 1:10), a divine fire would descend and consume the offerings. Although the lion-face on the right corresponds to *chesed*, and how can that be a fire, which is *gevurah*? The answer is: this is *gevurah within chesed*, which is the fire of the yud discussed above.

וזה מה שאמר בזוהר שהוא בחינת “אריה דאכיל קרבני” כו’, דהיינו מבחן פניא אריה ל’ימין’ שבחארכבה הצלינה – קה יורד אש עלון אלקי ואוכל הקרבנות. אף על פי שפנוי אריה ל’ימין’ בחינת חסיד דוקא – ואיך יבא בחינת אש שהוא בחינת גבורה? הענין הוא שזהו בחינת גבורות שבחסיד, שזהו בחינת אש יו”ד ה’ג”ל

As is known, the gematria of *aryeh* (lion) equals *gevurah*, and its letters also spell *re’iyah* (sight), alluding to the wisdom that discerns the elevation of the animal sacrifice—corresponding to the level of *Beis Nun* (ב”), which is refined through Chochmah. But this all happens specifically *after* the elevation of the human fire—meaning, the inclusion and passionate yearning of the *fire of the hei*, the feminine fire, to receive from above.

כין נודע דאריה גימטריא גבורה, והוא אותיות ראה – דחכמה – שAKERATH לקרבן דבמה בחינת ב”, דחכמה אתבירו. ומיינו דוקא אחר הצלאה דאש של קדיות, שהוא כמו התפללות ותשובה ורשפי אש חאכבל לkapel – שנקרא אש ה”א דנוקבא

Therefore, the sacrifice is called “*isheh*”—specifically fire of the hei—as in the phrase “*a burnt-offering, a fire-offering, a pleasing aroma...*”

על כן נקרא הקרבן “אש” – אש ה”א דוקא – וכמו שכתוב “אשה עליה ריח ניחוח” כו

The aspect of the elevation of fire that ascends from below to above is like the yearning expressed in fiery flames—the natural heat in the fleshly heart—to ascend and cleave to God. As in the verse: “*My flesh longs for You, my flesh and my heart expire [for You]*” (Tehillim 84:3), which is comparable to the human fire—the physical animal on the altar.

בחינת הצלאה דאש שעולה מלמטה למיניה כמו הפתשוה ברשפי אש בחם הטעני בלב בשר לעלות ולדבק באלקים, כמו “במה לך בשרי בלהמה שארי ולכבי” כו’, שזהו כמו בחינת אש של קדיות דבמה גשימות על המזבח

And through this, a higher drawing is elicited—the divine fire from above, which is the fire of the yud from the lion that consumes [offerings], descending from above to below: the fire of the yud of the male, which is the desire and flaming yearning of

על קי זה גמשה המשכה עליונה דאש של מעלה שהוא אש יו”ד דאריה דאכיל כו’ מלמטה למיניה באש יו”ד דמשפיע שקה פאות ותשובה ורשפי אש יו”ד זכר להשפיע בהמשכות מ”ד ה’ג”ל

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>the yud to influence and transmit supernal waters, as mentioned above.</p>	
<p>And this is the aspect of the union between influencer and recipient—between the two letters of <i>yud-hei</i>, male and female, which are called <i>ish</i> (man) and <i>ishah</i> (woman), as mentioned earlier.</p>	<p>וְהַנֵּה זֶה בְּחִנִּית יְהוָה מִשְׁפִּיעַ וּמַקְבֵּל בְּשָׁתִי אָוֹתִיּוֹת קְיָמָה זְדָכָר וְנוֹקְבָּא שְׁגָגָרָא אוֹיָשׁ וְאַשָּׁה כְּפָנֵיל.</p>
<p>And this is why it sometimes says “<i>a fire-offering, a pleasing aroma to Hashem</i>”, and other times “<i>for a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>”. The word <i>ishah</i> (fire-offering) with a hei is sometimes mentioned before <i>re'ach nichoach</i> (pleasing aroma), and sometimes afterward.</p>	<p>וְזֶה שֶׁאָמַר פְּעִם “אַשָּׁה רִיחַ נִיחֹוח לְהָ”, וּלְפָעָמִים “לִרִיחַ נִיחֹוח אַשָּׁה לְהָ”. אַשָּׁה בְּהָא' לְפָעָמִים הוּא קּוֹדֵם לְ“רִיחַ נִיחֹוח”, וּלְפָעָמִים הוּא מַאֲחֵר כו</p>
<p>That is, it depends on the type of sacrifice on the festivals and holidays: if it needs to be in a manner where the drawing down of supernal waters (masculine) precedes the elevation of feminine waters, then <i>re'ach nichoach</i> is mentioned first—to draw from above to below first.</p>	<p>דָּקַינוּ לְפִי אָפָוּ הַקְּרָבָנוֹת שְׁבָמוֹעַד וּרְגָל, אָמָר אָרִיךְ שִׁיחָה בְּאָפָוּ שִׁיוֹקְדָם הַמְשִׁיכּוֹת מֵא' זְדָכָר לְהַעֲלָאת מֵי' דְּנוֹקְבָּא – מִזְכֵּר “רִיחַ נִיחֹוח” תְּחִלָּה, שִׁימְשָׁה מַלְמָעָלה לְמִפְּנָה תְּחִלָּה.</p>
<p>And in this case, the <i>ishah</i> with the hei that follows <i>re'ach nichoach</i> is that which comes from the fire of the yud—that is, from above. As we see, there is power in something from above to arouse an awakening from below to elevate the feminine waters—like “<i>until a spirit be poured upon us from on high</i>” (Yeshayahu 32:15), until a person is moved to teshuvah.</p>	<p>וּנוּמֶצָא שָׁאַשָּׁה בְּהָא' שָׁאַחֲרָ "רִיחַ נִיחֹוח" – הוּא הַבָּא מֵאָשׁ יוֹ"ד שְׁמַלְמָעָלה וְזָוְקָא. וּכְמוֹ שָׁאַנְחָנוּ רְוָאִים שִׁישָׁ פָּחָ בְּזָכָר הַמְעוּרָר אַתְּעַרְוָתָא דְּלַמְפָא לְהַעֲלָות מֵי' זָוְקָא, וּכְמוֹ "עַד יָעָרָה עַלְנוּ רָוחַ מָרוֹם" – עַד שִׁיתְפָּעֵל אָדָם בְּתִשְׁוּבָה.</p>
<p>So too, the fire of the <i>hei</i>—the recipient—gains strength in its flaming desire because of what came from above. And this is why in the daily <i>Tamid</i> it says “<i>re'ach nichoach</i>” first and only then “<i>isheh laHashem</i>”—that is, the fire of the yud. Then later it says “<i>isheh re'ach nichoach laHashem</i>” in the afternoon <i>Tamid</i>, which corresponds to the night, as it says: “<i>My soul longs for You at night...</i>”</p>	<p>וְכֹה אֲשֶׁר הָא' דְּמַקְבֵּל לְהִיוֹת לוֹ פָחָ בְּתִשְׁוּקַת רְשָׁפֵי אָשׁ – הַזָּה בָא מַלְמָעָלה. וּכְמוֹ בְּתִמְדִיד שֶׁאָמַר “רִיחַ נִיחֹוח” תְּחִלָּה וְאַחֲרָכָה “אַשָּׁה לְהָ” – שֶׁזֶה אֲשֶׁר יוֹ"ד. וְאַחֲרָכָה אָמַר “אַשָּׁה רִיחַ נִיחֹוח לְהָ” בְּתִמְדִיד שֶׁל בֵּין קָרְבָּנִים שֶׁהָוָא מְדַת לִילָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב “נֶפֶשִׁי אֲוִיתִיךְ בְּלִילָה אֲרָוָחִי” כו</p>
<p>Similarly, on Rosh Chodesh it says “<i>an elevation offering, a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem</i>”, because it says: “<i>Bring atonement for Me for having diminished the moon</i>”, and one must draw down from the upper <i>re'ach nichoach</i> to fill the blemish of the moon.</p>	<p>וְגַם בְּרָאֵשׁ חֲדַשׁ אָמַר “עַלְהָ רִיחַ נִיחֹוח אַשָּׁה לְהָ”, לְפִי שֶׁאָמַר “הַבְּיאֹו עַלְיָה בְּפֶרֶה עַל שְׁמַעְתִּי אֶת קִרְבָּה כָּוֹן וְאַרְיךְ לְהַמְשִׁיךְ מֵ“רִיחַ נִיחֹוח” הַעֲלִיוֹן “אַשָּׁה לְהָ” לְמִלּוֹת פָּגָם הַלְּבָנָה כו</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פסח העשוייה בחר סיני כו

This is why sometimes the *ishah*—the fire-offering—is mentioned first, representing the fire of the yud (male) descending from above to below. And sometimes *ishah re'ach nichoach laHashem* is mentioned—like on Pesach, Sukkos, and Shemini Atzeres—as required by the offering, which must begin with the fire of the hei (female) and the elevation of feminine waters first.

(Like on Pesach, where they arouse from below an arousal above in supernal Chesed; on Sukkos, to draw the surrounding lights of the sukkah; and on Shemini Atzeres, to draw down the masculine waters of rain), in order that it should rise above as a pleasing aroma to Hashem—and then afterward, the masculine waters are drawn down. And this is sufficient for the understanding.

However, that which is written “*A constant fire shall burn upon the altar; it shall not be extinguished*” (Vayikra 6:6) refers to the aspect of the continual elevation of mayin nukvin (feminine waters)—which should never be extinguished.

As stated in the Zohar on the verse “*God, do not remain silent*” (Tehillim 83:2), that the lower light calls constantly to the higher light, and it is never forgotten.

As it also says: “*So that my glory may sing praises to You and not be silent*” (Tehillim 30:13)—never silent, always ascending.

And this is the essential idea of the daily elevation-offering (*Olas Tamid*)—which is higher than the elevation-offering of Shabbos, the New Moon, or the Festivals, which are only at set times.

That is: the Tamid is a perpetual ascent of mayin nukvin from below to above, as in the verse “*and to your husband shall be your desire*” (Bereishis 3:16), referring to the yearning of the feminine toward the masculine.

If so, how can we understand the verse which says about the daily Tamid: “*the elevation-offering of Tamid which was prepared at Sinai as a pleasing aroma, a fire-offering to Hashem*”—which reflects the drawing down of mayin d'churin (masculine waters), the fire of the yud, descending from above to below?

How then can it be called an *Olas Tamid*—a daily elevation-offering, which implies an ascent of mayin nukvin, the

ונזהו שפעמים מזכיר “אשה” בבחינת אש זכר
מלמעלה למיטה תחלה, ולפעמים מקרים לומר “אשה
ריח ניחוח לה” (כמו בפסח ובפסחotta ובשミニ עשרה
פנ”ל), שהו לא לפי הআপন হারিক কর্কুন শিখা בבחינת
אש ה”א דנוקבא בהעלאת מין תחלה

כמו בפסח שיעוררו מלמטה אתערותא דלעילא ביחס
עלינו, ובסופות לעזרה הקשכות הפקיפים דסכווק כי’,
ובשミニ עשרה שיטש מ”ד גשם כו’) שיעלה למעלת
לרים ניחוח לה – להיות אחר קה קמישות מ”ד כו’.
ו.ך.ל.

אבל מה שכתב “אש פסח על המזבח לא
תכבה” – הוא בבחינת העלאת מין הפסחיה של תכבה
לעוולם,

וכמו שכתב בזוהר על פסוק “אלקים אל קמי לך”,
דנהו אמתה קראי פדר לנהר עלה, ולא שקיד
לעוזו.

”,וכמו שכתב “למען זכרך קבוע ולא יdom כלל

ונזהו עקר ענין עלת פסח שלמעלה מעולה שבת וחידש
ו.ורגל – שהוא רק לפראים כו

דקהינו שעולה פסח בהעלאת מין ד’ ולא איש
,תשומתך” כו

אם כן יש להבין מה שכתב בועלת פסח – “זה הוא
העשוייה בחר סיני לריח ניחוח אשה לה”, שהו
בחינת המשכת מ”ד זאש יוד מלמעלה למיטה ווקא

איך פקרא בשם “עלת פסח” בלשון העלאת אש
ה”א דנוקבא, כמו שכתב “אש פסח תוקד כו” פנ”ל

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעִשּׂוֹת בְּהַר סִינִי כו

fire of the hei (feminine)? As it says: “ <i>A constant fire shall burn on the altar...</i> ”—which clearly implies elevation.	
However, behold, we must first introduce the statement of our Sages on the verse “ <i>He shall surely be eaten</i> ”—that the verse speaks of two forms of eating: the eating of the altar and the eating of man.	אך הנה יש להקדים מארז"ל על פסוק "האכל יאכל" – בשתי אכילות הפתוח מדבר: אכילת מזבח ואכילת אדם.
The eating of the altar refers to what is offered on the altar—the burning of the fat and blood—in a union between the fire from below and the fire from above, from the “Lion that consumes,” etc.	אכילת מזבח – הוא מה שמקוריבים קקרון על גבי המזבח, בהקרבת חלב זעם, בחברור ויחור דאס שלם'ה אש שלמעלה מאריך"ה לאכיל כו.
And the eating of man is what follows the offering and burning on the altar—when the Kohanim eat the meat of the offering, and through this eating, the owners are atoned. This is what is called the eating of man.	ונאכילת אדם – היא מה שאחר הקרבנה והקרבה על גבי המזבח, אוכלים הכהנים בשר קקרון, וכהנים אוכלים ובצלם מתחפפים באכילה זו דזקא כו, זהו הנקרא אכילת אדם.
This can also be understood Above, in the manner explained earlier regarding the fire of man and the fire from above—the lion, etc.—where the mayin nukvin (feminine waters) ascend from the physical animal to their root in the aspect of Pnei Shor (the Ox-face).	ויבנו זה רמעלה גם כן על זרחה תנ"ל באש הקדיות ואש שלמעלה – דאריך"ה כו, שעולה הצלאת מ"ז מן הקהמה, הצעמת לשלשה בבחינת פני שור כו
Then there descends from Pnei Ariyeh to the right (the lion-face on the right) from the side of Chesed, which is called fire from above, etc.	וירד ונמשך מבחינת פני אריך"ה לימין דחסדים שנקרוא אש שלמעלה כו.
All of this pertains only to the Merkavah (Divine Chariot) level—Pnei Ariyeh and Pnei Shor, which is called the eating of the supernal altar.	כרי כל זה אינו אלא רק בבחינת הקרבנה דפני אריך"ה. ופנוי שור כו, וזה הנקרא אכילת מזבח הצלון כי
But the eating of man corresponds above to the union and connection of Adam Illah (supernal man) and Adam Tata'ah (lower man)—far higher than the Merkavah of Pnei Ariyeh and Pnei Shor, which are not of the aspect of "man".	אכל אכילת אדם – היא כדוגמה זו ביהור והיבור בבחינת אדם עילאה ואדם תפאה שלמעלה מזבח מבחינת מרכבה דפני אריך"ה ופנוי שור כו, שאינם בבחינת אדם כו
As is known from the verse “ <i>As water reflects a face, so is the heart of man to man</i> ” (Mishlei 27:19)—this refers to the supernal Adam upon the throne, who reflects into the lower Adam in the Merkavah.	וכידוע מפה שפתוח "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" כו, וזהו אדם הצלון שעיל הכסא לאדם, הפתחוון שלמרכבה

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פמיך העשוייה בהר סיני כו

<p>This is the meaning of the verse “<i>and the face of a man on all four of them</i>” (Yechezkel 1:10). In the Zohar, it is referred to as Anpei Zutraya (the small face), corresponding to the keruvim (cherubs) like a small child, etc.</p>	<p>זהו דכתיב “וּפְנֵי אָדָם לְאַרְבָּעָתָן”, ובזהר נקרא אָנְפֵי, זוטרא – והוא ענין הקרובים כרבבי כו</p>
<p>This reflects a small man, like a child or young student, whose intellect and emotions are extremely limited, while the great man has a vast intellect and expansive emotions, etc.</p>	<p>זהו כמו אָדָם קָטָן כמו רַבִּי עֲנָנָר שְׁשָׁכָלוּ וּמְדוֹתֵי מְצֻוּמָּתִים מְאֹד, וְהַאֲדָם הָגָדָל – שְׁשָׁכָלוּ רַב מְאֹד וּמְדוֹתֵיו גָּדוֹלָת כו</p>
<p>Likewise at Matan Torah, the Children of Israel were called “youth” and “young students”—Anpei Zutraya—with constricted intellect and emotions, and they received face-to-face from the Chokhmah of the Supernal Man, in the Alef of “Anochi,” etc.</p>	<p>וכו במאם מפן תורה – שְׁבִינִי יִשְׂרָאֵל נִקְרָא “עֲנָנָר” וּרְבִי – אָנְפֵי זוטרי בקטנות המוחין והמדות מְאֹד, וּקְיַלּוּ פָנִים בפָנִים מִמְּחֻמָּת אָדָם קָעָלָיו בְּ “אָנוֹכִי” כו</p>
<p>And this is the meaning of “<i>As water reflects a face...</i>”—that in accordance with the elevation of man from below, called Anpei Zutraya, which is the soul of man and above that the Adam of the Merkavah of Beriah, so is the drawing down of mayin d’churin from Adam Ila’ah of Atzilus, to become one with one, as in “<i>Hashem is One and His Name is One</i>”—the known union of Ze’ir Anpin and Nukva.</p>	<p>זהו “כמם הפנים כו”, קלפי ערך העלאה אָדָם דלמתהו שנקרא אָנְפֵי זוטרי – זהו גַּשְׁמָה שנקראת אָדָם – ולמצעלה מזוה – הוא אָדָם שבחרכבה דבריאה, כמו שכתבו “אָדָם בְּהַמִּשְׁכָּנָה מְיֻד דָּאָדָם עִילָּאת הַאֲצִילָה כו”, להיות “אָחָד בְּאָחָד” מפש – כמו שכתבו “ה’ אָחָד וּשְׁמוֹ אָחָד”, כידוע בענין יהוד דז”א ונוקבא, כו,</p>
<p>As in the verse “<i>You have captivated my heart, my sister, my bride</i>” (Shir HaShirim 4:9), and “<i>My soul longs...</i>” (Tehillim 84:3), etc. All of this is well understood in the context of Shir HaShirim.</p>	<p>כמו שכתבו “לְבַבְתִּי אֲחֹתִי כֶּלֶת”, וכן “כלתה נפשי” כו, במקוּן בשיר השירים, וק”ל</p>
<p>And this is the matter of the constant unification of the fire of the Yud and the fire of the Hei mentioned above, in the two types of “Adam” in the manner explained. However, this unification is in the level of mochin and middos of <i>Adam</i>, which is higher than the animals and beasts of the Merkavah. And that which is also called here by the name fire of Yud and fire of Hei is as it is written: “Rishpeiha, rishpei eish shalheves Yah”—specifically “shalheves Yah,” for this level does not exist at all in angels, not in the face of the ox and not even in the face of the lion mentioned above. These are referred to as the fire of Elokim, not the fire of Havayah.</p>	<p>זהו ענין יהוד פמיך דאש וו”ד ואש ה”א קפ”ל בקב מני אָדָם בְּדָרְךָ קָפְלָמַשׁ, אָכָל זהו בבחינת המוחין דמדות דָאָדָם שְׁלָמָעָלָה מִבְהָמָה וּמִסּוּתָרָה קָמוּהה שנקראת גם בזזה בשם אש וו”ד ואש ה”א קבינו כמו שכתבו רשביה רשביה אש שלחתת יה”ה זוקא שאין שלחתת יה”ה כלל במלאכים לפניהם שור וגם פנוי אריה קפ”ל שנקראת אש אלקים ולא אש הו”י כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Pinchas
עלת פָּמִיד הָעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו

<p>And the concept is as known, that the soul of man is called the "lamp of Hashem" and is composed of two lights: Nehōt U'khamā—black fire that consumes the wick, and this refers to the portion of the soul within the body whose yearning is in fiery flames, enclosed in the natural heat of fire. This is the lower fire—Eish Hei—mentioned earlier, the fire of the commoner.</p>	<p>ונעננו הוא בידוע דעתם אָדָם נִקְרָאת בָּר הָוִי וְכָלֹוָה מִבְּאוּרֹת נָהָוָת אַוְכָמָא אַשׁ שְׁתָרָה שָׁאָכְלָה הַפְּתִילָה, והוא חלק נְשָׁמָה שְׁבָגוֹף שְׁתִּשְׁקַתּוּ בְּרַשְׁפִּי אַשׁ בְּתַלְבִּשׁוֹת בְּחָמָם אַשׁ הַטְּבָעִי שְׁזָהוּ אַשׁ הַ"א הַבְּנִי לְאַשׁ שְׁלַהְדּוֹת,</p>
<p>But the portion from the higher light is called "Shalheves Yah" itself of the material heart-fire, like on Shabbos during prayer, where the yearning. This is called Shalheves Yah itself. Of this it is said: "A fire."</p> <p>And the "eternal fire shall burn"—refers to the constant elevation of feminine waters (Mayin Nukvin), as it says in the Zohar: "The lower light constantly calls to the higher light." Nehōt represents the light that illuminates but does not burn, and it draws down—like water reflecting face to face—from the Supernal Man, who is called Supernal Light (Nehōrā Ila'ā), from the light above which is called the fire of Havayah itself.</p>	<p>אָכָל חָלָק אָוֹר הַעֲלִיוֹן הוּא נִקְרָא שְׁלַהְבָּת יְהָה מִפְּשָׁש שְׁאַיְנוּ מַעֲרָבָכְלָב בְּחָמָם אַשׁ הַלְּבָב הַחֹמָרִי כָּמוֹ בַּתְּפִלָּת שְׁבָת שְׁרַשְׁפִּיהָ רַשְׁפִּי אַשׁ הַתְּשִׁוָּקָה אַלְקִיָּה לְכָד הוּא שְׁנַקְרָא שְׁלַהְבָּת יְהָה מִפְּשָׁש וְעַל זֶה אָמָר אַשׁ עַל הַמְּזֻבָּח אַשׁ אַלְקִיָּת, וְאַשׁ פָּמִיד תַּוְקֵד בְּהַעַלְתָּת מִ"נׁ וְכָמוֹ שְׁפָתּוֹב נִהְוָרָא פְּתָאָה קָאָרִי תְּדִיר לִנְהֹרָא עַלְאָה, נָהָוָת בְּחִינָת אָוֹר הַמְּאִיר וְלֹא אָוֹר הַשּׁוֹרֵף כָּוֹ וּמְמַשְׁךְ כְּפִים הַבְּגִים לְבִנִים כָּוֹ מִאָדָם הַעֲלִיוֹן שְׁנַקְרָא נִהְוָרָא עַלְאָה מִאָוֹר הַעֲלִיוֹן שְׁנַקְרָא אַשׁ הָוִי מִפְּשָׁש</p>
<p>Like the white fire of the light of Havayah at Mount Sinai, which was the illumination of the Face of Adam from Supernal Wisdom—this is the higher fire, the divine fire, also full of flaming love, called "ahavah b'ta'anugim"—love in delight. Like it says, "How beautiful you are..."—this love in delight contains the flaming desire of the bestower, an enthusiasm of the supernal pleasure from which "a man's wisdom makes his face shine." And as previously mentioned: the unity of the higher fire and the lower fire—between the Face of the Ox and the Face of the Lion (Merkavah imagery).</p>	<p>כָּמוֹ אַשׁ לְבָנָה דָאָוֹר הָוִי שְׁבָמָמָ"ז בְּחִינָת אָוֹר פְּנִי אָדָם דְּחִכָּמָה עַלְאָה כָּוֹ שְׁזָהוּ אַשׁ שְׁלַמְעַלָּה דָאָשׁ הַעֲלִיוֹן לְאַשׁ הָוִי גַם כָּוֹ בְּרַשְׁפִּי אַשׁ אַהֲבָה רַבָּה שְׁנַקְרָא אַהֲבָה בְּתַעֲנוֹגִים כָּמוֹ מָה יִפְתַּח כָּוֹ אַהֲבָה בְּתַעֲנוֹגִים שְׁרַשְׁפִּי אַשׁ שְׁבַתְעַנוֹגִים דָאָיֵשׁ הַמְּשִׁפְעֵץ הוּא הַתְּלִהְבּוֹת אָוֹר הַתְּעַנוֹגִים הַעֲלִיוֹן שְׁמֹזָה חַכְמָת אָדָם פְּאַיְרָ פְּנִיו כָּוֹ וּכְנִי לְבִיחּוֹד אַשׁ שְׁלַמְעַלָּה עַם אַשׁ שְׁלַמְשָׁה בְּפָנֵי שֹׁר וּבְפָנֵי אַרְיָה כָּוֹ</p>

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

But this is called the “eating of the upper Man”—just as the Kohanim eat, who are in the level of Adam HaRishon—and the owners become atoned. This corresponds to atonement upon the soul of the lower man who sinned—after the burning of the physical animal below, which is the “eating of the altar.” (These two types of unifications—of Mizbeach and Adam—are the distinction between the atonement on a person’s table, which is like a Mizbeach, rising from the natural fire after the animalistic part is refined and ascends to Hashem, and the higher unification of Ze’ir Anpin and Nukva during prayer, which is the flame of Y-H specifically, with the fire of Hei and fire of Yud as explained above.) And this is the Olas Tamid—that this inner unification in the light of the fire of Hashem is already “made” at Har Sinai for an eternal pleasant aroma, as it says, “A constant fire shall burn...”—to raise feminine waters and draw down masculine waters. And that is “for a pleasing aroma, an isha to Hashem from Above,” since it was completed at Sinai, as explained.

אֲכָל זֶה נִקְרָא אֲכִילַת אָדָם הַעַלְיוֹן כְּמוֹ כְּהָנִים אֲוֹכְלִים
שְׁהָם בְּבָחִינַת אָדָם הַרְאָשׁוֹן וּבְעָלִים מִתְפְּפִרְים שְׁהָוָה
לְכַפֵּר עַל נֶפֶשׁ אָדָם הַמְּתַחְתוֹן הַחֹוטָא שְׁהָוָא אַחֲרַ הַקָּרְבָּן
הַקָּרְבָּן בְּהַמָּה בְּאֵשׁ הַמְּתַחְתוֹן כְּוֹ שְׁנִקְרָא אֲכִילַת מִזְבֵּחַ
כְּוֹ (וּבָ מִינֵּי חִזְקִים הַאֲלָה דְּמִזְבֵּחַ וְאָדָם הַזָּהָר הַקְּפָרָשׁ
בֵּין שְׁלֹחָנוּ שֶׁל אָדָם מִכְפֵּר עַלְיוֹן דְּמִזְבֵּחַ וּוְהָא בְּעַלְלִין
הַאֲשֶׁר טְבָעֵי אַחֲר שְׁגָבָרוּ עֹזֶלֶת לְהָ כְּוֹ בֵּין הַיחִיד
הַעַלְיוֹן דְּזָ"א וּנוֹקְבָּא שְׁבַתְּפָלָה שְׁזָהוּ שְׁלֹחָבָת יְיָה דְּזָקָא
בְּאֵשׁ הַ"א וְאֵשׁ יוֹ"ד כְּנָ"ל וְדוֹ"ק). וְזֹהוּ עֹזֶלֶת פָּמִיד
שְׁחִיּוֹד זֶה בְּפָנִימִוָּת הַאֲוֹר דְּאֵשׁ הַזָּהָר הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר
סִינִי לְרִימָנִיחָוָת פָּמִיד כְּמוֹ שְׁכָתוֹב אֲשֶׁר פָּמִיד תַּוקְדֵּ כְּוֹ
וְהָא מְאֵשׁ הַזָּי שְׁבָמָמָ"ז שְׁהָה יְחֻוד עַלְיוֹן דְּאָדָם
עַלְלָה עַם אָדָם פְּתָאָה דְּבָנִי יִשְׂרָאֵל מִזָּה נִעְשָׂה מָקוֹר
לְהִיּוֹת עֹזֶלֶת פָּמִיד בְּהַעֲלָאת מְ"ז וּבְהַמְּשָׁכֶת מְ"ז, זָהוּ
לְרִימָנִיחָוָת אֲשֶׁר לְהָ מְלֻמְדָה לְפִי שְׁעַשְׂוִי בְּהַר סִינִי
דְּזָקָא וְדוֹ"ק

[NOTE Summary]

The discourse begins by establishing the eternal connection between the Jewish people and Hashem that was forged at Matan Torah, when the two commandments “Anochi” and “Lo Yhiyeh” were spoken simultaneously. These encapsulate all 613 mitzvos—Anochi encompassing the 248 positive commandments (chesed), and Lo Yhiyeh encompassing the 365 negative commandments (gevurah). This dual revelation formed a complete unification between God’s inner will and the Jewish soul.

Even after the moment of Matan Torah, this unity continues perpetually through Torah and mitzvos. Every performance of a mitzvah draws from the eternal vitality instilled during that revelation. Thus, the Tamid offering—a constant, daily korban—is rooted in this original unity and serves as its expression in time.

The Rebbe then elaborates on how both the positive and negative mitzvos operate as channels to draw down Divine pleasure. The phrase “Reiach Nichoach” (“a pleasing aroma”) found in reference to korbanos represents the ascent of this Divine delight. Notably, the Tamid sacrifice is described as “already made on Sinai,” indicating that the power behind all future service was pre-established at the moment of Torah’s revelation.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פסידת העשוייה בהר סיני כו

A major section of the maamar focuses on the difference between two kinds of fire—symbolizing the two dimensions of service:

- **א"ה ש (Ash Hei)** – the lower feminine fire, representing the soul's yearning and elevation from below (התעוררות דלהתא), the burning desire of the nefesh to reach Godliness through prayer and longing.
- **א"י י (Ash Yud)** – the masculine higher fire, the Divine revelation and response from above (התעוררות דלעילא), associated with wisdom (Chochmah) and hashpa'ah from the Divine source.

The dynamic between these two fires forms the inner unity between the Divine and human—a constant “Yichud” (union) between the spiritual masculine and feminine, or between Hashem and the Jewish people.

Korbanos express this dual unity. The altar's physical fire is the lower awakening (M"N), and the descending heavenly fire (symbolized by the lion from the Divine Chariot) represents the higher awakening (M"D). Together, they enact “Achilas Mizbe'ach”—the supernal consumption of the offering.

But the Tamid offering uniquely evokes an even higher level: “Achilas Adam”—Divine “eating” that reflects the unification of the Divine Personhood, beyond even the Chariot's levels. It symbolizes not only elevation from the animalistic levels (the ox, lion, etc. of the Merkava) but the bonding of the soul directly with the Divine “Adam Elyon” (Primordial Man).

This explains why the Tamid is called a “Korban Tzibbur” and not individual. It draws from a transcendent source, rooted in the collective Jewish soul, and accesses Hashem's essential delight from below through our rising desire—and from above, as Hashem returns a response of infinite pleasure.

Practical Takeaway

Every act of service—especially the daily, consistent ones like prayer and mitzvos—has eternal cosmic significance. Even when it feels repetitive or mundane, the daily avodah is part of an unbroken chain linking us to Sinai. Your yearning, struggle, and consistency create a bridge between your fire and God's fire, generating a living unity. Approach your daily mitzvos with awareness that you're re-enacting the Divine romance begun at Matan Torah.

Chassidic Story

The Mitteler Rebbe once taught about the power of the Tamid offering during a farbrengen, emphasizing the need for unceasing spiritual fire. A chassid, struggling with a lack of emotional

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת תמיד העשוייה בהר סיני כו

fervor in prayer, approached him privately. The Rebbe told him, “Even a cold piece of wood, if left close to the fire every day, will one day burn. That is the secret of Tamid.”

Years later, the same chassid testified that he had continued davening faithfully, even without feeling, until one day his heart ignited. That single moment of fire, he said, was worth the years of preparation—and it changed his life.

Source: Adapted from *Shivchei HaMitteler Rebbe*, vol. 2, p. 61.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse by the Mitteler Rebbe can be understood as a profound psychological and emotional map of the inner life—especially for those navigating cycles of longing, distance, devotion, and routine.

At its heart, the maamar distinguishes between two "fires" within us:

- **The lower fire (א"ה שָׁא)** represents the **yearning and striving** of the soul from below. It is the inner ache, the reaching, the craving for wholeness. Psychologically, it mirrors the experience of **incompleteness and desire**—the awareness that we are not fully aligned with our essence or Source, and the deep longing to reconnect.
- **The higher fire (ד"י שָׁא)** represents the **response from above**, moments of clarity, insight, and peace. It is the influx of grace, the revelation of higher purpose, the **spiritual pleasure** that enters after struggle. This resembles the psychological experience of **breakthrough, inner integration, or divine reassurance**.

The discourse shows that these two fires are not opposing forces—they are meant to **meet and unify**. True healing happens not only through yearning or only through receiving, but in the **fusion of striving and being met**, of desire and fulfillment. This unity is what the korban Tamid symbolizes: a daily rhythm where our inner work (the fire of the heart) is matched by a divine echo (the fire from above). When we show up daily, even without emotional excitement, we re-establish that circuit.

Furthermore, the idea of “**Achilas Adam**”—**Divine eating**—represents an extraordinary therapeutic insight: that the **deepest changes** happen not through dramatic transformation, but through quiet, **intimate presence**. The korban is absorbed not only in fire but in “eating”—in a relationship where **the Divine receives our offerings tenderly**, as a parent receiving a child’s gift. This models secure attachment. Our efforts—flawed or imperfect—are deeply wanted, welcomed, even cherished.

Mitteler Rebbe

Parshas Pinchas

עלת פָּמִיד הַעֲשֵׂוִיה בְּהַר סִינִי כו'

The metaphor of Sinai being "baked into" every Tamid offering affirms that **no matter where we are emotionally or spiritually, we remain tethered to a foundational moment of union and chosenness**. We may feel scattered or distant, but our actions—especially consistent, small ones—pull that unity into the present. Like in trauma recovery, we do not always feel the healing as it happens, but **the daily fire never stops burning**, and over time it rewrites the soul.

Story

A woman who had endured years of emotional neglect once described her journey through therapy. "For years, I showed up, not knowing why. I talked, sometimes cried, often felt numb. But my therapist said something I never forgot: 'Your job is to keep coming. My job is to be here when you do.'"

It was only after three years of weekly sessions that something clicked. One day, she brought in a memory from childhood—and instead of breaking down, she smiled through tears. "It's not gone," she said, "but I'm no longer alone in it." That moment, her therapist told her, was the **Tamid**—the daily offering of presence, showing up without fireworks, that built a bond deeper than words.

Just like the korban Tamid was offered even when nothing spectacular occurred, her **faithful presence** became the bridge that connected her past pain with present healing.

Source: Clinical case published anonymously in *Presence: The Journal of Spiritual Directors International*, Vol. 23. END NOTE]